Propovijedi o LURDSKIM UKAZANJIMA

Zagreb 1958

I. BUDITE ZAHVALNI! (Kol. 3,15)

Dragi vjernici!

Ove godine navršuje se ravno sto godina, otkad se Bl.Djevica Marija ukazala u Lurdu onoj skromnoj pastirici, danas kanoniziranoj svetici, sv.Bernardici Soubirous. Čitav katolički svijet iz Evrope, Amerike, Afrike, Australije, Azije, sprema se da odade dostojnu počast našoj nebeskoj Majci prigodom prve stogodišnjice Njezinog ukazanja u Lurdu. Sv.Otac Papa Pijo XII. izdao je posebnu encikliku dne 2.srpnja prošle godine, upravljenu na francuske kardinale, nadbiskupe i biskupe. Zar da naš narod, koji je kraj svih svojih slabosti i grijeha, ipak odan Majci Božjoj, zaboravi na tu obljetnicu? Ne! Danas više nego ikada moraju katolici svega svijeta biti jedno srce i jedna duša, kad se radi o tome, da se oda dostojno priznanje najsvetijoj predstavnici čovječanstva, Majci Kristovoj, Majci Božjoj, i kad se radi o tome, da se okoristimo poukama, koje nam daje to ukazanje. Ništa naime Marija toliko ne želi, kao to, da se okoristimo Njezinim poukama, koje smjeraju na našu vremenitu i vječnu sreću. I ovdje bi se moglo reći s apostolom sv.Jakovom: "U krotkosti primite usađenu riječ, koja može spasiti duše vaše." (Jak 1,21) A što nam govori Bogorodica prigodom ove stogodišnjice? U glavnom nam ponavlja ono isto, što je rekla i prije sto godina. Kadkada govori činjenicama, kadkada običnim govorom jezika, ali i jedan i drugi način imadu jednaku golemu vrijednost. Ovaj prvi dan svibnja, u čast Lurdskoj Gospi prigodom stogodišnjice Njezina ukazanja, otvorit ćemo svoje uši i srca, da čujemo i shvatimo, što nam govori sama činjenica Njezina ukazanja. A što nam govori? Ono, što je rekao sv.Pavao apostol u poslanici Kološanima: "Zahvalni budite!" (Kol 3,15) A i Sv.Otac u svojoj enciklici francuskom Episkopatu kaže slično: "S vama, predragi sinovi i Časna Braćo, smatramo, da se moramo zahvaliti Bogu za veliku milost iskazanu vašoj domovini i za tolike milosti prosute kroz jedno stoljeće nad mnoštvom hodočasnika. Želimo također pozvati sve Naše sinove u toj jubilarnoj godini, da obnove svoju velikodušnu i punu pouzdanja pobožnost prema Onoj, koja se prema riječima sv. Pija X. udostojala udariti u Lurdu "prijestolje svoje neizmjerne dobrote."

1. Možda će koga toga začuditi riječ, da dugujemo veliku zahvalnost Bogu i Bogorodici za ukazanje u Lurdu. Ali čujte! Veliki i neizmjerni Bog dao je u svojoj beskrajnoj dobroti ljudima mogućnost, da Ga mogu upoznati na dva načina. Prvim načinom preko naravi, drugim načinom po objavi. Da Ga može upoznati preko naravi, dao je čovjeku razum i dva oka u glavi. Te oči imaju prilike svaki dan promatrati divna djela Božja u naravi, iz kojih onda razum nužno mora zaključiti da postoji Tvorac svega toga, jer se nijedna stvar ne može sama načiniti. Odkad je svijeta i vijeka, niste ni čuli ni vidjeli, da se je sama načinila na pr. cipela, sat, stol, konj, a kamo li ljudi ili anđeli. Samo luđak može vjerovati, da je nešto samo od sebe nastalo.

Ali kad je ljudski razum iza pada u raju potamnio, a volja oslabila, teško bi čovjek ikada došao do ispravne spoznaje Boga, da se Bog nije ljudima izravno objavio. Objavio se onim starozavjetnim patrijarsima, kao što je Noa, Abraham, Izak, Jakov. Objavio se velikim starozavjetnim prorocima, kao što je Ilija, Izaija, Elizej, Jeremija, Danijel, Ezekijel i mnogi drugi. Poslao je velikoga svetoga Ivana Krstitelja na svijet. No najsavršenije se objavio preko Sina svoga, Isusa Krista, koji je trideset i tri godine proboravio na ovoj zemlji i kroz tri i pol godine javno poučavao ljude. Za sve pak što je Bog objavio, saznajemo ili iz pisane riječi Božje, a to je Sv.Pismo, ili iz usmene predaje, koju nam čuva sv.Crkva. I to bi moralo biti dosta za čovjeka.

Ali Bog poznaje neizmjernu slabost i bijedu ljudsku. On je dobro znao, da će strasti čovjeka brzo odvući na stranputice, ako ne bude bez prestanka podržavao luč vjere u srcima ljudskim i drugim pomoćnim sredstvima. U tu svrhu vidite, braćo, Bog nije tako reći nikada prestao kroz ovih skoro dvadeset stoljeća, da sad ovdje sad tamo dopusti, da se Presv.Mati Božja ukaže jadnim ljudima i potakne ih opet na pouzdanje u Boga, oživi luč vjere, koja se u jednom ili drugom kraju ili možda i na čitavom svijetu počela gasiti. Iskustvo pokazuje, da su sva ta ukazanja Majke Božje imala neočekivane uspjehe i neizmjerno mnogo pomogla učvršćenju vjere u srcima ljudskim i obraćenju ljudi k Bogu, od kojeg su se udaljili svojim griješnim životom.

2. Mi ćemo se zaustaviti ukratko, jer nam vrijeme ne dopušta opširnije govoriti, samo kod nekoliko zadnjih glasovitih ukazanja Majke Božje. Tko od vas nije čuo za ukazanja Bogorodice sv.Katarini Laboure? I to više puta, počam od 18.srpnja 1830.godine. Plod je bio divan. Danas je već po svijetu raširenо više od sto milijuna tako zvanih čudotvornih medaljica, koje su kovane na želju Marijinu, izraženu preko ove svetice. Samo Bog znade broj velikih griješnika, koji su se obratili preko ovih medaljica i samo Bog znade pojačanu revnost u vjeri kod milijuna duša nakon tih ukazanja.

Tko od vas nije čuo za ukazanje Majke Božje u La Salette? Danas je tamo ogromna bazilika, niknuo je i posebni Red u Crkvi nakon tih ukazanja, koji širi pobožnost prema Majci Božjoj od La Salette. Samo Bogu je poznato sve dobro, što je odatle proizašlo.

Tko od vas ne zna za ukazanje Majke Božje u Fatimi u Portugalu. Dobro, koje je odatle proizašlo, ne može se dovoljno ocijeniti. Danas tamo k veličanstvenoj bazilici Fatimskoj dolaze milijuni ljudi, da se kaju za grijehe, da mole oproštenje, da odu preporođeni duhom Božjim svojim kućama. Kad je sveti lik Fatimske Gospe pošao oko svijeta, stotine tisuća ne samo kršćana katolika nego i drugih kršćanskih sljedbi, pače i muslimana i čak pogana, odavalo je počast nebeskoj Majci. Koliki porast vjere u srcima ljudi nakon fatimskih ukazanja!

Tko od vas nije čuo za ukazanje Majke Božje u Beauraing u Belgiji? I drugim mjestima? I već tisuće i desetci tisuća ljudi hrle u ta svetišta, ohrabreni, ojačani u svojoj vjeri pojavom Bogorodice.

Tko od vas nije čuo za ukazanje plačuće Gospe u Sirakuzi na Siciliji? Tisuće i tisuće hrle tamo, da se kaju, da mole. Koliko ojačanje vjere u srcima ljudi!

Tko od vas nije čuo za ukazanje Gospe od Tre Fontane u Rimu? Koliko opet porast vjere u srcima ljudi! Ali ne ćemo duljiti. Nema dakle ni najmanje sumnje, da je ukazanje Majke Božje u Lurdu prije sto godina neizmjerno mnogo pomoglo učvršćenju sv.vjere u dušama milijuna ljudi i to u razdoblju, kad je liberalizam, masonstvo, laicizam, modernizam i niz drugih zabluda upeo sve sile, da uništi vjeru u srcima ljudi i po mogućnosti istrijebi ime Božje sa zemlje. I to ukazanje prije sto godina bio je jedan od onih zahvata Presv.Majke Božje, za koju vrijedi riječ: "Sva si krivovjerja sama uništila!" Alibigenze i bogumile krunicom, koju je dala sv.Dominiku, tursku silu snagom, koju je isprosila po krunici kršćanskom oružju (Lepanto, Beč, Petrovaradin i t.d.), a moderne Golijate liberalizma, masonstva i svih zabluda, uz divno vodstvo posljednjih velikih Papa, možda najviše upravo ovim svojim velikim ukazanjima, od kojih bez sumnje jedno od prvih mjesta zauzima Lurd.

3. Može li dakle tko sumnjati, da dugujemo golemu zahvalnost Bogu i Majci Božjoj za ovo dobročinstvo ukazanja u Lurdu prije sto godina, a sada nakon sto godina i za neizmjerna dobročinstva, koja su odatle proizašla za Crkvu i za pojedince. I kad apostol opominje - grati estote, zahvalni budite - zar ne vrijedi to i za ovo dobročinstvo? Zapamtite dobro, što veli jedan tumač Sv.Pisma na ovu riječ apostolovu - zahvalni budite: "Kad ne bi bilo zahvalnosti, sve bi se krijeposti dokinule."

Evo dakle prva stvar, koju nam želi isporučiti Bogorodica nakon sto godina svoga ukazanja u Lurdu, ne riječima jezika, nego riječju djela, činjenice: "Budite zahvalni!" Koliko i Bog i Bogorodica paze na zahvalnost, tko vam više o tome govori, nego Crkva svaki dan u prefaciji sv.Mise? "Uistinu dostojno je i pravedno, pravo i spasonosno, da Ti vazda i svagdje zahvaljujemo, Gospode sveti, Oče svemogući vječni Bože!"

I zato je nezahvalnost bila uvijek svojstvo niskih duša, kao što je i zahvalnost svojstvo plemenitih duša.

Jedne godine sjedila su u Amsterdamu u Holandiji, nakon izvedbe jednog oratorija, u sali svoga hotela tri gospodina. Već je bilo kasno u noći, kad li stupi unutra poznati njemački muzičar Max Reger. On odmah upita jednoga od te trojice: "Jeste li Vi katolički svećenik?" "Jesam", glasio je odgovor. "Onda vas molim za razgovor u četiri oka" reče Reger. Otišli su u sobu toga svećenika. Kad su stupili unutra, otkrije Reger svoje smrtne slutnje svećeniku. On je pao na koljena i sav potresen rekao svećeniku: "Ja ćutim smrt u svojim žilama i hoću da se

smjesta izmirim sa svojim Stvoriteljem, sada, na licu mjesta. On neka mi pomogne, jer od mladosti se nisam više ispovjedao". Ispovjed je počela i sretno završila, Max Reger "uredio je svoj račun s dragim Bogom". Drugog jutra sreo je svećenika na ulici. "Velečasni, poviče mu, ne, Vi ste od sada moj najbolji prijatelj, Vi ste me spasili. Jer ja znam, ja ću naskoro umrijeti. Nemam više ništa na savjesti. Ali još nešto! Ja sam Vam sinoć rekao, da ću komponirati jedan Očenaš prije nego umrem. No sad to povlačim. Radije ću komponirati jedan Salve Regina, jednu Zdravo Kraljice, u čast Majci Božjoj, koja me je k Vama dovela. Jer i ako nikad nisam prakticirao svoje vjere, ali Ave Maria ipak sam bar od vremena do vremena molio." Taj razgovor bio je 23.ožujka 1916. u Amsterdamu. Dne 11.svibnja iste godine bio je muzičar Max Reger mrtav.

Većina vas nisu muzičari, da bi u zahvalu Bogorodici komponirali Salve Regina ili koju drugu pjesmu. Ali ima tisuće drugih načina, da Joj iskažete svoju zahvalnost, ne samo za lična dobročinstva, koja ste primili, nego i za golemo dobročinstvo, koje je iskazala svemu svijetu, ukazanjem prije sto godina, maloj skromnoj pastirici, a sada svetici, sv.Bernardici Soubirous. Grati estote, opominje nas apostol, zahvalni budite! Opominje vas svaki dan na to Crkva u prefaciji sv.Mise. Opominje vas i Sv.Otac u ovoj enciklici, koju smo na početku spomenuli, enciklici francuskom Episkopatu prigodom stote godišnjice lurdskih ukazanja. I to je prva riječ, koju vam upućuje Bogorodica prigodom stote godišnjice ukazanja.

A ako budete zahvalni, Ona će se pobrinuti da i vama svima smrtna ura bude tako vedra i mirna, kao i ovome muzičaru, makar je tolike godine slabo vršio svoje vjerske dužnosti.

II. "PONIZITE SE DAKLE POD SILNU RUKU BOŽJU, DA VAS POVISI U VRIJEME POHODA!" (I. Petr 5,6)

Dragi vjernici!

Kad je ono prije sto godina, prigodom osmog ukazanja Majke Božje u Lurdu, bilo već prilično jasno, da se ne radi ni o kakvoj prevari, nego da je po srijedi jedna viša sila, našao se ipak neki konjanički stražmeštar, koji je htio biti pametniji od svih tamošnjih ljudi, koji su se u velikom broju sabrali u času, kad je Bernardica, mala svetica, dolazila, da opet čuje Gospinu poruku. I već je djevojčica bila na koljenima i u ekstazi (ushićenju), kad se taj prostak kroz narod progura do nje i surovo joj dovikne: "Dakle! Što ti tu radiš mala komedijašice?" Bernardica se nije ni ganula, jer ju je Gospa, koju je gledala, kao prikovala na mjestu. To je ovog žandarskog konjaničkog stražmeštra smelo, i ne znajući što bi, okrene se i dobaci uvredljivu riječ brojnom narodu (koji je pobožno pratio djevojčicu, u njezinom više anđeoskom ne-

go li ljudskom stavu, kako kleči pred Bogorodicom): "Pa neka tko kaže, da je moguće, da se danas, u 19.vijeku događaju ovakve gluposti." Nekoliko radnika, koji su među brojnim svijetom bili prisutni i svjedoci ove prostote, pošli su, da ovoga stražmeštra pouče, ako ne pameti, jer je nije ni imao, nego osnovnoj pristojnosti. Međutim se dotični stražmeštar posramljen izgubio prije nego su radnici došli do njega. Nije jadnik valjda nikad čuo, što govori sv.Pjesnik: "On (Gospod) ne mari za jake konje, niti Mu je mila hitra noga junakova. Gospodu se dopadaju samo oni, koji Ga se boje, samo oni, koji se uzdaju u milost Njegovu." (Ps. 146,10-11). A to je bio slučaj kod male sv.Bernardice. Ničega se na svijetu nije bojala, nego Boga uvrijediti i u Njegovom milosrđu bila je sva njezina nada, sva milina Njezina života.

1. Braćo, nisu li Bog i Bogorodica dali, da se dogodi ovaj prizor, što smo ga čas prije ocrtali, da nam i sada, nakon sto godina bude svima jedna velika propovijed, druga velika riječ ili bolje druga velika propovijed Majke Božje, makar nije jezikom govorila. Kakva? Jučer, kao što ste čuli, rekla nam je: "Zahvalni budite!" Zahvalni dovijeka, tako je veliko dobročinstvo svemu čovječanstvu Bog iskazao po ukazanjima Majke Božje u Lurdu. A danas, nakon sto godina dovikuje nam: "Ponizite se pod silnu ruku Božju, da vas povisi u vrijeme pohoda!"

Jest, ako ne riječima, ali djelom Bogorodica propovjeda: "Ponizite se pod silnu ruku Božju!" Komu se naime ukazuje u Lurdu? I tadanja Francuska i tadanja Evropa bila je puna velikih ljudi, velikih barem u smislu ovoga svijeta. Zar nije tada vladao Francuskom car Napoleon III.? Zar nije XIX. vijek bio vijek t.z. pozitivizma i upravo te godine, kad je Bernardica doživila čast ukazanja, upravo godine 1857. umro je osnivač pozitivizma francuski filozof i sociolog Auguste Comte? Zar nije tada Francuska bila puna raznih akademika, profesora medicine, tehnike, kemije? Zar nije bila puna raznih vojskovođa, parlamentarnih govornika, romanopisaca, književnika prvoga reda, novinara?

A što da kažemo za ostalu Evropu? To je bila Evropa željeznih kancelara, kao što je Bismarck. Evropa narodnih oslobodiltelja, kao Garibaldi. Evropa filozofa, kao što je Nietzsche. Evropa profesora na univerzi, kao što je Häckel. Evropa, koja se dičila svojim napretkom, te postavljala kip božici razuma na mjesto štovanja osobnoga Boga.

Ali vi se sjećate one riječi Isusove: "Što se pred ljudima pokazuje veliko, gadno je pred Bogom." (Lk 16, 15). I kao što je nekoć mimoišao i farizeje i saduceje i Herode i Pilate i književnike i starješine narodne punih samih sebe, a prednost dao poniznim pastirima, tako se dogodilo i ovaj put. Nikome od svih tih veličina svijeta ne daje, da im se ukaže Bogorodica. Niti Comte-u, niti Napoleonu, niti Bismarcku, niti Garibaldiu, niti Nietzsche-u, niti Häckel-u, niti milijunima drugih veli-

čina svijeta. Nego komu? Jednoj skromnoj pastirici ovaca, Bernardici, djevojčici od 14 godina, po izgledu pače ni 11 godina staroj. Kakova pljuska ljudskoj taštini, umišljenim veličinama ovoga svijeta!

2. I nemojte misliti, da je to slučaj samo ovaj puta. To je stalna praksa Božja. Bog se protivi oholicama, a poniznima daje svoju milost. Zar nije bilo kraljeva već u vrijeme Abrahamovo, Izakovo i Jakovljevo? Pa ipak pušta Bog po strani faraona (osim da ga išširba, što je oteo ženu Abrahamovu), a objavljuje se poniznom Abrahamu, pastiru ovaca? Zar nije bilo kraljeva u vrijeme Izakovo, rekosmo? Pa ipak pušta po strani Abimeleha, kralja filistejskoga, a objavljuje svoje tajne i razgovara s Izakom, poniznim pastirom ovaca. Zar nije bilo kraljeva u vrijeme Mojsijevo? Pa ipak Bog pušta po strani faraona (osim da ga bije do uništenja radi oholosti njegove), a saopćuje svoje tajne Mojsiju, koji je malo prije pasao ovce svome tastu Jetru? Kako milo saobraća Bog kasnije sa skromnim pastirom Davidom, kasnijim velikim kraljem izraelskim! Kako milo prima Isus skromne pastire, koji prvi dolaze, da Mu se poklone u svetoj Badnjoj noći!

Ali što da duljimo? Komu se objavljuje Mati Božja u La Salette? Pastirićima Melaniji i Maksiminu. Komu u Fatimi? Pastirićima Luciji, Franji i Hijacinti, djeci još, od 7-11 godina. Komu u Beauraing-u u Belgiji? Nevinoj djeci. Komu kod Tre Fontane u Rimu? Najprije djetetu, što se igra s loptom, a tek onda ocu griješniku, kojega želi obratiti i obraća ga.

3. Može li dakle što dobra očekivati naš vijek, ako ustraje u oholosti pred Bogom? Naš vijek, koji je imao prilike vidjeti pjesnika, kao što je Carducci, koji je spjevao himnu sotoni? Naš vijek, koji je imao prilike vidjeti pisca kao što je Rosenberg, pisca knjige "Mit XX.vijeka", u kojoj se poriče i sama egzistencija Krista Boga? Naš vijek, koji je toliko prezreo Božje zapovijedi, da se ne srami štampati knjigu, kakvu je napisao nekadanji francuski ministar predsjednik Blum, u kojoj zagovara spolni život između brata i sestre? Naš vijek, koji misli da kroči prema napretku, kada štampa i u knjigama i u novinama najbesramnije hule na Bogorodicu, kakve imate i sami prilike ne rijetko čitati i slušati?

Taj naš vijek nekako jako sliči kralju babilonskom i Babilonu, o kojem govori Izaija prorok: "Mislio si u sebi: penjem se na nebo, više zvijezda Božjih podižem prijesto svoj; na gori skupštine bogova naseljavam se na krajnjem sjeveru. Uzlazim u visine nad oblake, hoću da budem jednak Višnjemu!" A kako je glasio odgovor Božji na taj oholi izazov? Daje nam ga isti prorok riječima: "Ali si oboren u podzemni svijet, u najdonji jaz." (Iz 14,13-15).

Da, da, nikad oholost nije prošla nekažnjena kod Boga, i ako ju propusti kazniti na ovom svijetu, znak je, da će ju tim strašnije kazniti na drugom. A često i na jednom i na drugom.

Za vrijeme francuske revolucije, nakon što je bila obeščašćena katedrala Notre Dame postavljanjem jedne javne bludnice na Gospin oltar, kao božice razuma, popeo se jednog dana neki revolucionarni luđak na propovjedaonicu iste crkve sa pištoljem u ruci i ispalio ju uz brak uz povik: "Ako ima Bog, neka odgovori gromom, kao što sam ja zagrmio." Bog se nije odazvao na taj dječji prasak pištolja, nego je revolucionarnog luđaka izručio nakon kratkog vremena njegovim drugovima, da mu pod giljotinom odsijeku glavu oni isti, s kojima je zajedno grmio protiv Boga.

4. Braćo, nema drugoga izlaza za čovječanstvo naših dana, nego ovaj, što mu ga pokazuje Bogorodica nakon sto godina iza ukazanja u Lurdu: "Ponizite se pod silnu ruku Božju!" Nije izgovorila toga jezikom, ali je izgovorila činom, kad je mimoišla ljudsku mudrost i ukazala se svemu svijetu nepoznatoj, priprostoj pastirici ovaca, sada svetoj Bernardici.

Ponizite se dakle pod silnu ruku Božju! Tada, i samo tada, se možete nadati ispunjenju onoga drugoga dijela riječi apostolovih: "Da vas uzvisi u vrijeme pohoda."

Šesnajsti vijek zabilježio nam je jedan klasičan primjer u tom pogledu. Živio je tada jedan španjolski časnik, oficir, koji nije bio protiv vjere. Ne! Tada je još spadalo u bon ton, respekt prema Bogu, Crkvi i svećeniku. Ali kraj toga nije dakako nimalo propuštao ugađati svojoj taštini: gizdavo vojničko odijelo, kaciga, mač, ostruge i t.d. Jednog dana sudjelovao je taj oficir u obrani grada Pampelone. Desilo se, da mu je krhotina topovskog metka razmrskala nogu. Došle su bolne operacije, dugo ležanje u krevetu. Čovjek od boli i dosade nije znao što bi. Viteških romana, kojima su se hranili tadanji oficiri, nije bilo. Dakle uzmi što imaš. I namjerio se na jednu knjižicu, koja je govorila o ništavilu svijeta i prolaznosti svega stvorenoga, koja je otkrivala ljepote života u Bogu i za Boga. I taj je časnik čitao i čitao, mislio i mislio. Milost je Božja pomogla, i jednog je dana ostavio sve: svoj obiteljski posjed, misao na osnivanje obitelji, svoje časničko gizdavo odijelo, i od čega mu se možda bilo najteže dijeliti, svoj ponos, svoj mač. Uzeo ga je i objesio kao svoj zavjetni dar, kao svoj poklon i kao priznanje svoga ništavila Bogu i Bogorodici, objesio ga je na oltar Presvete Bogorodice, da postane od tada pa do konca života Njezin vitez, Njezin časnik, Njezin oficir.

Tko je bio taj časnik? Nitko drugi nego Innigo Lojola, kasnije veliki svetac, kojeg danas štujemo kao takvog na oltarima, sv.Ignacije Lojola. Shvatio je riječ apostolovu, onu, koju danas nama dovikuje Bogorodica, sto godina nakon ukazanja u Lurdu: "Ponizite se pod silnom rukom Božjom." Ali je iskusio i onaj drugi dio: "Da vas uzvisi u vrijeme pohoda." Uzvisio ga je nad svaki ljudski um. Ignacije je istina sjeo sa djecom u školske klupe, on ponosni bivši časnik, da zajedno s njima uči

gramatiku. I izučio ju je tako temeljito, i ljudsku i Božju gramatiku, da je ne samo posvetio sebe, nego osnovao Družbu, koja je danas najjača u čitavoj Crkvi, Družbu Isusovu. Družbu, koja je dala Crkvi već više od 26.ooo prvoklasnih pisaca, matematičara, fizičara, astronoma, filozofa, teologa, diplomata, odgojitelja. Družbu, koja danas vodi brojne katoličke univerze sa tisućama i tisućama studenata, da i ne spominjemo bezbrojne druge škole i uzgojne zavode i tolika razna područja ljudskog rada i umijeća.

Vidite li što znači jedan jedini puta iskreno izvršiti: "Ponizite se pod silnu ruku Božju!" I zato ne znam, što nam može ljepšega pružiti Bogorodica prigodom stogodišnjice ukazanja skromnoj pastirici, sv.Bernardici, negoli nas uputiti tom činjenicom na poniznost pred Bogom.

Kad je starac Tobija mislio, da će umrijeti, kao najdragocjeniju baštinu ostavio je svojemu sinu opomenu: "Ne daj da ikada u tvojim mislima i u tvojim riječima zavlada tobom oholost; jer je od nje početak svakom zlu." (Tob 4,14)

A to i nama prigodom stogodišnjice ukazanja ostavlja kao najdragocjeniju baštinu Presveta Mati Božja. U vječnosti ćete vidjeti, što to znači!

III. "ON IPAK NIJE BOG MRTVIH, NEGO ŽIVIH. NJEMU SVI ŽIVE". (Lk. 2o,38)

Dragi vjernici!

Čuli ste u Evanđelju, kako su jednoga dana došli k Isusu saduceji, da Ga kušaju. Bili su to ljudi, koji su živjeli samo za ovaj svijet, ljudi, za koje veli sv.Pavao apostol, da im je "bog trbuh", a "svršetak propast". (Fil. 3,19). Ti dakle ljudi dođoše k Isusu, i kako su tvrdili, da nema uskrsnuća od mrtvih, da Mu se narugaju, upitaše Ga: "Učitelju, Mojsije nam propisa: Ako komu umre brat i ostavi ženu, a djece nikakve, onda ima brat oženiti ženu i podignuti potomstvo bratu svojemu. A bilo je sedam braće. Prvi uze ženu i umrije bez djece. Tada je uze drugi za ženu, a umrije bez djece. Onda je uze treći, i tako svih sedam. Pomriješe, a da ne ostaviše potomaka. Najposlije umrije i žena. Kome će sad od njih pripasti žena o uskrsnuću? Jer je ona svoj sjedmorici bila žena." Isus im odgovori: "Djeca ovoga svijeta žene se i udaju. A koji se budu našli vrijedni biti dionici onoga svijeta i uskrsnuća od mrtvih, ne će se više ženiti, niti će se udavati. Oni ne mogu onda više umrijeti; oni su kao anđeli i djeca Božja, jer su djeca uskrsnuća. A da će mrtvi uskrsnuti, i Mojsije pokaza na mjestu o grmu, gdje naziva Gospodina Bogom Abrahamovim, Izakovim i Bogom Jakovljevim. On ipak nije Bog mrtvih, nego živih. Njemu svi žive."

1) Kad se je Majka Božja prije sto godina ukazala u Lurdu sv.Bernardici, onda samo maloj neznatnoj pastirici ovaca, kao da je progovorila glasom groma. I makar nije izustila ni jedne riječi u tom pogledu, progovorila je rekoh glasom groma i maloj Bernardici i svim onim njezinim sumještanima, koji su bili svjedokom njezinih ukazanja, a kroz ovih sto godina milijunima ljudi i danas svemu čovječanstvu: "Jest, Bog nije Bog mrtvih, nego živih. Njemu svi žive!"

Eto prošlo je više od 1900 godina od smrti Majke Božje. I kao toliko puta u svojim ukazanjima kroz povijest kršćanstva, tako eto i godine 1858., Ona se živa ukazuje sv.Bernardnici. Ne samo živa, nego sto puta sjajnija i življa, ako se tako može i smije reći, nego što je bila za svoga zemaljskoga života. I doista življa, jer se u tren oka stvara s nebeskih visina u lurdskoj špilji na pogled ovome nevinom djevojčetu, a isto tako je, kad hoće, nestaje u tren oka opet u nebeske visine ili na bilo koji kraj svijeta, ako hoće tako volja Božja. Da je živa u nebu, dokazuje i milijunima ljudi, koji i ako je nisu gledali očima kao mala sv.Bernardica, imali su svojim očima prilike gledati bezbrojna čudesna ozdravljenja, neprotumačiva po svjedočanstvu prvih liječničkih stručnjaka po naravnom redu, dakle po sudu Crkve samo po vrhunaravnoj sili, u ovom slučaju Majke Božje, kao djeliteljice milosti Božjih, posrednice svih milosti.

Isus je pokvarenim saducejima, ako hoćete, dogmatski obrazložio, da je Bog naš Bog živih, da Njemu svi žive. Majka Božja je svojim ukazanjem u Lurdu, kao i toliko puta kroz povijest kršćanstva, u praksi pokazala, da je to istina, jer eto, Ona, koja je pred više od 1900 godina umrla na toj zemlji, opet silazi na zemlju živa, življija, ako hoćete, divna i sjajna kao nikada prije. I sveta Crkva nam je to preko usta vrhovnog Poglavara Crkve prije tri godine sjajno potvrdila, kad je proglasila dogmom, da je Majka Božja i dušom i tijelom uzeta na nebo, s tijelom dakako živim, a ne mrtvim.

2. Braćo, mislite li da su saduceji u vrijeme Kristovo bili jedini luđaci, koji su nijekali uskrsnuće od mrtvih? Nipošto. Nalazimo ih više manje u svim vremenima, i ako je svima razum govorio, da mora biti neka bitna razlika između čovjeka i obične životinje.

Što su bili oni ljudi u vrijeme općeg potopa nego kruti materijalisti? Zar nije i njima Bog bio trbuh, kako veli apostol, kad su svu sreću nalazili samo u jelu, pilu i putenim užicima, radi kojih ih je Bog istrijebio s lica zemlje.

Što su drugo bili oni graditelji babilonskog tornja nego materijalisti, koji su vjerovali, da će samo preko tornja, kojeg sagrade, ostati uspomena njihova kod potomstva, inače se sve briše?

Što su bili drugo nego kruti materijalisti oni stanovnici Sodome i Gomore, koji su se podali bludnim, i to

neprirodnim užitcima, u tolikoj mjeri, da ih je Bog zastrašujućim sudom ognja i sumpora istrijebio sa zemlje.

A onda ovamo od saduceja pa do naših dana, koliko puta su se ti saduceji ponovili, samo u drugoj boji! Zar se puno od njih razlikovao car Nero, ili razbludna egipatska kraljica Kleopatra, ili Voltaire, ili anarhist Faure i toliki drugi? Jer što da duljimo, kad je poznata stvar, da barem praktičnih, ako ne teoretskih materijalista, ima mnogo.

Nije li dakle i te kako velika propovjed ukazanje Majke Božje u Lurdu prije sto godina? Kao da nam dovikuje, rekoh, glasom groma: "Djeco moja, oprez! Bog je Bog živih. Njemu sve živi. Ne dajte se zavarati lažnim parolama, blistavim frazama, da otpadnete od Boga živoga i podate se griješnom životu, koji svršava vječnom propašću! Pogledajte i vidite, da Ja, Vaša nebeska Mati nisam mrtva, nego živim i živjet ću uvijeke. Živjet ćete i vi, ako i umrete, i živjeti uvijeke, ako ustrajete u vjernosti Bogu živome."

A onda, braćo draga, zar ne bi bila vječna sramota, da mi, koji smo kršteni i odgojeni u sv.vjeri katoličkoj od najranijih dana, nasjednemo ovako plitkoj nauci, kao što je materijalizam? Znate li što kaže na jednom mjestu, bivši rektor bečkog sveučilišta, dr. Hyrtl? "Iz ponosnog gospodara svega stvorenja, veli on, biva čovjek u materijalističkoj nauci samo jedan anatomski preparat, šačica dobrog gnojiva za njivu. On nije tada više nego prvi sisavac među stvorenjima, ali u gorem položaju nego njegovi srodnici, jer mora još učiti trpjeti bez utjehe, jadikovati bez nade u spas, i ako nije poznavao sretnih dana, zdvojiti i umrijeti bez ufanja."

Kako ponizujuća nauka za čovjeka! I još će više biti, kada se s napretkom zanosti dokaže njezina apsolutna neosnovanost. Napredak naime znanosti ne ide u prilog materijalizmu nego kršćanstvu, što je i razumljivo, kad je Bog izvor i znanosti i vjere. Zato je mogao veliki Luj Pasteur napisati već prije više desetljeća one značajne riječi: "Svijet će se jednoga dana smijati nad modernom materijalističkom filozofijom. Što više proučavam narav (a Pasteur je sigurno duboko prodro u nju, kao što znamo), tim više stojim zadivljen i začuđen nad divnim djelima Stvoriteljevim."

3) Neka je dakle tisuć puta hvala našoj nebeskoj Majci za pouku, koju nam je dala svojim ukazanjem u Lurdu. "Bog naš je Bog živih, a ne mrtvih. Njemu sve živi!

Pred sto godina, na 28.veljače desio se u Lurdu jedan dirljiv prizor, koji je potvrđivao vjerodostojnost ukazanja u času, kad je mala svetica bila toliko napadana i progonjena od strane vlasti. Jedan siromašni radnik imao je dijete, dvije godine staro, bolesno i kržljavo, iscrpljeno dugotrajnom groznicom i konačno na umoru. Otac je stajao miran u svojoj žalosti, dok je majka beznadno gledala, gdje joj umire dijete. Jedan susjed je iz samilosti pripravljao lijes, u kojem će dijete pokopati. Oči

djeteta bile su već posve staklene, malo tijelo ležalo je posve ukočeno i nije se više moglo opaziti, da li diše ili ne. "Mali je umro", uzdahne žalosno otac. Neka dobra susjeda ponudi majci i ocu, neka mirno sjede kod vatre, a ona će malog spremiti za pokop. Ali majka djeteta kao majka, nije se mogla smiriti.

Najednom ustane, uzme svoga sinčića u naručaj i krene s njime van prema lurdskoj špilji uz riječi: "Nije umro, Blažena Djevica iz špilje će mi ga ozdraviti". Muž ju je htio zaustaviti, ali se nije dala i ode sa zamotanim djetetom. Bilo je oko pet. sati. U to doba bilo je već više stotina ljudi oko špilje. Jadna se mati vukla na koljenima prema špilji, a do vrela, koje je bilo poteklo na riječ Bogorodice, a tek kratko vrijeme prije, kad je Bernardica prstima kopala po tvrdoj zemlji na zahtjev Bogorodice. Radnici su bili proširili rupu, što ju je načinila bila Bernardica prstima. I jadna mati, kad je dopuzala na koljenima do te rupe, pune vode, odmota dijete i baci ga u onu studenu vodu. Kad su ljudi vidjeli taj prizor, povikali su: "Poludila je, hoće da ubije dijete!"

"Pustite me, odgovori im siromašna mati, ja ću učiniti što mogu, Blažena Djevica će učiniti ostalo." Iza četvrt sata izvadila je dijete iz one studene vode. Dijete je bilo ukočeno kao lješina. Ona ga brzo odnese kući i stavi opet u krevetić. "Pa zar ne vidiš, reče joj muž, da je dijete mrtvo?" "Nije mrtvo, odgovori majka, Blažena Djevica će ga ozdraviti." I čas iza toga, majka sva sretna zaviče: "Diše!" I zbilja, dijete je disalo i zaspalo tvrdim snom, tako, da se tek drugoga jutra probudilo. Odmah je zatražilo hrane i stalo slasno jesti. Dijete je bilo potpuno zdravo i ne samo, da nije više imalo nikakve groznice, nego je izgubilo svaku krživljavost i prvi put u životu prohodalo. Ne samo to. Kad se je slavila pedesetgodišnjica lurdskih ukazanja, tada su u Lurdu uz običajne procesije, koje su grnule sa svih strana, priredili i jednu drugu neobičnu procesiju: procesiju od nekih 350 ljudi, što su ozdravili od neizljećivih bolesti. Među prvima je stupao sa zastavom u ruci i ovaj nekdanji dječak, Justin Bouhojorst, kojeg su smatrali mrtvim i mati ga u tuzi, ali puna vjere, bacila u mjesecu veljači u ledenu vodu u špilji, u kojoj je ostalo petnajst minuta. Tri liječnika, koji su dijete poznavali u bolesti, potvrdili su potpuno izliječenje dječaka, mimo svih naravnih zakona, a najbolje ga, nakon skoro pedeset godina, potvrdila ona neobična procesija u Lurdu, u kojoj je on nosio zastavu.

Braćo, Bog naš je Bog živih. Njemu sve živi. To vam je Bogorodica potvrdila svojim ukazanjem u Lurdu, a ma opipljiv rekao bih način i oživljenjem ovoga jadnoga djeteta.

Mislite li, da su Bog i Bogorodica danas manje moćni? Sigurno ne! Danas, kad materijalizam upire sve sile,

da ubije vjeru u vašim dušama u prekogrobni život, ne zaboravite pouke, koju vam Majka Božja daje svojim ukazanjem u Lurdu prije sto godina. Bog naš je Bog živih, a ne mrtvih. Njemu sve živi. Njemu živu vaši djedovi i pradjedovi, makar su već istrunuli u grobu. Njemu živu vaši ocevi i majke, makar su već istrunuli u grobu. Njemu živu vaša braća i sestre, makar su već istrunuli u grobu. Njemu živu svi sinovi i kćeri našega naroda, ma gdje mu drago završili život. Jamstvo je zato Isus Krist, koji govori: "Ja sam uskrsnuće i život. Tko vjeruje u Me, ako i umre živjet će" (Iv 11,25).

A ono, što je Isus rekao, tako vam sjajno potvrđuje Majka Božja svojim ukazanjem u Lurdu prije sto godina. Slijedimo Njezin glas, a ne glas lažnih proroka!

IV. "VELIKA SU I DIVNA DJELA TVOJA, GOSPODINE BOŽE SVEMOGUĆI!" (Otkr. 15,3)

Dragi vjernici!

Kad je veliki sluga Božji Mojsije sa narodom izraelskim prešao sretno preko Crvenoga mora, tada je ispjevao krasnu pjesmu zahvalnicu Bogu, koji smatraju ponajljepšim draguljem u židovskom pjesništvu, a u kojoj Mojsije na divan način crta s v e m o ć Božju. Ta je svemoć rastavila Crveno more, da je narod izraelski mogao po suhu prijeći preko mora. Ta je svemoć isto tako sklopila opet valove nad neprijateljima naroda izraelskoga, Egipćanima, i potopila ih u dubini mora. I kao što je Mojsije ispjevao pjesmu zahvalnicu svemoći Božjoj radi oslobođenja naroda izraelskoga iz Egipta i prelaza preko Crvenoga mora, tako isto i u knjizi Otkrivenja sv.Ivana apostola izabrani, koji su pobijedili pod vodstvom Spasitelja sotonu, pjevaju na moru pjesmu pobjednicu s v e m o ć i Božjoj, u kojoj govore: "Velika su i divna djela Tvoja, Gospodine Bože svemogući!"

Kada pak mi danas nakon sto godina gledamo na ukazanje Majke Božje u Lurdu, i kad gledamo na sve, što se zbilo u času tih ukazanja prije sto godina i nakon toga kroz ovih sto godina, onda kao da čujemo glas Bogorodice, koja istim riječima slavi tu svemoć Božju: "Velika su i divna djela Tvoja, Gospodine Bože svemogući!" Bogorodica doduše nije toga izrazila riječima jezika, ali zato tim jasnije govore u potvrdu ove činjenice djela.

1. Jest, Lurd nam se nakon sto godina ukazuje kao sjajan primjer svemogućnosti Božje. Sveta vjera nas uči, i to je članak vjere (kako se vidi iz raznih Vjerovanja, koja molimo, i kako se vidi iz raznih Crkvenih Sabora), da je Bog biće svemoguće. Više od sedamdeset mjesta nalazimo u Sv. Pismu St.Zavjeta, u kojima se Bog naziva svemogući. Psalmi-

sta govori o Njemu: "Štogod se dopada Gospodu, to On čini u nebu i na zemlji, u morima i svima dubinama." (Ps 134,6). Anđeo govori Majci Božjoj, kad pita, kako će se zbiti začeće Sina Božjega (jer Ona ima zavjet vječnoga djevičanstva): "U Boga nije nemoguća nijedna stvar." (Lk 1,37).

A pogledajte Lurd! Koja bi druga sila osim svemoć Božja bila u stanju, da jedno biće, koje je pred više od 1900 godina umrlo i uzneseno na nebo, da opet to biće pošlje na zemlju i učini ga vijesnikom svoje dobrote i smilovanja prema rodu ljudskomu, koji je tako zastranio bio s puta istine i spasa? A to je učinila svemoć Božja, kad je pred sto godina poslala neokaljanu, bezgrješnu Majku Božju, da se u Lurdu ukaže jednoj skromnoj pastirici, koja će poslužiti kao izabrano oruđe, da prenese nebeske poruke ostalim ljudima.

Koja bi druga sila osim svemoći Božje bila u stanju učiniti, da jedno siromašno djevojče, jedna skromna pastirica posluži kao oruđe za divne planove Božje: ljudski rod, koji je naglim koracima srtao u propast, po ovim nebeskim objavama vratiti natrag na pravi put. A to je učinila svemoć Božja preko male sv.Bernardice, kojoj se objavila Gospa. "Ona dolazi, veli Sv.Otac u svojoj enciklici francuskom Episkopatu, Ona dolazi k Bernardici, čini ju svojom pouzdanicom, svojom suradnicom, oruđem svoje materinske nježnosti i milosrdne s v e m o ć i svoga Sina, da se svijet obnovi u Kristu po jednom novom i neisporedivom izljevu Otkupljenja". Bernardica nailazi na veliki otpor svojih vlastitih roditelja, koji se boje prevare zla duha i izrugivanja sa strane svijeta. Nailazi na otpor svoga vlastitoga župnika, koji ju prima s početka s najvećim nepovjerenjem. Nailazi na otpor tamošnje bezvjerske inteligencije. Nailazi na otpor vlasti, od najnižih do najviših, koje se služe i oružanom silom, da spriječe vjernike u njihovom oduševljenju za špilju ukazanja Bogorodičina. Nailazi na otpor u bezvjerskoj štampi, koja nastoji sve izvrći ruglu. "Vi znate, dragi sinovi i Časna Braćo, nastavlja Sv.Otac u istoj Enciklici, u kakovim se začudnim okolnostima, usprkos ruganja, sumnja i protivljenja glas toga djeteta, te glasnice Bezgrješne Majke Božje, nametnuo svijetu." Tko je to drugi, pitam vas, dragi vjernici, tko je to drugi bio kadar učiniti osim svemoć Božja?

A onda gledajte dalje svemoć Božju! Mjesto ukazanja Bezgrješne Majke Božje bila je tvrda kamena špilja. Nikada nije ni jedan stanovnik Lurda čuo, da je provrla i kap vode u toj špilji. A na riječ Bogorodice, mala Bernardica iskopa prstima malu jamicu u špilji, voda poteče, teče sve jače i jače, bistra, divna hladna voda. Kroz sto godina teče neprestano, a da nikada ne presuši, na pet cijevi, iz kojih hodočasnici neprestano piju i zahvaćaju vodu, a povrh toga to vrelo puni devet tako zvani piscina ili kupaona, da se u njima mogu kupati bolesnici. Množina vode iznosi dvadeset i dvije tisuće litara na dan. Raznosi se na sve strane svijeta i samo Bog znade, koliki su po njoj stekli opet zdravlje, ne po vodi kao takovoj, jer ona na temelju kemijske analize nema ni-

kakovih ljekovitih sastavina, nego na temelju moći, koju joj je Bog dao, kad se Bogorodica ukazala i naredila Bernardici, da prstima izdube jamicu.

Gledajte dalje svemoć Božju! Kao što rekosmo, zli ljudi uprli su sve sile, da se mjesto ozloglasi i zabrani tamo polazak masama. A kad tamo iz godine u godinu rasla su hodočašća. Prigodom pedesetgodišnjice lurdskih ukazanja donio je jedan pisac malu statistiku. Od godine 1867. kad je prvo hodočašće organizirano iznosilo 28.ooo ljudi, pa do godine 1903. pohodilo je Lurd 3,817.ooo ljudi. Sada ih godišnje dolazi oko tri milijuna. Za vrijeme ove jubilarne stote godine, tko zna koliko će milijuna doći? Vidite li svemoć Božju? Dolaze seljaci, dolaze radnici, dolaze intelektualci, dolaze kardinali, biskupi, svećenici, dolazi tisuće liječnika, da se na svoje oči u tamošnjem stalnom liječničkom uredu osvjedoče, da ima neka viša sila od ove vidljive prirode. 1956.godine došlo je među ostalim 3o.ooo francuskih vojnika i oficira, četiristo avijatičara iz šest evropskih država, koje su bile u ratu međusobno u drugom svjetskom ratu, došao je veliki odred belgijskih oficira i vojnika, došli su i maršali, kao engleski maršal Montgomery, došli su bolesnici, došli su zdravi, došli su ljudi sviju boja, klasa i rasa.

Gledajte dalje svemoć Božju! Koliki su u Lurdu stekli opet zdravlje, makar ih je medicinska znanost proglasila neizlječivim. I to u tren oka, da se bolje izdigne svemoć Božja. O svemoći Božjoj u pogledu griješnika ne ćemo za sada govoriti, premda se tu najviše očituje, jer, "tko može opraštati grijehe osim Bog?", rekli su već Židovi Isusu, kad je ozdravio onoga uzetoga, što su ga spustili kroz krov u kuću, gdje je Isus bio. Povjesničari Lurda navode nam krasan primjer i tjelesnog i duševnog, ili bolje duhovnog ozdravljenja u isti mah. Gabrijel Gargan bio je odrasao u kršćanskoj obitelji. Ali u školi, koju je polazio u Angulemu, stekao je doduše praktičnih znanja, ali je isto tako izgubio vjeru. Stupio je u poštansku službu i pripravljao se za ispit za višega činovnika. Dne 17.prosinca 189o. nalazio se službeno u vlaku, na putu iz Bordeaux-a u Pariz. Kako je vlak radi nekih manjaka bio smanjio brzinu, to ga je pred Angulemom o ponoći dostigao express-vlak. Kod sudara je bilo mnogo žrtava. Među njima je teško stradao Gabrijel Gargan, kojeg su oko sedam sati ujutro našli u snijegu, strahovito izranjenoga i umirućega ga prenesli u bolnicu. Željeznička uprava bila je osuđena, da mu isplati visoku odštetu i daje u buduće veliku plaću. Kad dvadeset mjeseci liječenje u bolnici nije ništa pomoglo, zamolio je da ga otprate kući, da umre među svojima. Majci je bilo više stalo, da spasi dušu nego li tijelo svoga sina, pa ga zamoli, da bi se s njom povezao u Lurd. I makar je značilo za njega izložiti se smrti na putu, jer je bio potpuno satrt, ipak je za volju majci pošao. Hraniti se nije mogao drukčije, nego po cijevi ravno u želudac. Nosili su ga dakle na nosiljci. Nije imao ni najmanje nade u kakvo ozdravljenje, kad mu se stanje kraj svih pokušaja liječnika nije ni

za dlaku popravilo, jer je bio upravo smrvljen kod one željezničke nesreće. U Lurdu, makar se bio otuđio vjeri u prijašnjim danima, osjetio je potrebu da moli. Milost Božja takla je njegovu dušu. Odnijeli su ga u piscinu, kupku lurdske vode, i položili u nju. Izgubio je svijest, tijelo mu ohladilo kao lješina, lice davalo izgled mrtvaca. Samo su čekali, kad će izdahnuti. Kad su ga iznijeli van, odnijeli su ga pred crkvu sv.Krunice, da bude prisutan u času, kad će prolaziti procesija s Presv.Sakramentom. U taj čas je bolesnik otvorio oči, došao je k svijesti. Odjednom se podupre rukama i pridigne, a onda opet sruši na svoj ležaj. Digne se iznova i ustane u svojoj dugoj noćnoj košulji, sličan mrtvacu, koji izlazi iz groba. Skoči, da pođe za Svetootajstvom, ali ga silom zaustave, jer nije bio obučen. Bio je posve zdrav. Uzetosti, koja ga je prikovala tolike mjesece uz krevet je u tren oka nestalo, ćutio je opet i silan glad. Kad je sve bilo gotovo, i on otišao kući, nije Gabrijel Gargan nikada propustio ni jedne godine, a da ne posjeti Lurd i zahvali se Bogu i Majci Božjoj za svoje čudesno ozdravljenje. On je bio jedan od najmarljivih nosača, koji su bolesnike vozili na kolicama do špilje i onda ih kupali u piscini, a da mu se nije ni najmanje gadio pogled na njihove strašne rane.

2. Braćo, čuli ste, što nam govori Bogorodica svojim ukazanjem u Lurdu, ne riječima nego djelima: "Velika su i divna djela Tvoja, Gospodine Bože svemogući!" Što dakle znači za nas ta svemoć Božja? Sigurno ste već vidjeli kada bršljan. On je po sebi slaba biljka, koju se lako zgazi nogama. Ali kad se bršljan uhvati čvrstog hrasta, on se bez poteškoća penje u visinu, visinu hrasta. Ne svojom snagom nego snagom hrasta, koji ga nosi.

Bog je, rekosmo, biće svemoguće. To nam potvrđuje Bezgrješna Majka Božja svojim ukazanjem u Lurdu. Mi smo pak bića ništava. U stanju nas je uništiti i maleni crv, pače bacil, koji se ni ne vidi prostim okom. Ali vidite, ako se uhvatimo svemogućega Boga, mi ćemo postati na neki način svemogući i dizat ćemo se neprestano prema nebu, kao bršljan po hrastu. Zato i kaže sv.Pavao apostol:"Sve mogu u Onome,koji me jača." Po Bogu je na neki način postao svemoćan patrijarha Abraham. Sa malo svojih slugu potukao je do nogu pet kraljeva, koji su bili odvukli u ropstvo njegova sina Lota. Po Bogu su na neki način postali svemoćni patrijarsi Izak i Jakov, sluga Božji Mojsije, kad je onako pobjedonosno vodio Izraelce preko Crvenoga Mora. Po Bogu je na neki način postao svemoćan vođa naroda izraelskoga Jozua, kad je osvajao Palestinu i uništio kao igračku 31 kralja. Po Bogu je postao na neki način svemoćan Gedeon,Jefta,Debora,Barak,Samson,David u borbi s Golijatom i silnim neprijateljima.Po Bogu su postali na neki način svemoćni oni veliki proroci kao Ilija,Elizej,Danijel i mnogi drugi.Po Bogu su na neki način postale svemoćne one sv.žene kao Judita,Estera, Ana,Sara i tolike druge.Po Bogu su na neki način postali svemoćni apostoli,mučenici i t.d.U ovim žalosnim danima bez vjere,držite se Boga,koji je svemoćan.Bit ćete i vi uz Njega! To Vam poručuje Bogorodica iz Lurda.

...oooOooo...

V. "JER VJEČITO TRAJE MILOSRĐE NJEGOVO!" (Dan. 3,9o)

Dragi vjernici!

Novine, koje izlaze u Lurdu po imenom "Journal de la grotte Lourdes" donijele su pod brojem od 28.srpnja 1957. jednu zanimivu sliku. Slika prikazuje brončani kip jednoga slijepca, postavljenog blizu lurdske špilje. Slijepac je raširio svoje ruke, kao da traži svjetlo, pravo svjetlo. I nalazi ga tako, da sagiblje svoje koljeno pred križem, na kojeg se naslonio. Na podnožju križa može se čitati jedna talijanska riječ, "Fede", a to znači vjera. Taj lijepi umjetnički kip iz bronce, koji predstavlja slijepca, a koji traži pravo svjetlo, dar je jedne vrlo ugledne gospođe, koja se u Lurdu obratila k Bogu, nakon što je mnogo godina lutala krivim stazama. Tu je zadobila opet vjeru, koja predstavlja mnogo dragocjenije svjetlo za dušu, negoli ga predstavlja sunce na svodu nebeskom za naše tjelesne oči. Naći to svjetlo koje se zove vjera, daleko je veća milost Božja, negoli zadobiti opet tjelesni vid, ma kako nam se dragocjen isti pričinjao.

Kad gledamo ovaj i tisuće sličnih prizora, što su se zbili i zbivaju u Lurdu iz godine u godinu, nije li to divna slika golemog milosrđa Božjega prema čovječanstvu? I zato je ukazanje Majke Božje u Lurdu prije sto godina golema propovjed čovječanstvu: propovjed ne samo o moći ili bolje svemoći Božjoj, o čemu smo jučer govorili, nego također o golemom milosrđu Božjem. I Bogorodica nam , kao petu riječ ili petu propovjed, ponavlja one riječi iz Danijela proroka, kad su ona tri junačka mladića, što su bila bačena u peć ognjenu radi svoje vjere, završili svoj divan hvalospjev Bogu riječima: "Vječito traje milosrđe Njegovo."

1. Jest, vječito traje milosrđe Boga našega! Kako su se ružno ponijeli prema Bogu, svome najvećem dobročinitelju, Adam i Eva, kad su ubrali plod sa zabranjenog drveta! Pa ipak, makar ih je Bog kaznio, nije ih upropastio, nego dao nadu u Otkupitelja, kojeg je i poslao na svijet, makar nakon tisuće godina. Kako su se ružno ponijeli prema Bogu savremenici patrijarha Noe! Pa ipak ih Bog više od sto godina strpljivo čeka i opominje na pokoru. Koliko puta su Izraelci uvrijedili Boga u Egiptu, gdje su boravili četiri stotine godina! Pa ipak im se Bog smilovao i izveo iz ropstva. Koliko puta su ga uvrijedili kroz četrdeset godina putovanja pustinjom prema zemlji obećanoj! Pa im se ipak smilovao i doveo ih u zemlju obećanu. Koliko puta su Ga uvrijedili u toj lijepoj zemlji, koju im je dao za domovinu! Pa im se opet i opet smilovao i davao mudre vođe, svete proroke i izbavljao ih iz nevolja njihovih. I kad ih je za sedamdeset godina dao u ropstvo babilonsko, ni tu ih nije ostavilo milosrđe Njegovo, kao što svjedoče ona tri gore spomenuta mladića, kad u ognjenoj peći kliču od zanosa: "Vječito traje milosrđe Njegovo." A onda, braćo, zar nije svjedok milosrđa Božjega Marija Magdalena, nekada javna bludnica? Zar nije svjedok goledmoga milosrđa Božjega raz-

bojnik na križu, koji se obraća u zadnjem času svoga života i prvi ulazi u nebo s Isusom? Zar nije svjedok golemog milosrđa Božjega Zakej carinik, žena Samaritanka, Savao progonitelj Crkve, kasniji veliki sv.Pavao apostol?

2. Sve to nije bilo dosta Bogu našemu. Kroz tisuću i devet stotina godina, što nas dijeli od progonitelja Savla, nikada nije prestao iskazivati svoje milosrđe griješnom rodu ljudskome. A onda ga na tako divan način očitovao u Lurdu, kao da se želi natjecati sa griješnim ljudskim rodom: da li će oni Njega više uvrijediti ili ih On nadvisiti svojim milosrđem.

Da razumijete veličinu ukazanja Majke Božje u Lurdu i milosrđa Božjega preko tog ukazanja, bacit ćemo jedan kratki pogled na događaje u Francuskoj prije toga, te na događaje u Evropi i svijetu kako za vrijeme ukazanja tako iza ukazanja.

Što mislite, zar je mala uvreda bila za neizmjernog Boga, kad su se ljudi, da ne govorimo o bezbrojnim ostalim uvredama, za vrijeme one krvave francuske revolucije, toliko zaboravili, da su jednu običnu javnu bludnicu obukli u kićeno odijelo, stavili na nosiljku i onda u procesiji nosili u crkvu Notre Dame u Parizu i postavili ju baš na oltar Majke Božje? I to im još nije bilo dosta, nego su ju onda okadili tamjanom kao božicu razuma.

A dobri Bog? U svom milosrđu šalje kasnije Gospu s neba u Lurd, da se ukaže i opomene ljude na pokoru, i sve će im oprostiti.

Što mislite, zar su mala uvreda bila za Boga sve hule Voltaire-a i onih tako zvanih enciklopedista, što su ih rigali protiv Boga? Pa tako zvani pozitivizam Comte-a, o kojem smo već govorili, a koji znači negaciju Boga? Pa ciničko izrugivanja Lurda po bezbožnom piscu Zoli, makar je svojim očima bio svjedok divnih djela Boga i Bogorodice u Lurdu? Pa sve strahote francuske masonerije? Pa sve zablude tako zvanih učenjaka po ostaloj i Evropi i svijetu? Što su bile drugo nego hule na Boga tvrdnje Nietzschea o nekom nadčovjeku? Tvrdnje Häckela o majmunskom podrijetlu čovjeka bez ikakove intervencije Boga? Kako je žalostan bio prošli vijek sa svojim nebrojenim hulama, svojim nebrojenim izazovima pravde Božje!

A kao odgovor na sve te nebrojene uvrede i izazove dolazi izljev milosrđa Božjega: ukazanje Gospino u Lurdu sa pozivom na pokoru, i Bog će sve oprostiti griješnom rodu ljudskome.

Što je to sve drugo, negoli potvrda onim riječima: "Vječito traje milosrđe Njegovo!"

3. A hoćemo li mi to milosrđe Božje i naše Presvete Matere Božje pustiti neiskorišćeno? Njemački pjesnik Heine, koji je živio i umro u prošlom stoljeću, teško je obolio zbog svog raskalašenog života u mladosti. Sušila mu se hrptenjača, dok nije konačno završio svoj život u teškoj patnji. U jednoj svojoj pjesmi pripovjeda, kako je nakon prvo-

ga svoga oboljenja godine 1848. došao u Pariz, u glasoviti muzej Louvre. Tu je, kaže, kleknuo pred jedan torso Venere. Kleknuo sam veli i govorio: "Ja sam ti cijeli život služio, spasi me sada!" Ali mu božica, veli on, uz porugljivi hladni smijeh odgovori:"Zar ne vidiš, da nemam ruku?" Heine je iza toga odležao osam punih godina u teškoj bolesti.

Ova molitva Heineova pred kipom Venere i hladni odgovor božičin, koja mu se narugala i ostavila ga mirno u njegovom očaju, krasna je slika, kako sotona i svijet ostavlja svoje službenike u nevolji bez ikakva milosrđa, neka izginu kao pseta. Što je njima stalo, ako očaja zbog svojih grijeha neki bludnik? Što je njima stalo, ako očaja zbog svojih grijeha jedan ubojica? Što je njima stalo, ako očaja zbog svojih grijeha jedan otpadnik od vjere, Boga? Što je njima, ako očaja u svojim grijesima pijanica, klevetnik, preljubočinac, koji je upropastio tuđi brak, zavodnik nevine djevojke, ili koji je možda u strasti izvršio nasilje nad njom? Nije tome dugo, što je jedan pisac jednoga takvoga iskrenoga pokajnika naprosto nazvao u novinama "perverzni tip", za kojega nema više smilovanja. A taj pisac možda sam nije ni za dlaku bolji, samo što ljudi ne vide njegovih moralnih ispada.

Jao nama, kad bi Bog naš i Presv.Bogorodica tako postupali s nama! Ali što kaže za Njega knjiga Danijela proroka? "Do vijeka, vele ona tri mladića u knjizi Danijelovoj, do vijeka traje milosrđe Njegovo". I to vam opetuje Majka Božja u Lurdu svojim ukazanjem. Njezino ukazanje prije sto godina, sve što se zbilo tamo u tih sto godina, nije ništa drugo nego jedna veličanstvena pjesma milosrđu Božjemu i milosrđu Marijinom.

Našli su tamo milosrđe nebrojeni bolesnici u teškim svojim bolestima. Našli su tamo milosrđe toliki tužni u nevoljama života. Našli su tamo milosrđa, savjeta u svojim dvojbama toliki, koji su bili blizu očaja. Našli su tamo svjetla toliki duhovni slijepci, koji su izgubili svjetlo svete vjere, kao što smo vam i na početku govorili u primjeru one gospođe, koja je iz zahvalnosti za dar vjere dala postaviti kip od bronce u čast Gospi, koji prikazuje slijepca sa raširenim rukama, tražeći svjetlo. Našli su tamo milosrđe toliki griješnici, koji su možda već zdvajali radi počinjenih grijeha i grižnje savjesti. A mislite li, da je Majka Božja danas možda manje milosrdna negoli je bila prije sto godina, kad se ukazala u Lurdu? Ne, i sasvim sigurno ne!

Čuli ste, kako je kip Majke Božje Fatimske pošao godine 1947. na svoj triumfalni put po Evropi najprije, a onda kasnije po čitavom svijetu. Išao je ponajprije dakako po Portugalu, zemlji fatimskih ukazanja. Kad je kip došao u grad Portalegre, neka vlasnica sramotne javne kuće bila je izgubila već posve vid očiju. Bila je slijepa već nekoliko mjeseci na tjelesne oči, kao što je godinama bila slijepa na duši, bavećí se tako žalosnim zanatom, javnom kućom. Čuvši, da dolazi kip Majke Božje u njihov grad, od-

luči promijeniti život, ako se Gospa udostoji, da joj vrati vid. Malo je čudno stavljati čak i uvjete milosrđu Božjemu i Gospinom, ali eto, ona i to podnosi. Kad je dakle kip došao u grad, služili su Misu na javnom trgu, da što više ljudi, jer je sav grad bio na nogama, može prisustvovati sv.Misi i pokloniti se kipu, ili bolje Gospi, čiji je kip bio izložen na oltaru. Ta nesretna žena, o kojoj govorimo, kraj svog sramotnog života sačuvala je trunak poniznosti. Nije se usudila stajati zajedno s drugim bolesnicima, te se samo pridruživala povicima mase u čast Gospi i Isusu u Presv.Sakramentu. Povikala je dakle grješnica Kraljici milosrđa, Majci milosrđa: "Učini, da progledam!" I u isti čas čuli su ljudi tu jadnu grješnicu, kako je uskliknula: "O, kako je lijepa! Kako je bijela krunica na Njezinim rukama!" Bogorodica Joj je naime vratila vid. I onda se grješnica od uzbuđenja i silne radosti srušila na koljena i zaplakala. Nije imala snage, da se digne, tako je bila ganuta radi dobrote i milosrđa Majke Božje. Smjesta je napustila svoj dotadanji život i zanat, a s njom još šest pokvarenih žena iz te javne kuće.

Onaj bi ju pisac nazvao "perverznim tipom", i prelomio nad njom štap, makar možda sam nije bolji od nje, samo što se to ne vidi kod njega. Majka Božja i Isus drukčije. Rekao je nekoć prorok za Njega: "Trske stučene ne će prelomiti i stijenja što se puši ne će ugasiti." (Iz 42,3). Niti Isus Bog, niti Njegova Presv.Majka nisu prelomili štapa nad ovom javnom grješnicom, nego joj što više vratili tjelesni vid, da se lakše u njezinoj duši raspiamsa nanovo luč vjere.

To je evo daljnja poruka Majke Božje nakon 100 godina iz Lurda našem naraštaju, koji je daleko zastranio od Boga: Bog je milosrdan, neizmjerno milosrdan! Stučene trske ne će prelomiti, stijenja što se puši ne će ugasiti! Bacite se dakle svi u naručaj milosrđa Boga i Marije i naći ćete pokoj dušama vašim!

VI. "VELIKA JE MUDROST GOSPODNJA". (Sir 15,18)

Dragi vjernici!

Na današnjem talijanskom otoku Siciliji vladali su u staro doba prije Krista Grci. Kažu, da je njihov kralj, po imenu Hiero, dao sagraditi tako veliku lađu, koju nepregledni niz radnika i konja nije bio u stanju da ju stavi u gibanje i porine u more. Ne znajući što bi učinio, pozove kralj Hiero u pomoć glasovitoga matematičara Arhimeda. Ovaj je došao i obećao kralju, da će mu sagraditi takovu mašinu, pomoću koje će jedan čovjek sam biti u stanju tu ogromnu lađu ganuti s mjesta i porinuti ju u more. Kad su kraljevi ljudi čuli što govori Arhimed, mahali su glavom puni nepovjerenja. Ali Arhimed se dao na posao i mašina je brzo bila gotova: niz naime valjaka. Tada je Arhimed po-

zvao kralja, neka sada on sam stavi lađu u gibanje i porine ju u more. I gle! Ono što nije bilo prije u stanju učiniti stotine konja i ljudi, to je učinio sada kralj sam: pomoću tih valjaka, koji su se pod lađom okretali, stavio je lađu u gibanje i porinuo ju u more. Kralj je bio radi toga tako radostan, da je izdao nalog, te u buduće svaki ima držati za dobro ono, što Arhimed bude rekao ili učinio.

Možda je ovo samo priča, što se pripovijeda za Hiera i Arhimeda. Bilo kako bilo, bila to istina ili priča, ona na divan način prikazuje mudrost Božju, kad je prije sto godina dala, da se ukaže Mati Božja onoj maloj pastirici, sv.Bernardici. Tim jednim na oko neznatnim činom, stavio je Gospodin Bog u gibanje ne jedan veliki brod nego čitavi svijet, kao što dokazuju događaji u ovih sto godina iza Gospinog ukazanja. I to je daljnja riječ, ili ako hoćete, propovjed, koju vam upravlja Bogorodica prigodom stogodišnjice ukazanja, potvrđujući riječ Duha Svetoga u knjizi Siraha: "Velika je mudrost Gospodnja!"

1. Vidite, mi se divimo mudrosti Božjoj u prirodi, koju je stvorio. Pogledajte samo ljudsko tijelo, kako je divno sagrađeno. U njemu se nalazi jedan, rekli bismo podmorski kabel, a to je naša hrptenjača, sa bezbrojnim žicama, a to su živci, što kao kakva telegrafska mreža prolaze cijelim tijelom i ravnaju prometom između pojedinih dijelova tijela pomoću mozga, koji je kao kakva direkcija za promet. Tu su dva telefonska ureda, dva uha. Tu su dva kemijska ureda za pretragu, nos i jezik. Tu je fotografski aparat, a to su naša dva oka. Tu je centralno loženje, probavni organi, odakle dolazi nužna toplina tijelu. Tu je potreban filter, koji izlučuje vodu i štetne sastojine, a to su bubrezi. Tu je ventilator, naša pluća. Tu je pumpa, naše srce, koje tjera krv kroz kanale, žile. Tu je muzički instrument, grlo, koje ništa ne zaostaje za orguljama u crkvi. Tu je mlin, naši zubi, koji sve melju. Kakovo čudovište mudrosti Božje samo ljudsko tijelo! O mudrosti Božjoj pričaju vam vodene ptice. Zašto patka pliva dane i noći, ako hoćete, u vodi, i u ljutoj zimi i ništa ne trpi, naprotiv vesela je, dok bi se pura ili kokoš brzo udavila. Zato, jer ju je Božja mudrost opskrbila stanovitom mašću ili uljem, kojim si često maže perje i tako voda ne može do njezine kože.

O mudrosti Božjoj pričaju vam ribe, koje žive u dubinama mora, gdje je potpuna tama kao u grobu. Kako vide? Nose sa sobom svjetionice, kadkada i po sto i pedeset.

O mudrosti Božjoj pričaju vam i mrtve ribe u moru. Zašto se ne okuži morska voda i zrak od tolikih crkotina? Zato, jer u dubini mora postoji zdravstvena policija, koja to sve pojede, čitava vojska malih rakova. Nikada ne bismo bili gotovi, nabrajajući djela mudrosti Božje.

Mi se divimo mudrosti Božjoj u vodstvu onih starozavjetnih patrijarha, Abrahama, Izaka, Jakova. Kako ih je divno Bog vodio i doveo k cilju! Mi se divimo mudrosti Božjoj u vodstvu velikoga vođe naroda izraelskoga Mojsija. Treba

samo pročitati knjigu Sv.Pisma, koja se zove "Izlazak", pa da se uvjerite o tome. Mi se divimo mudrosti Božjoj, koliku je mudrost udijelio nekada neukom Salomonu. Kako je mudro vodio Bog velike proroke, na pr. među njima Danijela, kad tumači sne kralju Nabuhodonozoru, kad oslobađa od lažnih svjedoka i smrti nevinu Suzanu.

2. A jer čovjek nakon grijeha istočnoga tako brzo pada i zaboravlja sve što je učio nekoć, brzo zaboravlja i na neizmjernu mudrost Božju. Zato ga Bog potsjeća evo preko ukazanja Bogorodice u Lurdu na to svoje divno božansko svojstvo, koje je i te kako važno za naš život, kao što ćemo kasnije spomenuti.

Gledajte sada ukazanje Majke Božje u Lurdu! Kakva mudrost Božja, da se Bogorodica ukazuje jednoj skromnoj pastirici! Rekli smo već, da je to pljuska svjetskoj oholosti. Ali je Bog to učinio i iz mudrih razloga, da tim vjerodostojnije ispadne ukazanje Gospino, Kao što bi zlobni svijet, da su apostoli kojom nesrećom bili grčki filozofi, a ne neuki galilejski ribari, pripisao Evanđelje njihovoj mudrosti i onda ga po volji kasnije odbacio, tako bi, da sv. Bernardica nije bila priprosta pastirica nego sveučilišna profesorica, pripisali to ukazanje njezinom vještom izumu i možda sve nijekali. A ovako se istina ukazanja probijala željeznom logikom, kao što dokazuje čitava povijest lurdskih ukazanja.

Ali ne ćemo duljiti, jer nam vrijeme ne dopušta, nego ćemo se osvrnuti na efekt ukazanja, koji dokazuje divnu mudrost Božju. Baš ta željezna logika, kojom se istina ukazanja malo pomalo nametala, kao nekoć Evanđelje, dovele je k Mariji i preko Marije k Bogu tolike učene ljude i ljude iz uglednih krugova, koji se možda nikada inače ne bi bili obratili k Bogu. Sjećate se, što smo jučer govorili o onoj gospođi iz uglednih krugova, koja je iz zahvalnosti postavila kraj lurdske špilje u spomen svoga obraćenja brončani kip slijepca, koji traži svjetlo i nalazi ga na podnožju križa. Zar nije ista nikada čula prije o Majci Božjoj? Sigurno jest. Zar nije nikada čula prije o križu Isusovom? Sigurno jest. Zar nije nikada čula prije o potrebi vjere za spasenje? Sigurno jest. Ali sve je to bila za nju stvar hladna, gotovo besmislena. A evo, kad ju je glas o Lurdu i svemu, što se tamo zbiva kroz tolike godine, odveo u Lurd, njoj se najednom otvaraju oči duše, vraća joj se milost vjere, ona opet postaje duboka vjernica i u spomen vječne zahvalnosti postavlja onaj spomenik.

Pogledajte dalje po učinku lurdskih ukazanja mudrost Božju. Surovi vojnici (samo u jednoj godini više od trideset hiljada vojnika i oficira došlo je u Lurd), dolaze, da se ponizno poklone Gospi. Znamo, što je vojska. Sve prije nego ponizna molitva. Zar nisu ti vojnici i oficiri nikada prije čuli o Majci Božjoj? O potrebi molitve, sakramenata i t.d.? Sigurno da. A evo, kad je glas o Lurdu, o Gospinim ukazanjima, o svemu što se tamo zbilo i zbiva kroz ovih sto godina, prožeo njihovu dušu, ponizno dolaze, da se

i oni poklone Bogorodici i reknu kao nekoć satnik u Kafarnaumu Gospodinu: "Gospodine, nisam vrijedan..... Gospo, nismo vrijedni, ali se moli za nas!"

Pogledajte mudrost Božju dalje po učinku lurdskih ukazanja. Medicinska znanost i liječnici obično ne vjeruju, osim onoga, što mogu tako reći prstima opipati. Zar nisu nikada čuli prije o Bogu ništa? O Majci Božjoj? O potrebi vjere? O potrebi molitve? Sigurno jesu. Ima, hvala Bogu i među njima divnih vjernika, kraj sve strogosti medicinske nauke. Ali pitam vas, da li bi se ikada toliko tisuća liječnika uputilo u Lurd i upućuje na stotine svake godine, da li bi se ikada osnovao tamo tako važni liječnički ured za konstatacije sa najstrožim znanstvenim aparatom i nesmiljenom kritikom, da nije bilo ukazanja Gospina prije sto godina ondje? Koliko je dobra i za znanost i za vjeru proizašlo iz ovog na oko tako neznatnog Gospinog ukazanja jednoj siromašnoj pastirici i kolika mudrost Božja odsijeva u tom ukazanju, napose preko učinaka ukazanja.

Koliko su se tu zbližili narodi! Jer dolaze tamo ne samo Francuzi, u čijoj se domovini zbilo to ukazanje, dolaze tamo svi evropski narodi i to u masama, kao što Nijemci, Talijani, Englezi, Holandezi, Hrvati, Španjolci i t.d. No ne samo Evropljani, dolaze tamo sada u masama hodočasnici iz svih mogućih američkih država, iz žarke Afrike, iz prostrane Azije, iz daleke Australije, iz dalekih otoka Oceanije.

Koliko su se u Lurdu zbližile pojedine klase ljudi, koje danas stoje tako reći na ratnoj nozi jedni prema drugima, odkada je proglašen kao zakon mržnja klasa, umjesto ljubavi u duhu Evanđelja. I tako nalazite u Lurdu sjedinjene u ljubavi prema Bogorodici i preko nje prema Bogu, siromašne radnike i bogate ljude, priproste seljake i sveučilišne profesore, nemoćne bolesnike sa strašnim bolestima i zdrave mladiće, koji ih iz kršćanske ljubavi, ljubavi prema Isusu i Gospi nose i kupaju u onim piscinama, nalazite one, koji zapovjedaju i one, koji su dužni slušati, nalazite združene u ljubavi prema Bogu i Bogorodici ljude svih naroda, svih klasa, svake dobi. Mudrost Božja učinila je preko Gospina ukazanja od Lurda najbolju socijalnu školu čovječanstva. A što to znači u današnje doba, nije potrebno govoriti.

Vrijeme nam ne dopušta da duljimo. Ali iz ovog kratkog prikaza možete vidjeti, kako je istina ono, što je rekao Sirah u Sv.Pismu, a što tako lijepo potvrđuje svojim ukazanjem u Lurdu pred sto godina Bogorodica: "Velika je mudrost Gospodnja!"

Kad smo već spomenuli Lurd kao divnu socijalnu školu XX.vijeka, dozvolite, da vam na koncu iznesemo jedan kratki člančić iz novina, koje smo neki dan spomenuli, a koje izlaze u Lurdu pod naslovom "Journal de la grotte Lourdes". U broju od 28.srpnja 1957. imade jedan kratak člančić pod naslovom "Duhovna vrijednost jednoga čeka". U članku, kojeg je potpisao sam tamošnji biskup Mons Theas, se veli: "Taj

ček došao je iz apostolskog Vikarijata otoka Wallis i Futuna u dalekom Tihom Oceanu (između Australije, Azije i južne Amerike). Taj ček je određen za novu crkvu sv.Pija X. (koja se gradi u Lurdu na spomen 1oo.godišnjice ukazanja Gospina). Ta dva otoka, nastanjena gotovo isključivo stanovnicima Polinezijcima, posve su katolička. Imaju samo 8.ooo stanovnika i njihovo siromaštvo poslalo nam je ček od 239.25o franaka, poprečno 3o franaka po osobi. Nijedna biskupija Francuske, Evrope ili Amerike nije do sada dosegla te velikodušnosti. Kako to rastumačiti? Evo kršćana katolika, koji bi imali razloga, da ne odgovore na naš poziv. Oni nisu nikada prije čuli za Lurd, i bez sumnje ne će nikada ni doći u Lurd, radi daljine i siromaštva. Zašto su dakle najveći siromasi i najudaljeniji prvi po kvaliteti dara? Jer su prvi u ljubavi! Jer se radi o Presv. Djevici Mariji, piše nam njihov biskup, Mons.Poncet. Saberimo se na čas pred tim čekom. On nam donosi materijalnu pomoć, koja je obzirom na naše potrebe jako skromna. Ali ta pomoć ima izvanrednu duhovnu vrijednost: t o j e č e k l j u b a v i. Ljubav prema Presv.Djevici nadahnula je brojne žrtve i dobrovoljna odricanja. Moramo se diviti toj gesti na kraju svijeta, koju su pridonijela naša braća u vjeri, koja su više nego mi djeca Marijina i prijatelji Njezina svetišta". Vidite li socijalnu školu Lurda, divnu mudrost Božju kod ukazanja Bogorodice u Lurdu prije sto godina!

VII. "PRIBLIŽITE SE K BOGU, I ON ĆE SE PRIBLIŽITI K VAMA". (Jak. 4,8)

Dragi vjernici!

Povijest lurdskih ukazanja prije sto godina kratkim nam riječima crta prvo ukazanje Bogorodice sv.maloj Bernardici. Jednog dana, a bilo je to 11.veljače godine 1858. poslala je gđa Soubirous svoje kćerke Bernardicu i Mariju, da nakupe nešto suhih drva na obali Gave. S njima je bila i njihova susjedica Ivana Abadi. Došle su do, kasnije glasovite, špilje Masabjel. Pristup do same špilje bio je zatvoren od grada jednim kanalom, koji je izlazio iz Gave i tjeran jedan mlin. Ivana i Marija pregazile su kanal, jer je voda radi popravka mlina bila vrlo niska. Bernardica se nije usudila, da se ne prehladi. Ali kad nije drukčije mogla na drugu obalu, polne svlačiti čarapu. U taj čas začuje kao da je zašumio vjetar, ali se ništa nije micalo. Počne opet svlačiti jednu čarapu, kad se šum vjetra ponovi. Bernardica se prestrašila u prvi čas i okrene se posve na desno, da vidi što bi to moglo biti. U isto vrijeme izađe iz pećine Masabjel sjajni oblačić zlatne boje, a malo zatim ukaže se lik jedne gospođe, tako mlade i divne, kakve svetica, veli, nikada ni prije ni poslije nije vidjela u životu. A nije ni čudo. Makar tada nije rekla svoga imena, Ber-

nardica je to kasnije saznala: ta Gospođa bila je Presveta, Neokaljana Mati Božja. Nasmiješila se maloj pastirici i dala joj znak, neka Joj se približi bez straha. To je eto početak lurdskih ukazanja prije sto godina.

1. Zar nije čudno, da Mati Božja prije svega daje Bernardici znak, neka Joj se približi? Ali nemojte se čuditi braćo! Ima to svoje duboko značenje i to je sedma riječ ili propovjed Majke Božje prigodom stogodišnjice lurdskih ukazanja: "Približite se k Bogu i Bog će se približiti k vama!"

Bog je Stvoritelj naš, Bog je Otac naš. Može li se zamisliti uže jedinstvo nego je između Stvoritelja i stvorenja, nego je između oca i djeteta njegova? Zato je čovjek, kad je stvoren, bio u najužem jedinstvu s Bogom po milosti posvećujućoj. Bog ga je postavio u raj zemaljski, gdje je provodio život u neiskazanoj sreći, da iza kušnje, kojoj ga je odlučio podvrći, bude bez boli i muke prenesen u nebo, nebeski raj, život vječni. Ali vi znadete povijest naših praroditelja. Kušnje nisu izdržali nego su sramotno u njoj podlegli i prekršili zapovijed Božju. Tim griješnim činom udaljili su se od Boga, od Stvoritelja i oca svoga.

Bog ih nije napustio. Već je u raju zemaljskom iza pada prvi put na svoj način zaorio glas, što ga čujemo na usta apostola Jakova: "Približite se (griješnici) k Bogu, i On će se približiti k vama!" Adam i Eva ušli su u se. Približili su se na neki način k Bogu. I Bog se približuje k njima obećanjem Spasitelja, koji će doći da griješni ljudski rod opet uspostavi u njegovim pravima djece Božje.

Ali, koliko puta se ponovio prizor iz raja zemaljskoga, kad su se Adam i Eva udaljili od Boga grijehom, prestupkom zapovijedi Njegove! Zar se nije udaljio od Boga Kain, kad je ubio nevinoga si brata Abela iz puke zavisti, što je Bog milostivo primio žrtvu Abelovu, a odbio žrtvu Kainovu? Zar se nije udaljio od Boga Lameh, kad je protiv prvotne institucije Božje u raju, monogamije - jedan muž i jedna žena - uveo poligamiju, jedan muž i koliko hoćeš žena? Zar se nije udaljio od Boga Juda, sin patrijarhe Jakova, kad je u navali strasti sagriješio sa snahom svojom? Zar se nije udaljio od Boga Ruben, sin patrijarhe Jakova, kad je sagriješio sa inočom oca svojega, Balom? Zar se nisu udaljila od Boga braća Josipova, kad su ga iz zavisti i mržnje prodali kao roba u Egipat? Zar se nije udaljila od Boga Putifarka, kad je nevinoga mladića Josipa kušala navesti na grijeh preljuba? Zar se nije udaljio od Boga Abimeleh, kad je iz čežnje za vlašću poubijao sedamdesetero braće svoje, da mu ne smetaju možda kod preuzimanja vlasti?

Ali, zar bismo ikada svršili, kad bi htjeli nabrajati svu perfidiju roda ljudskoga prije Krista? Tko bi izbrojio samo prestupke naroda izraelskoga kroz dvije tisuće godina njegove povijesti? Njegovih kraljeva i knezova, kao što je bio Manase, njegovih svećenika, kao što su bili Ofni i Finees, njegovih prvaka, kao što su bili Kore, Datan i Abiron, jednom riječi cijeloga naroda? Uvijek je i uvijek na-

novo zvučio glas proroka, kao što kod Izaije: "Vratite se k Onomu, od kojega ste tako duboko otpali sinovi Izraelovi!" (Iz 31,6) .

Pa i nakon što je milost Kristova uspostavila ljudski rod u njegovim pravima djece Božje, zar se ne ponavljaju slični prizori? Zar se nije udaljio od Boga jedan Macedonije, kad je zanijekao božanstvo Duha Svetoga? Zar se nije udaljio od Boga jedan Arije, kad je zanijekao božanstvo Kristovo? Zar se nije udaljio od Boga Nestorije, kad je zanijekao božansko materinstvo Marijino? Što da kažemo o Wickleffu, Husu, Henriku VIII., Zwingliu, Lutheru, Kalvinu, Voltaire-u, onim enciklopedistima, koji su spremili krvavu francusku revoluciju? Uvijek i uvijek udaljivanje čovjeka od Boga, uvijek i uvijek poziv apostolov: "Približite se (griješnici) k Bogu i Bog će se približiti k vama".

Tako je bilo i u vrijeme ukazanja Majke Božje u Lurdu prije sto godina. Tako je manje više i danas. Duh bezboštva, podjarivan štampom, kinom, radijem, udaljuje čovjeka od Boga. Duh putenih uživanja, kako se očituje u slobodnoj tako zvanoj ljubavi, rastavi brakova kao po vrpci, udaljuje čovjeka od Boga. Duh lakomosti, koji se očituje u zgrtanju zemaljskog blaga bez obzira na zakon Evanđelja, udaljuje čovjeka od Boga. Nije li dakle Bogorodica onim milim znakom Bernardici, da Joj se približi bez ikakva straha, simbolički doviknula svemu rodu ljudskome ono, što kaže apostol: "Približite se (griješnici) k Bogu i Bog će se približiti k vama!"

2. I doista, braćo, što je drugo bilo toliko na srcu Majci Božjoj ovim ukazanjem, kao što povratak griješnika k Bogu? To ćemo još potanje promotriti kasnije, jer je to bila pače glavna svrha svih Njezinih ukazanja. Sada samo upamtite Njezin ljubežni poziv: "Približite se (griješnici) k Bogu i Bog će se približiti k vama!" I to, približite se bez straha!

Bog naš biće je neizmjernoga milosrđa, kao što vam je pokazala Bogorodica u nedavnoj propovijedi. Neka nitko ne očajava, ma kako duboko pao ili zastranio! Bog naš biće je neizmjerne mudrosti, kao što smo jučer vidjeli. Bog naš biće je neizmjerne moći, dakle može pomoći, kao što smo vidjeli prije tri dana u propovijedi. A ako koga možda plaši ta moć Božja, neka znade, da ju u prvom redu ima zato, da nam pomogne, a ne da nas uništi. A ako možda kojega griješnika usprkos toga hvata strah, zar vam nije Bogorodica ovim ukazanjem pokazala, da imade izlaz iz toga straha. Kako? Približite se najprije k Njoj, kao što i mala Bernardica, a onda preko Marije k Isusu, a preko Isusa k Bogu!

Već smo govorili, kako je godine 1947. pošao na put najprije po Evropi, a onda kasnije po čitavom svijetu kip Fatimske Majke Božje. Francuski pisac kanonik Barthas piše na jednom mjestu, da bi se mogle napisati čitave knjige divnih djela, što ih je izvela tom prilikom dobrota i milina Majke Božje širom svijeta. Milijuni i milijuni ljudi došli su je pozdraviti po mjestima, kuda je prolazila. Najprije

je kip, kao što smo rekli, putovao po zemlji fatimskih ukazanja, Portugalu. Kad je došao u jedan grad, po običaju silna povorka ljudi izašla je ususret i u najvećem slavlju i veselju pratili su Gospin kip na mjesto, gdje se imala odslužiti sv.Misa i održati poklon Gospinom kipu.

U tom gradu našao se neki čovjek, koji je davno napustio svaku vjersku praksu i živio, kao da nikada nije bio kršten. I ne samo to! Kad je čuo, da dolazi Gospin kip u njegov grad zabranio je svojoj ženi i djeci poći u povorku i prisustvovati ostalim svečanostima. Kao da bi se okužili tamo svojim prisustvovanjem. I da još više pokaže svoj prezir, stao je malo podalje od povorke, zapalio svoju cigaru, nabio šešir na glavu, stavio ruke iza leđa, neka tako svi ovi po njegovom sudu "natražnjaci" vide, da on, "napredan" čovjek, do svega toga ne drži savršeno ništa. Dok je tako stajao, dođe kip Gospin u istu liniju s njime, gdje je stajao. I gle! On najednom osjeti, da ima krunicu u ruci. On, koji je zabranio ženi i djeci da se ne usude ni približiti povorci sa Gospinim kipom. Kako je dakle krunica prispjela u njegove ruke? I ne samo to. On je očutio, da se krunica neprestano pomiče po njegovim prstima, kao da ga pozivlje: "Moli!" Zaprepašten tom zagonetnom činjenicom, ogleda se na sve strane, da se nije došuljao možda koji zlobnik do njega i da mu se naruga, stavio možda potajno krunicu u njegove ruke. Ali nije nikoga vidio. To ga je sve tako silno potreslo, da je pojurio kući kao bez daha. Kad je došao kući, pozove odmah svoju ženu i djecu i s njima zajedno, što je brže mogao dostigne povorku sa Gospinim kipom. Ušao je s povorkom u crkvu i počeo moliti. Ne samo to! Kleknuo je u ispovjedaonicu i obavio skrušenu ispovjed svoga života. Jednom riječi postao je drugi čovjek, dobar vjeran kršćanin.

Približite se k Bogu (griješnici) i Bog će se približiti k vama! To je poziv Majke Božje prigodom stogodišnjice lurdskih ukazanja! A ako koga, rekosmo, plaši možda množina i strahota grijeha, da se kao takav pojavi pred neizmjerno svetim i moćnim Bogom, neka se najprije približi k Mariji! Ona nikoga ne odbija. Ne samo ne odbija, nego kao prava Mati upravo traži svoju izgubljenu djecu, kao što je i ovoga nesretnika. On Njoj iskazuje prezir, kad ulazi u njegov grad, Ona Njemu materinsku ljubav. On unakrštava iz prezira ruke na leđima, ona mu ih sklapa napred i stavlja mu krunicu u ruku. On drži ruke nepomične, jer više nisu bile vične moliti. Ona mu prebire sama krunicu u rukama, da ga potakne opet na molitvu. On oholo gleda na ostale vjernike, kao da je on jedini pametan među njima, Ona ponizno upravlja svoj materinski pogled na izgubljenog sina, da ga vrati natrag k Bogu. I uspjela je! Taj griješnik na unutarnji poticaj milosti načinio je nekoliko koraka, da se približi k Bogu. Stupio je sa ženom i djecom u povorku, pošao u crkvu, skrušio se, kleknuo u ispovjedaonicu i Bog se približio k njemu, dao mu poljubac mira, kao i onaj otac u Evanđelju izgubljenome sinu.

Netko je duhovito primjetio, da se onaj sin u Evanđelju nikada ne bi bio izgubio, da mu je bila živa mati. Ona bi ga bila zadržala u roditeljskoj kući, da ne ode u svijet i pokvari se. Naša majka u nebu, Presv.Bogorodica živa je, nije umrla, kao što se čuli u drugoj propovjedi. Nastojmo zato svi, da ne budemo gori od izgubljenog sina, te ostavimo očinsku kuću usprkos, da u njoj živi predobra nebeska Majka. A ako se to komu ipak dogodilo ili bude dogodilo, onda neka se sjeti Njezina poziva u Lurdu prije sto godina: "Približite se k Bogu i Bog će se približiti k vama!" A ako se plašite radi prevelikih grijeha i njihove množine, približite se bez straha najprije k Onoj, koja nikome ne zadaje straha, Majci Božjoj! Što ne dostaje vašoj moći, to će sigurno učiniti dalje Ona, kao što ste vidjeli i na gornjem primjeru.

VIII. "ZDRAVO MILOSTI PUNA!" (Lk. 1,28)

Dragi vjernici!

Jučer smo govorili, kako su počela ukazanja Majke Božje u Lurdu prije sto godina, kad je Bogorodica, koja se pojavila na ulazu Masabjelske špilje, dala znak maloj Bernardici, da Joj se približi. Rekli smo, da je taj gest Bogorodice simbolički poziv svemu griješnom čovječanstvu: "Približite se k Bogu i Bog će se približiti k vama!" Svetu je Bernardicu na taj mili znak Gospin minuo svaki strah, ali nije od uzbuđenja znala, gdje se zapravo nalazi. Počela si je trti oči, kako sama opisuje, zatvarati ih i opet otvarati, a Gospa je mirno stajala na ulazu u špilju, obučena u bijelu haljinu sa plavim pojasom, bijelom koprenom na glavi, a s zlatnim ružama na bosim nogama, divna u cvatu najljepše mladosti. Smješkajući se, dala je maloj svetici razumjeti, da se ne vara, da doista imade pred sobom živo ljudsko biće, i ako s drugoga svijeta. Nato je Bernardica posegnula u svoj džep, izvadila svoju krunicu, koju je uvijek nosila sa sobom, kleknula i htjela početi moliti. U taj čas opazi, da i nebeska Gospa imade krunicu u rukama sa bijelim zrnima i zlatnim lancem, koji se blistao kao i ruže na nogama. Tek kad je Gospa načinila znak sv.križa, mogla se i Bernardica prekrižiti i početi moliti krunicu. Gospa je, veli svetica, prebirala krunicu među prstima, ali nije izgovarala niti Očenaša, niti Zdravo Marijo, niti Vjerovanja. Izgovarala je samo Slava Ocu. Tomu se ne trebamo čuditi. Nije mogla Bogorodica izgovarati Vjerovanja, jer je to naša zemaljska krijepost, kojom držimo za istinu ono, što je Bog objavio, makar toga ne vidimo svojim očima. No na nebesima blaženici gledaju Boga licem u lice, a iznad svih najbolje Presv.Djevica. Tamo gore dakle nema više vjere, nego očevidnost. Nije Bogorodica mogla izgovarati niti Zdravo Marijo, jer kako da se samoj Sebi moli. Ta molitva je za nas, koji putujemo u ovoj dolini suza, i

koji tražimo Njezinu majčinsku pomoć i zaštitu. Nije mogla moliti ni Očenaša. Ona naime u nebu posjeduje puninu svih dobara. Zato je Očenaš molitva onih, koji tih dobara nemaju, a nužno ih trebaju i žude za njima, a to smo svi mi ljudi ovdje na zemlji. Za nas je Spasitelj ostavio ovu molitvu, a ne za blaženike u nebu. Ali jedno je Gospa ipak činila: držala je cijelo vrijeme krunicu u rukama, dok je Bernardica molila. Zašto, kad Njoj toga ne treba? Očito zato, da nam dade razumjeti, koliko cijeni Bog i Bogorodica ovu molitvu kod svoje djece na zemlji. Očito zato, da nam dade razumjeti, kako pomno broji naše Zdrave Marije, kao što je pomno prebirala pred Bernardicom krunicu u svojim svetim rukama. Očito zato, da nam dade razumjeti, kako na te naše Zdravo Marije, odgovara kišom nebeskih blagoslova i za dušu i tijelo svojih štovatelja. Ovaj dakle gest Majke Božje prigodom prvog ukazanja, jedan je neprestani poziv svima nama, da ne prestanemo nikada sa molitvom: "Zdravo milosti puna! "Zdravo Marijo!"

1. Molitva svete krunice davno je već uobičajena u Crkvi katoličkoj. Prema legendi, osnivač je njezin sv.Dominik. U njegovo doba harala je u kršćanstvu u južnoj Francuskoj (a i u našoj Bosni i Bugarskoj,bogumili) prava duhovna kuga, tako zbani albigenzi. Oni su ponavljali ludu manihejsku nauku, koju je tako sjajno već bio pobio sv.Augustin. Po toj ludoj nauci postoje dva Boga: jedan je Bog dobra, a drugi Bog zla. Od prvoga potječu duhovi, od drugoga materija, koja je zla. Krist po nauci albigenza nije bio Bog nego samo anđeo. Albigenzi su nadalje poricali opstojnost pakla, uskrsnuće tijela, sakramente od Krista ustanovljene, vrijednost zakletve, svetost ženidbe i blagoslov djece i time dakako strahovito ugrozili i samu opstojnost ljudskoga društva. Svi su napori, da ih se dovede k pameti bili na oko uzaludni. Tada se je, prema predaji, ukazala svecu Bogorodica i pokazala prstom na tu zlu njivu: "Ovo će polje tako dugo ostati neplodno, dok na njega ne padne rosa s neba." Ta rosa bila je molitva svete krunice.

Bilo kako bilo sa osnivačem sv.krunice, sigurno je, da je od vremena sv.Dominika krunica počela osvajati duše po svem katoličkom svijetu. I da je ta molitva od goleme vrijednosti pred Bogom, ne treba drugo nego pogledati što sude o njoj Pape, napose onamo od sv.Pija V. za čijeg je vladanja, kao što vam je poznato, izvojevana ona sjajna pobjeda nad Turcima kod Lepanta, baš u isto vrijeme kad se je u Rimu vršila pobožnost svete krunice. Posljednji veliki Pape, kao što su Pijo IX., Leon XIII., sveti Pijo X., Benedikt XIV., Pijo XI., Pijo XII. nikada se nisu mogli dosta nahvaliti vrijednosti sv.krunice i ne samo da su ju širili primjerom vlastite molitve svaki dan, nego su ju i te kako unapređivali svojim divnim enciklikama, od kojih je sam Papa Leon XIII. izdao o njoj više od deset enciklika.

I da se ne zaboravi golema vrijednost pred Bogom molitve sv.krunice, zato se evo Presv.Mati Božja javlja s krunicom u ruci maloj sv.Bernardici prije sto godina, javlja se

s krunicom u ruci malim pastirićima u La Salette, javlja se s krunicom u ruci sv.Katarini Laboure, javlja se s krunicom u ruci na tolikim drugim mjestima. Nije li sve to dovoljna opomena i pouka za sve nas: krunice u ruke! Neka ne prođe dan, a da je ne bismo izmolili, barem jedan dio!

2. Čuli ste, kako je Bogorodica neprestano prebirala krunicu u svojim svetim rukama, dok je mala Bernardica, klečeći na goloj zemlji pred Njom, pobožno molila svoju krunicu. Što je to? Što nam hoće da kaže naša nebeska Majka Marija? Htjela je reći da dobro broji naše Zdravo Marije, da Bog ne zaboravlja ni jedne naše molitve. Možda ne vjerujete toga?

Zar niste čuli povijest sv.starca Tobije, kako je vjeran bio Bogu sve dane života svojega. A Bog ga je stavio na strahovitu kušnju, da je izgubio sav svoj imetak, da je jedva spasio svoj goli život, da je nakon tolikih dobrih djela, što ih je učinio pomažući bijedne i nevoljne, poučavajući neuke, pokapajući mrtve, da je, velim, nakon tolikih dobrih djela i potpuno oslijepio. Kakva strašna kušnja! Tobija nije klonuo duhom, nego je ostao i dalje vjeran Bogu. I Bog je preokrenuo njegovu sudbinu. Tobija je došao natrag do svega svoga imetka, Bog je Tobiji vratio natrag i tjelesni vid, makar je nekoliko godina bio slijep. A što mu kaže anđeo Rafael, kad mu otkriva tajnu njegove sreće? "Kad si se molio sa suzama, kaže mu anđeo, kad si se molio sa suzama i pokapao mrtve, ostavljao objed i sakrivao obdan mrtve u kući svojoj i obnoć ih pokapao, ja sam prinosio molitvu tvoju Gospodu." (Tob 12,12). Jeste li čuli što govori anđeo? Znači, da je dobro brojio molitve svetoga starca Tobije. A zar bi Bogorodica mogla zaboraviti one Zdravo Marije, što ih Njezina vjerna djeca iz dana u dan upravljaju k Njoj, svojoj nebeskoj Majci? To je nemoguće. I prebiranjem zrna svoje krunice u vrijeme prvog ukazanja maloj sv.Bernardici, to vam činom potvrđuje. Broji, i te kako broji svaku našu dobru Zdravo Mariju! I to ćemo saznati, saznati točno, kad se pojavimo na sudu Božjemu, i koliko smo ih izmolili i kako smo ih izmolili.

Možda još ne vjerujete? Kad je sv.Petar apostol istupio u javnost i počeo propovjedati Evanđelje, živio je u gradu Cezareji u Palestini rimski satnik po imenu Kornelije. On je bio još poganin. Ali po prirodnom razumu, koji mu je govorio o vrijednosti dobrih djela, on je, kaže Sv. Pismo, "bio bogobojazan i pobožan, davao mnoge milostinje narodu i molio se Bogu bez prestanka". Bog jednog dana pošalje anđela k njemu, da ga nagradi za njegovu pobožnost i dovede k svjetlu istine svete vjere kršćanske.

A što mu kaže anđeo, kad mu saopćuje nagradu? "Kornelije, kaže mu, molitve tvoje i milostinje tvoje uzišle su k Bogu kao žrtveni dar." (Dj. 1o,4). Znači, da je Bog točno brojio svaku njegovu milostinju, znači da nijedna molitva Kornelijeva nije prošla nezapažena pred Bogom.

Mislite li, da će proći nezapažane, neizbrojene Zdravo

Marije, koje mi jadni ljudi upravljamo k Majci Božjoj svaki dan? Sigurno ne! I to ćemo vidjeti u času smrti. Vidjeti i točno saznati i broj naših Zdravo Marijo i način, kako smo ih molili. Koliki podstrek ovo brojanje zrna u Masabjelskoj špilji, što je gledala mala sv.Bernardica, koliki velim podstrek, da budemo revni u molitvi svete krunice! I opet pravilo: neka ne prođe dan, a da ne bismo izmolili barem jedan dio sv.krunice! Makar i malo, ali sabrano, pobožno, iz dubine srca!

3. Što nam je još htjela reći naša nebeska Majka, kad je držala u ruci krunicu u Masabjelskoj špilji, dok je Bernardica molila? Htjela je reći, da Bog i Ona ne samo visoko cijene sv.krunicu, ne samo da točno broje naše Zdravo Marije, nego, da ih i nagrađuju i obasiplju svakim blagoslovom, i zemaljskim i nebeskim.

Zar nije obilno blagoslovila malu sv.Bernardicu? Onaj mir duše, što ga je uživala svetica na zemlji vrijedniji je od svega zlata i srebra ovoga svijeta. A iza smrti? Kruna neprolazne slave nebeske, što je potvrdila i Crkva, kad ju je prije kojih tri decenija podigla na čast oltara kao sveticu.

Zar nije blagoslivljala svoje štovatelje kruničare vojskovođe, kao što je bio maršal Radetzky, Eugen Savojski, glasoviti vojskovođa u 30.godišnjem ratu, Tilly? Muzičare, kao što je Haydn, Gluck? Liječnike, kao što je bio glasoviti profesor medicine Recamier? Učenjake, kao što je bio Ampere? Političare, kao što je bio O'Conell, Windhorst? Ali što da duljimo! Sve klase ljudi, bili oni učeni ili neuki, stari ili mladi, bolesni ili zdravi, vojnici ili obični građani, svećenici ili laici, svi, svi od reda iskusili su na samima sebi nebrojeno puta, kako je blagoslovljena molitva sv.krunice i za ovaj kukavni zemaljski, a pogotovo za vječni život.

Dakle opet, kad gledamo Bogorodicu sa krunicom u ruci, kako ju prebire prstima u Masabjelskoj špilji prije sto godina: krunice, krunice u ruke! Pravilo neka bude: nikada ne smije proći dan, a da je ne bismo izmolili, makar jedan dio. Makar malo, ali sabrano i pobožno! Blagoslov ne će izostati. Zašto?

U vječnom gradu Rimu postoji prastara crkva, koja nosi naslov "Santa Maria di Trastevere". I ona je kardinalski titul i njezin titular je sada baš poljski kardinal Wyszynski.

Prema tradiciji podigao je tu crkvu sv.Kalisto Papa, kao prvu pravu crkvu sagrađenu u čast Majci Božjoj. Tu crkvu su stari Rimljani zvali "Ad Fontem Olei", crkva kod izvora ulja. Zašto? Jer je prema predaji na dan Isusova rođenja u Betlehemu cijeli dan na ovome mjestu u Rimu izviralo fino ulje. Mi ne znamo, ima li što istine na ovoj predaji, premda Bogu ništa nije nemoguće. Ali jedno je sasvim sigurno, a to je, da je Presv.Mati Božja izvor svih nebeskih milosti za nesretno čovječanstvo, na svoj način.

Zašto? Jer se od Nje rodio, od Nje neokaljane Djevice, Isus Krist, čije ime sv.Bernardo naziva s punim pravom oleum effusum, proliveno ulje. I kao što ulje, svijetli, hrani i liječi tijelo čovjeka, tako i milost Krista Gospodina, kojega je rodila Djevica Marija dušu čovjekovu. Molite revno krunicu, i vi ćete iskusiti, što znači biti "ad Fontem Olei". To vam je osma riječ ili propovjed Majke Božje nakon 100 godina iz Lurda.

IX. "SLAVA OCU I SINU I DUHU SVETOME!"

Dragi vjernici!

Čuli ste jučer, kako se Presv.Mati Božja prije sto godina ukazala maloj sv.Bernardici sa krunicom u ruci, i kako je tu krunicu marljivo prebirala prstima, dok je Bernardica molila svoju krunicu. Gospa nije molila niti Očenaš, niti Zdravo Marijo niti Vjerovanje Apostolsko. Rekli smo zašto. Tko je u nebu, taj gleda Boga licem u lice, a iznad svih bez sumnje Majka Božja. Vjera je stvar nas putnika na zemlji, koji moramo držati za istinu ono, što je Bog objavio, a da Boga ne gledamo. Marija se ne može moliti sama Sebi. To je stvar nas putnika na zemlji, da se molimo i ponavljamo pozdrav Anđeoski Njoj, u kojoj je iza Boga sve naše ufanje, preko zagovora, što ga ulaže Ona za nas kod Boga. Očenaš nije potreban Njoj, koja uživa puninu nebeskih dobara, nego nama, putnicima u ovoj dolini suza, koji putujemo prema nebeskoj domovini, da budemo jednoć i mi dionici nebeskih dobara. Za nas je Isus Krist učio apostole moliti Očenaš.

Ali nešto ipak vidimo kod ovog prvog ukazanja Majke Božje u Lurdu. Što? Kaže nam sama svetica, koja je doživila neizmjernu milost ukazanja: "Gospođa me je pustila da sama molim; prebirala je među prstima zrna krunice, ali nije ništa govorila, nego samo na svršetku svake desetice govorila je sa mnom: Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetome!" Malo doduše riječi, ali pune sadržaja. Proslava Boga, htjela je reći Bogorodica jest jedina zadaća i stanovnika neba i stanovnika zemlje! U tom pogledu oni moraju biti jedno srce i jedna duša, kao što su bile u času ukazanja Majka Božja i Bernardica, zajednički moleći: "Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetome!"

1. Možda se varamo, kad kažemo, da je proslava Boga jedina zadaća i onih na nebu i nas na zemlji? Ali uzmite samo knjigu Izaije proroka. Što čitamo ondje? Kada Bog predstavlja Mesiju, kao slugu svojega, izabranika svojega sa uzvišenom zadaćom, kao pečat i potvrdu svemu što je rekao, govori: "Ja sam Gospod. To je ime moje. Časti svoje ne dajem drugome, slave svoje ne dajem idolima." (Iz 42,8).

Što dakle čine stanovnici neba? Ono, što čitamo kod istoga proroka Izaije. Kad je bio pozvan u proročku službu, u jednom viđenju vidio je veličajan prizor u nebu: svemogućeg Boga gdje sjedi na prijestolju uzvišenom i visokom. Pred

Njim su stajali serafini. Jedan je vikao drugome: "Svet, svet, svet je Gospod Bog nad vojskama! Puna je sva zemlja slave Njegove." (Iz 6,3). I zadrmaše se pragovi na vratima od glasa, kojim su vikali, i kuća se napuni dima, kaže prorok. Tako su dakle snažno vikali i kao da su zato vikali, da što bolje svojim glasom naglase isključivo pravo Božje na slavu i apsolutnu dužnost svakoga stvorenja, pa i onih u nebu, da slave i hvale Boga. I kao u potvrdu toga, gleda prorok u tom svom viđenju, kako se trese hram, kao što se nekoć tresla planina Sinaj, kad je Bog sišao tamo, da dade zakon narodu Izraelskom, da proglasi deset zapovjedi Božjih. I hram se, veli prorok, napunio dima, kao što je nekoć i planina Sinaj bila obavita gustim oblacima, kad je Bog proglašivao deset zapovjedi Božjih, ili kad se hram napunio dimom u času, kad je Salomon kralj obnavljao posvetu divnoga jeruzalemskoga hrama. Sve je imalo poučiti čovjeka, da je Bog biće beskrajnog veličanstva, i da Njemu jedinome pripada slava, i prema tome jedina prava zadaća stanovnika neba nije drugo nego slavljenje i hvalenje Boga.

Taj isti prizor proslave Boga gledao je u svome viđenju i sv. Ezekijel prorok, kad je ruka Gospodnja došla nad njega na rijeci Hobaru u zemlji Kaldejaca, gdje su tada Izraelci čamili u ropstvu, što je upravo bila kažna njihovog otpada od Boga, kad su slavu, dužnu Bogu, prenijeli na smrtna bića, na stvorove.

Da je proslava Boga zadaća stanovnika neba, to vam potvrđuju i anđeli u svetoj Badnjoj noći, kad se je veliko mnoštvo anđela Božjih pojavilo na nebu prigodom Kristova rođenja, pjevajući: "Slava Bogu na visini i na zemlji mir ljudima dobre volje." (Lk 2,14)

Da je proslava Boga zadaća stanovnika neba, to vam potvrđuje i sv. Ivan apostol i evanđelista u knjizi Otkrivenja, gdje opisuje, kako je gledao u viđenju ona četiri otajstvena bića pred prijestoljem Božjim, koja su pjevala bez odmora dan i noć: "Svet, svet, svet je Gospodin Bog svemogući, koji bijaše i jest, i koji će doći." (Otkr.4,8)

2. Ako je dakle proslava Boga jedina zadaća stanovnika neba, može li biti druga zadaća nego proslava Boga život ljudi na zemlji? I tako su pravi ljudi to i shvaćali i tako postupali. Zar nije Abel smatrao kao najvažniji čin u svome životu prinošenje žrtava Gospodu, kada je palio Bogu u čast komade sala od prvina stada svojega (Gen. 4,4), makar ga je to stajalo života radi zavisti Kainove? I Kain je naime ćutio u srcu dužnost prinijeti žrtvu Bogu, makar je iz zavisti, što je žrtva Abelova bila primljena od Boga, a njegova ne, makar je, velim, iz zavisti ubio Abela.

Zar nije Noe prinošenje žrtava Bogu smatrao to kao svoju najvažniju zadaću u životu, da tako slavi i proslavi Boga? I tako ga gledamo iza potopa, čim se je spustio sa kovčegom, u kome se spasio, i zemlja osušila, odmah je prinio žrtvu Bogu od svih čistih životinja i ptica na žrtveniku, što ga je bio podigao. (Gen. 8,2o).

Zar nisu prinošenje žrtava Bogu smatrali kao svoju najvažniju životnu zadaću sveti oni patrijarsi Abraham, Izak i Jakov? Zar nije na Sinaju sam Bog do u najmanje tančine osobno naredio sve, kako će narod izraelski dostojno slaviti Boga prinošenjem žrtava? A što da kažemo kasnije o Samuelu proroku, o Liji proroku, o Davidu kralju, o Salomonu kralju, o Zakariji, ocu sv.Ivana Krstitelja? O bezbrojnim drugima u narodu izraelskom?

Kad je god.1897.bio dovršen podmorski kabel između Bresta u Francuskoj i Newyorka u Americi, kod svečanog otvorenja toga kabela predan je prvi brzojav sa strane Francuske, koji je glasio:"Bratstvo". Čekali su na odgovor iz Amerike. Nakon stanovitog vremena počeo je Morseov aparat kucati i odgovor je glasio: "Slava Bogu na visini, a mir ljudima na zemlji, koji su dobre volje!" Dakle ono, što su i stanovnici neba, anđeli u sv.Badnjoj noći, da se naglasi jednodušnost u slavljenju Boga i onih, koji su na nebu i onih, koji su na zemlji.

3. A danas? I nehotice nam se svraća pogled na kojih 3.5oo godina unatrag. Bog je sklopio svečani zavjet s narodom izraelskim na gori Sinaju. S jedne strane se Bog obvezao, da će narodu izraleskom biti Bog,a to znači njegov otac, njegov hranitelj, njegov branitelj, njegov posvetitelj, njegovo sve. S druge strane se narod obvezao,da će biti vjeran Gospodu Bogu svome,Njemu jedinome davati dužnu čast i štovanje,Njega slaviti čitavim svojim bićem i kao narod i kao pojedinci. A što vidimo kratko vrijeme iza toga? Kako se Mojsije nije vraćao četrdeset dana s gore, sabra se narod oko Arona i zatraži od njega: "Hajde načini nam boga, koji će ići pred nama! Jer ne znamo, što bi tomu Mojsiju, čovjeku, koji nas izvede iz zemlje egipatske." Aron, pritisnut sa svih strana, a u nadi, da će sve konačno ipak dobro svršiti, zatraži od njih zlatne naušnice i ostali zlatni nakit. Nadao se, da ga ne će iz lakomosti dati. Ali se grdno prevario. Sav narod, veli Sv.Pismo, brzo poskida svoj zlatni nakit i preda ga Aronu. On to uze, prelije i načini od tog zlatnog nakita tele liveno. I što se dogodilo? Sav narod kao mahnit poviče:"Ovo je bog tvoj, Izraele, koji te izvede iz zemlje egipatske." I uzeše jesti i piti i plesati oko zlatnog teleta.(II.Mojs.32,1-6).

Dužnu dakle slavu Bogu,prenijeli su na mizerni stvor, na tele od zlata. A nije li slično i danas? Koliki su se u prošlom stoljeću oduševljavali za Voltaire-a, Rousseau-a! Njima čast i slava, a ne Bogu. Koliki za Häckela, Nietzschea, Comte-a i slične? Njima čast i slava, a ne Bogu?

Ali ne oduzima se Bogu dužna čast zlatnim teletom samo na jedan način. Zar je lakomac puno bolji od oholice? Zar je bludnik puno bolji od lakomca? Zar je zavidnik puno bolji od bludnika? Zar je pijanica puno bolji od zavidnika? Sve su to žalosni idoli zlatnog teleta, pred kojima se pleše i Bogu dužna čast prenosi na mizerne stvorove u obliku ovoga ili onoga užitka, ali griješnoga užitka, bio on sad duhovne ili materijalne naravi.

4. Nije dakle malu uslugu iskazala Presv.Mati Božja, kad se ono prije sto godina ukazala u Lurdu maloj sv.Bernardici i prebirući krunicu u ruci s njom zajedno izgovarala: "Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetome!" Ujedinili su se u taj čas na svoj način nebo i zemlja u jedinoj pravoj zadaći jednih i drugih: u slavljenju Boga!

Kolika pouka za nas! Pouka upravo danas, kad je čitavo ljudsko biće na neki način usredotočeno samo u zgrtanju kukavnih zemaljskih dobara, koja prolaze kao sjena. Bog nam ne brani brinuti se i za tjelesna dobra. Pače je marljivi rad i te kakav zakon u kršćanstvu, posvećen primjerom Isusa, Sina Božjega, Majke Božje i sv.Josipa, primjerom najsvetije obitelji na zemlji. Ali je Isus označio i red, kojim se ima ići. "Tražite najprije kraljevstvo Božje i pravdu njegovu, a sve ostalo će vam se dodati." Dajte najprije dužnu slavu Bogu, a Bog će se pobrinuti, da vam ne će uzmanjkati onoga, što vam treba za tjelesni život i uzdržavanje.

Francuski kanonik Barthas, koji je napisao najnovije i najbolje djelo o Majci Božjoj Fatimskoj, opisuje u svojoj knjizi, kao što smo već spomenuli, i triumfalni put Gospinog kipa po svim krajevima svijeta. Iz Portugala, zemlje fatimskih ukazanja, došao je kip i u Španiju, u grad Bilbao. Milijuni ljudi su po raznim zemljama izlazili ususret kipu, da odadu počast neokaljanoj Majci Božjoj, da Ju iskreno i srdačno pozdrave, da Joj se toplo pomole u nevoljama i tijela i duše. Kad je dakle kip došao u okolicu Bilbao-a, svi seljaci toga sela izašli su u znak počasti na konjima ususret Gospi, jašeći pred povorkom, koja Ju je pratila. Neki seljak imao je dva konja. On jedini od cijeloga sela nije dao konja za pratnju nebeskoj Gospi. Razlog? Jer da ima previše posla na svom posjedu. Ali se desilo nešto, što je silno potreslo ljude. Iznenada, makar je prije bilo lijepo vrijeme, nasta oluja, grom zaori i ubije onom seljaku obadva konja.

Možda kazna Božja za uskraćenu čast Bogorodici? To znade najbolje Bog. Ali je za toga seljaka bila vrlo osjetljiva stvar. Ne samo da nije obavio onoga posla, kojega si je preduzeo na račun odanja počasti Majci Božjoj, nego je još izgubio i obadva konja i bio predmet ruganja ostalih seljaka, koji su sa svojim konjima otišli u povorku.

"Slava Bogu na visini!" Tako nam dovikuje Majka Božja prigodom stogodišnjice lurdskih ukazanja. To je posao i glavna zadaća i stanovnika neba i stanovnika zemlje. Ako ljudi učine svoje prema Bogu i Bog će učiniti svoje prema ljudima, usrećiti ih i na zemlji i na nebu.

X. "NAŠA JE DOMOVINA NA NEBESIMA." (Filp. 3,2o)

Dragi vjernici!

Kad se je prije sto godina Lurdom pronio glas o ukazanju Bogorodice, a nije se još pravo znalo, tko se je zapravo ukazao, imala je mala sv.Bernardica mnogo neprilika i od strane vlastite majke, koja je sve to držala đavolskom otvarom i prevarom. I bojeći se ruganja sa strane drugih mještana, strogo je zabranila svojoj kćerki, da više pohađa Masabjelsku spilju. Ipak je na nagovor drugih osoba popustila i dozvolila je Bernardici opet ići do špilje. Taj put pratilo je Bernardicu deset drugih djevojčica. Znale su vrijednost blagoslovljene vode, pa su ponijele sobom jednu bočicu, neka Bernardica, ako se radi o sotoni, tom krvnom neprijatelju roda ljudskoga, neka ga poškropi sv. vodom, pa će sigurno uzmaknuti. Kad su stigle do špilje, Bernardica klekne i počne moliti svoju krunicu. Najednom, sva drhćući od veselja i radosti na nebeskom prikazom, poviče: "Evo je! Evo je!". Na to joj odmah djevojčica, koja je nosila sv.vodu, dade istu, da njom poškropi prikazu. Kad je Bernardica poškropila Bogorodicu, a nije još znala, tko je Ona, reče svojim družicama: "Ona se na to ništa ne srdi, još odobrava i smješka se prema svima nama". Sve su djevojčice odmah pokleknule, dok je Bernardica zasjala nadzemaljskom svjetlošću i nepomično uprla oči u Djevicu. Dugo je tako nepomična i preobražena gledala u nebesku Majku, pa su se njezine družice pobojale, da joj nije možda pozlilo. U to su došle dvije starije žene i pozvale u pomoć mlinara iz obližnjeg mlina, čovjeka od 28 godina. Taj se na vijest o tom prikazanju najprije posprdno nasmijao i pošao prema mjestu, gdje je Bernardica klečala. Ali čim ju je opazio, bio je uvjeren, da tu imade nebo posla. Tako ga je zadivio lik klečeće Bernardice u ekstrazi. Odnio ju je više nego odveo do mlina, gdje je ushićenje Bernardičino prestalo. Tako je proteklo drugo Gospino ukazanje prije sto godina u Lurdu, dne 14.veljače 1858. Ali nas zanima danas jedna stvar iz opisa Bernardičinog o tom ukazanju. Kad je naime poškropila Bogorodicu sv.vodom, Ona se blago nasmjehnula, oči digla prema nebu i načinila znak svetoga križa.

1. Može li nešto ljepšega pokazati naša draga Mati Božja današnjem materijalističkom svijetu nakon sto godina iza ukazanja, nego li oči uprte u nebo? Mislim da ne. Jer to je najljepša potvrda onome, što kaže sv.Pavao apostol u poslanici Filipljanima: "Naša je domovina na nebesima". (Filp. 3,2o) Ta kako bi drukčije i moglo biti, kad je naša jedina zadaća hvaliti i slaviti Boga, služeći Mu kao dobra djeca na zemlji, da se onda sjedinimo sa izabranima u nebu, i s njima zajedno kroz sve vijeke pjevamo, što je i Bogorodica ponavljala uz moleću Bernardicu: "Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetome!"

Naša je dakle domovina na nebesima! Mnogi nažalost, mnogi toga ne shvaćaju. Tko su ti ljudi? Oni, o kojima isti apostol govori u toj poslanici "Jer mnogi žive, za koje sam vam već više puta govorio, a sad i plačući govorim, kao ne-

prijatelji križa Kristova;kojima je svršetak propast, kojima je bog trbuh i slava u sramoti njihovoj, koji zemaljski misle." (Ibid.18-19).

Apostol dakle s bolom gleda,što više plače nad onima, koji su nekoć po sv.krstu postali udovi otajstvenoga tijela Kristova,a sad se ovako niskim stvarima odmetnuli od Njega, postali Njegovi neprijatelji. Ima li možda krivo? Zar da čovjek, koji je stvoren na sliku i priliku besmrtnoga Boga, zar da taj čovjek bude rob pijanstva? Zar da taj čovjek bude rob besramne mode, koja često nažalost čini, napose kod ženskoga svijeta, izložbu ljudskoga mesa, a ne ljudske osobe? Zar da taj čovjek bude rob nedopuštenih seksualnih užitaka? Zar da se dade od njih sniziti ispod životinje?

Njemački kažnjenički duhovnik Arthofer zabilježio je u svojoj duhovničkoj službi mnogo strahovitih primjera, dokle može pasti čovjek, koji je ostavio mili jaram Kristov i svojom se krivnjom otrgnuo od mističnog tijela Kristova. "Na Bijelu Nedjelju 1928.godine,piše taj duhovnik, stajao sam kod smrtnog kreveta jednog stražara, čestitog i vrijednog čovjeka. Podijelio sam mu posljednju pomast. Za kratko vrijeme njegove su oči poprimile izgled stakla, bio je mrtav. Tko ga je ubio? Ubio ga je jedan kažnjenik, koji je cijeli svoj život služio samo nemoralu. I tako je padao iz dana u dan sve dublje i svoju čovječju čast i dostojanstvo već davno prodao i izdao. I jer mu je ovaj čestiti stražar bio zapreka na putu njegovih nemoralnih planova, ubio ga je. I to kako! Jedan udarac nožem u zatiljak. Jedan udarac nožem u prsa. Jedan udarac nožem u lice. Nekoliko udaraca nožem po rukama, tako, da su bile potpuno onesposobljene, da se brane od smrti. Jedan udarac nožem u srce. U svemu sedamnajst grdnih rana, što mu ih je zadao taj ubojica. Nakon svoga gadnoga čina,nije ubojica poznavao nikakova kajanja. Četrnajst dana nakon umorstva, što ga je počinio, našli su toga ubojicu u ćeliji obješenoga na užetu. To me je još više potreslo negoli smrt, na smrt dobro pripravnog vrijednog stražara. Dugo sam stajao pred lješinom upravo sa užeta skinuto zločinačkog robijaša. Ležao je preda mnom sa otvorenim ustima, namrštena čela, stisnutih pesnica: mrtav, ali živa slika svojih životinjskih strasti."

Razumijete li sada, braćo, tugu apostolovu i njegovo plakanje nad onima,koji su po sv.krstu bili nekoć živi udovi otajstvenoga tijela Kristova,a sada okrenuli vjerom i životom kao neprijatelji križa Kristova, da umru onda kao sotone? Razumijelte li mili pogled naše nebeske Majke Marije, uperen prema nebu, kad ju je mala sv.Bernardica poškropila sv.vodom? "Djeco moja,kao da je htjela reći ta predobra nebeska Mati, djeco moja, naša je domovina na nebesima, kao što vam je apostol davno prije rekao,a Ja vam sada potvrđujem."

2. I bez obzira na ovo, što smo malo prije rekli, zar nije ljudski život pun neprestanih boli, jada i nevolja? Pa čovjek, da ne bude stvoren za ništa uzvišenijega, nego za par godina ovoga kukavnog ljudskoga života? To je nemo-

guće! Cijelo ljudsko biće svojim stremljenjima za trajnom srećom dovikuje čovjeku: "Ad majora natus sum! Ja sam stvoren za nešto više negoli je taj prekukavni ljudski život."

Zar da onako sveti i pravedni čovjek, kao što je bio Job, primi kao zadnju nagradu gubitak svih svojih sinova i kćeri, svih svojih slugu i sluškinja, svega svoga imanja? Zar da kao zadnju nagradu primi strašnu bolest gube? Zar da kao zadnju nagradu primi izrugivanje vlastite žene, ujedanje sa strane nekadanjih prijatelja? To je nemoguće. Taj vječni instinkt ljudski za trajnom srećom, mora negdje naći svoje zadovoljenje, a to je u nebu, kao što govori apostol i Mati Božja potvrđuje prigodom svog drugog ukazanja, kad upire svoj mili pogled prema nebu: "Djeco moja, naša je domovina na nebu!"

Zar da onako sveti i pravedan čovjek, kaošto je bio starac Tobija, koji nije nikada crva pogazio, koji nije nikada gladnoga pustio da ga ne bi okrijepio, koji nije nikada pustio čovjeka u nevolji, a da mu ne bi pružio pomoć, koji je mrtve pokapao usprkos kraljeve zabrane, da ih ne požderu na sramotu ljudskog dostojanstva divlje zvijeri i psi, koji je samo dobro činio sve dane svoga života, zar da taj čovjek primi kao zadnju nagradu svoga čestitoga života progonstvo na smrt sa strane bezbožnog kralja, uništenje svega svoga imetka, da mu se ruga vlastita žena i da konačno oslijepi? To je nemoguće! Neodoljiva čežnja ljudskog srca za vječnom srećom; mora negdje naći svoje zadovoljenje, a to je u nebu, kao što govori apostol, a i Mati Božja potvrđuje to svojim ukazanjem Bernardici, svoj mili pogled dižući prema nebu, kao da hoće reći: "Jadna moja zemaljska djeco, nije tu na zemlji vaša domovina. To je samo dolina suza, na koju ste privremeno osuđeni od pravde Božje radi grijeha praroditelja. Milošću Kristovom vraćeno vam je opet pravo i dostojanstvo djece Božje. Gore, gore na nebu, tu je vaša prava i vječna domovina!"

I pođite tako kroz svu historiju čovječanstva, a napose kršćanstva. Zar da zadnja nagrada onih svetih proroka za njihov čestiti život bude kamenovanje kao u slučaju Jeremije? Prepiljenje pilom, kao u slučaju Izaije? Gadno umorstvo kao u slučaju Ezekijela? Mučenička smrt kao u slučaju svih apostola osim jednoga, a koji je prošao kroz sto godina svoga života možda najveći martirij? Mučenička smrt milijuna kršćana kroz tri stotine godina progonstva u rimskom carstvu? Patnje milijuna ljudi u našim danima, što izgibaju na svim dijelovima svijeta u logorima, tamnicama, prisilnim radovima, emigraciji i drugim zlima?

To je nemoguće! Neodoljiva čežnja srca ljudskoga za trajnom srećom mora negdje naći svoje zadovoljenje, a to je u nebu, kao što apostol govori i Mati Božja potvrđuje svojim ukazanjem u Lurdu, kada diže svoj mili pogled prema nebu, dovikujući bez riječi svojoj jadnoj zemaljskoj djeci: "Djeco moja, nije ovdje na zemlji vaša prava domovina. Vi ste samo putnici, prognanici u toj dolini suza, osuđeni privremeno na to izgnanstvo od pravde Božje radi grijeha

praroditelja. Vaša prava domovina je nebo, koje vam je priskrbila milost Kristova i kamo ćete sigurno stići, ako idete putevima, koje vam je On označio u zakonu Evanđelja! Uprite dakle pogled zajedno sa Mnom prema nebu, prema vašoj pravoj nebeskoj domovini. Pustite na zemlji živine, koje imadu pogled uperen na zemlju, jer su za nju stvorene. Ali vi ne! Kao djeca Božja, vi ste baštinici divnoga neba!"

3. Recite mi iskreno, bi li bilo dostojno čovjeka, da se ugleda u onog ubojicu, kojeg smo vam malo prije pokazali, i slijedeći ga u životinjskim strastima, završio jednom slično njemu kao dijete sotone? Ili nije li časnije, da zajedno sa Bogorodicom, našom nebeskom Majkom, upravimo svoj pogled prema nebu, našoj pravoj domovini, i u borbama i mukama ovoga života putujemo nezaustavljivo prema našem vječnom cilju? Nismo na tom putu sami niti bez pomoći. S nama je trajno naša nebeska Majka, da nas vodi, da nas brani, da nas savjetuje, da nas čuva.

Poznato vam je iz povijesti kršćanstva, kako su u prvim vremenima kršćanstva pustinje bile prepune svetih pustinjaka, koji su tu u pokori i molitvi provodili i završavali svoj život, kao sv.Antun pustinjak, sv.Pavao pustinjak, sv.Simeon Stilita, Makarije, Pahomije i bezbrojni drugi. O jednom takvom pustinjaku, koji se zvao Ivan, pripovjeda se, da je u svojoj pustinjačkoj osami u nekoj špilji blizu Jeruzalema imao svjetiljku, u kojoj je gorjelo ulje dan i noć pred slikom Presv.Bogorodice. Pustinjak Ivan priuštio si je ipak više puta u godini hodočašća, pješice dakako, sa štapom u ruci u razna kršćanska svetišta, kao što je Golgota, gdje je Isus razapet, Efez, gdje je prema predaji živjela Majka Božja, pa Sinaj, gdje je Bog izdao Izraelcima i rodu ljudskom deset zapovijedi Božjih, i t.d. Kad bi Ivan pustinjak polažio na put, onda bi se pomolio pred slikom Majke Božje: "Majko Božja i naša Gospodarice, ja idem sada na daleki put, mnogo dana. Vodi sama brigu, da se ne ugasi svjetiljka pred Tvojim svetim likom, dok se ne vratim." I kad bi se pustinjak Ivan vratio s hodočašća, kadkad i nakon nekoliko mjeseci, svjetiljka je, kažu, mirno gorjela kao i kad je pošao na put. Naš je život hodočašće na ovoj zemlji, kao i pustinjaka Ivana. Molimo se nebeskoj Majci Mariji, da podržava plamen vjere i ufanja u našim srcima, dok ne stignemo s hodočašća u ovoj dolini suza u nebesku domovinu. Amen.

XI. "POŠTOVANJEM JEDAN DRUGOGA PRETJEČITE!" (Rim.12,1o)

Dragi vjernici!

Kad je prije sto godina pukla u gradu Lurdu vijest o prvom ukazanju neke otajstvene osobe, to jest Majke Božje, kao što se kasnije utvrdilo, mnogi su se opaki ljudi tome rugali i smijali, pripisujući to fantaziji jedne budalaste ženske dječje glave. Ali su mnogi ljudi dolazili u stan obitelji Soubirous, da čuju malo više o toj stvari. Tako su

jednoga dana došle dvije žene, gospođa Millet i gospođica Antonija Peyret. Unišle su u kuću upravo u času, kad je majka Soubirous silno grdila svoju kćerku Bernardicu zato, što ju je molila, da ju opet pusti ići k Masabjelskoj špilji. Ove dakle dvije žene prihvate zgodu i podupru molbu Bernardičinu, da ju se pusti. Kad se je majka Bernardičina još protivila rekoše joj: "Vi uzimate na se veliku odgovornost. Tko zna, ne protivi li se vaš postupak Božjoj namisli?" I te su riječi djelovale, da je majka Soubirous, koja je bila duboko kršćanska duša, konačno popustila i dozvolila, da drugo jutro ranom zorom te dvije žene otprate njezinu kćerku do špilje Masabjel. I tako se dogodilo. To je treće ukazanje Majke Božje prije sto godina maloj sv.Bernardici, 18.veljače 1858. Kad su stigle do špilje, Bernardica je kleknula i počela moliti krunicu, dok su ove dvije žene klečale iza nje. Najednom Bernardica usklikne, puna svete nebeske radosti: "Dolazi! Eno je tamo!" I poklonila se do zemlje.

Nas iz ovoga trećega ukazanja Gospinog zanimaju radi velike pouke tri stvari. O prve dvije govorit ćemo danas. A to je molba Majke Božje Bernardici: "Goćeš li biti tako dobra, pa dolaziti ovamo kroz petnajst dana?" Nadalje, kad Gospa nije htjela da se posluži perom i papirom, da napiše što želi, kako je to zamolila gospođica Peyret, koja je u tu svrhu bila donijela papir i pero, zapitala je ova preko Bernardice, bi li se možda ona morala odstraniti ispred špilje radi Gospe i možda ne bi smjela više dolaziti tamo? I kad je Bernardica zapitala Bogorodicu, dobila je odgovor, da ove dvije žene mogu slobodno doći s Bernardicom, pače i mnogi drugi ljudi. Sa posebnim miljem je Presveta Bogorodica gledala, veli Bernardica, na gospođicu Peyret.

1. Možda će tko zapitati, kakvu bi pouku mogle sadržavati ove riječi Bogorodice? A mi odgovaramo: veliku, i to upravo za ove naše dane. Zašto? Zato, jer se nikada u povijesti ljudska osoba nije manje cijenila nego u ove naše dane, makar su puna usta filantropije upravo onima, koji na svakom koraku gaze nogama ono, o čemu najviše trube i hoće se pokazati kao čovjekoljubivi ljudi.

A što kaže apostol? "Poštovanjem, veli sv.Pavao apostol u poslanici Rimljanima, poštovanjem jedan drugoga pretječite!"

Dajte se samo malo zamislite u ovaj prizor u ljudskoj špilji! Tko je na jednoj strani? Presv.Bogorodica, Majka Isusa Krista! Odkad je svijeta i vijeka nitko je u rodu ljudskom nije nadvisio svojim dostojanstvom niti će Ju ikada nadvisiti. Što su prema Njoj sve carice i kraljice ovoga svijeta? Ne samo one, koje su osramotile kraljevsko prijestolje svojim sramotnim životom, kao što je jedna Kleopatra, kao što je Elizabeta I.engleska kraljica, kao što je Katarina II. ruska carica i tolike druge, nad čijim se skandalima još i danas sablažnjuju oni, koji čitaju njihovu povijest. Ne samo velim takove carice i kraljice, jer te se uopće ne mogu uspoređivati sa nenadmašivom moralnom veličinom Majke

Božje, nego i one, koje su blistale svetačkom aureolom na carskom ili kraljevskom prijestolju, kao što je sv.Pulherija carica, kao što je sv.Kunigunda carica, kao što je sv. Elizabeta portugalska kraljica i mnoge druge.

Što su prema Majci Božjoj i najučenije glave ovoga svijeta, prema Njoj, koju zovemo prijestolje mudrosti? Što su prema Njoj sve vojske ovoga svijeta, za čiju moć veli Crkva, da je "strašna kao za boj dobro uređena vojska"? Svojom dakle moralnom veličinom i svetošću, svojim dostojanstvom, svojom moći, svojom mudrošću i svim ostalim svojstvima nenadmašivo nadvisuje Bogorodica ne samo ovoga ili onoga čovjeka, nego cijeli ljudski rod. I ne samo ljudski rod, nego i sve anđeoske zborove, makar bili uzvišeni baš kao oni najviši duhovi, serafini.

A tko je s druge strane u ovaj čas? Jedna djevojčica od trinajst, četrnajst godina, koja nije svršila nikakvih viših škola, koja je još pastirica ovaca, koja radi siromaštva mora skupa sa svojom sestricom Marijom ići kupiti suhe otpatke drva, što ih je naplavila rijeka Gava, da im majka ima pri čemu pripremiti onaj mršavi obrok, kakvim se služila njezina obitelj. Jedna djevojčica, za koju nikada nitko ne bi saznao u povijesti i koja bi bila zaboravljena baš tako kao i one djevojčice iz indijanskih prašuma, da Joj se Gospa nije ukazala i tako od nje učinila jednu od najpoznatijih osoba svijeta, o kojoj je pred dvije godine opet izašla jedna posebna knjiga sa brojnim slikama i raširena po čitavom kulturnom svijetu. Dakle s jedne strane neizmjerna veličina, Majka Božja. S druge strane jedno skroz nepoznato, siromašno, i još k tomu bolježljivo djevojče, mala Bernardica. Pa ipak, što vidite?

Ta neizmjerno uzvišena nebeska Gospa, koja bi mogla i te kako s visoka, štono se kaže, zapovjedati naprosto ovakvom jednom djevojčetu, s tom istom djevojčicom ona postupa s najvećim obzirom, s najvećim poštovanjem, točno prema riječima apostolovim: "Poštovanjem jedan drugoga pretječite!" Ni jedne riječi kakve zapovijedi, nego upravo ponizna molba: "Hoćeš li biti tako dobra, pa dolaziti ovamo kroz petnajst dana?" Kao da se radi o dobru nebeske Gospe, a ne o dobru i te siromašne djevojčice i nas nesretnih ljudi! Kakova škola za sve nas! Kakva opomena, da visoko cijenimo svako, pa i najzadnje ljudsko biće! Da je to volja Božja, dokaz vam je ne samo ovaj prizor u Masabjelskoj špilji (gdje Gospa umjesto da zapovjeda jednom bijednom ljudskom stvorenju, koje je neisporedivo niže od nje, umjesto da zapovjeda, ponizno moli ovo ljudsko biće) nego su vam dokaz za to i mnoge druge zgode iz Sv.Pisma i kasnije povijesti Crkve.

Pogledajte na primjer u Sv.Pismu u Knjizi Sudaca, kako onaj Anđeo Gospodnji, a ukazao se zapravo sam Bog, kako On najprije pozdravlja Gedeona, umjesto obratno, i daje mu više moleći nego nalažući zadaću, da oslobodi svoj narod od ropstva madijanskoga. I ništa ga ne smeta u tom poštovanju isprika Gedeonova: "Oprosti, Gospodaru moj... Eto rod je moj najmanji u plemenu Manasejevu, a ja sam po-

sljednji u obitelji svojoj!" (Suc. 6,15) Baš prema takovima Bog kao da pokazuje najveće poštovanje. Pogledajte u Sv.Pismu, kakovo je poštovanje iskazao anđeo Rafael prema starcu Tobiji i njegovom sinu! Kako je poštovanje iskazao anđeo Gabrijel prema Zakariji! Kakovo je poštovanje iskazivao kralj David prema svome krvnom neprijatelju Saulu! Kako je poštovanje iskazivao sv.Pavao apostol ne samo prema svojim vjernicima kršćanima, nego i krvnim svojim protivnicima! Kakovo je poštovanje iskazivao sv.Petar prema svima, s kojima je dolazio u dodir! I kad od strahopočitanja pada pred njim na koljena satnik Kornelije, Petar ga odmah diže uz riječi: "Ustani, i ja sam samo čovjek!" (Dj. 10,26) A što da kažemo istom o Isusu Kristu, najvećem Učitelju čovječanstva! Kakvo poštovanje prema Mariji Magdaleni, Zakeju cariniku, razbojniku na križu, ženi Samaritanki, koji su svi skupa bili za Židove izmet ljudskoga društva!

Ovaj je dakle prizor iz Masabjelske špilje velika pouka i velika opomena upravo za ove naše dane, kad je vrijednost ljudske osobe spala na ništa. Svi se dobro sjećate strahota i grozota prošloga rata, kad su milijuni ljudskih bića bili gušeni plinom ili inače zvjerski ubijani u kojekakvim kazematama samo zato, jer nisu bili istog naziranja na svijet, kao i njihovi mučitelji; kad su bili slani u koncentracione logore milijuni ljudskih bića, s kojima se je najstrašnije postupalo. I nemojte misliti, da je to malena stvar, prezir ljudske osobe. To je gadna povreda zakona ljubavi prema bližnjemu. A vi znate, što je rekao Krist: "Ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom snagom svojom, a bližnjega svoga kao samoga sebe!"

2. A gdje je korijen, gdje je razlog da se prezire bližnjega? U oholosti. Zato i veli sv.Toma Akvinski: "Nitko ne može pravo ljubiti onoga, koga prezire". I zato nam je razumljivo, da đavao u raju nije mogao ljubiti Adama i Eve, faraon Mojsija i Izraelaca, Saul Davida, Holoferno naroda, koji nisu pred njim padali na koljena, Aman Mardoheja, Antioh Židova, Herodijada sv.Ivana Krstitelja i tako redom.

Ako dakle želimo biti puni poštovanja prema bližnjemu, a to moramo, jer je svaki bližnji zjenica oka Božjega, okanimo se svake oholosti, od koje je došlo i dolazi sve zlo na ovaj svijet. Budimo iskreno ponizni, kao što uči apostol Pavao u poslanici Filipljanima: "Ništa ne činite uz prkos ili za taštu slavu, nego u poniznosti neka jedan drugoga smatra većim od sebe." (Filip. 2,3). I da to nije bila prazna riječ u ustima apostolovim, vidite najbolje iz one zgode, kad šalje natrag roba Onezima njegovom gospodaru Filemonu i moli Filemona za Onezima, prezrenoga roba: "A ti ga, to jest, moje srce primi." (Fil.12). Tako dakle neka Filemon primi Onezima, makar je rob i makar mu je bez dozvole odbjegao, tako, kao da prima srce Pavlovo.

3. Čuli ste još, kako je Presv.Bogorodica s miljem gledala i ove dvije žene, što su bile dopratile Bernardicu. Nije tražila da se odstrane, dopustila je, da dolaze kroz petnajst dana zajedno s Bernardicom na mjesto ukazanja

u Masabjelskoj špilji. Povjesničari ukazanja tvrde, da su ove dvije žene bile članice Marijine Kongregacije. Gospa i naša nebeska Majka ljubi sve ljude, jer je za sve ljude umro Sin Božji i Marijin, Isus Krist. Ali izgleda, da na neke ljude gleda s posebnim materinskim miljem, a to su oni, koji se posebno odlikuju u ljubavi i štovanju Bogorodice, kao što su Njezini kongreganisti, članovi raznih Bratovština Majke Božje, kruničari, trećoredci i slično. Zar vam nije to dovoljno, da se svi natječete u ljubavi prema našoj nebeskoj Majci? I da po Njezinom primjeru budete uvijek puni poštovanja prema svakoj ljudskoj osobi, pa čak i jadnim griješnicima, dokgod živu na ovoj zemlji?

Još samo jedan mali primjer toga strahopočitanja pred ljudskom osobom sa strane Bogorodice i Njezine ljubavi prema svojim štovateljima, kao što su, rekosmo, kongreganisti i njima slični.

Za sva vremena ostat će u uspomeni veliki apostol grada Napulja, sv.Franjo od Jeronima, član Družbe Isusove. Među ostalim priveo je natrag kršćanskom životu i k Bogu oko 4.ooo javnih bludnica. A nešto bijednijega i prezrenijega jedva da ima na zemlji. On je propovjedao javno na trgovima i ulicama grada Napulja, a uvijek ga je pratila sa križem i zastavama četa njegovih kongreganista. Neka mlada bludnica iz takove žalosne kuće, više ga je puta slušala propovjedati sa prozora svoga stana i više puta odlučila obratiti se. No sotona je uvijek uspijevao zadržati ju na starom putu, putu sramote i propasti. Tako su prošle opet četiri godine njezina žalosna života. Jednog popodneva u mjesecu svibnju spavala je u svojoj sobi i sanjala, kako joj neko misteriozno biće nudi punu kesu dukata uz uvjet, da ostane na stazi grijeha, kojom je do tada išla. Najednom joj se ukaže jedna divna gospođa u kraljevskom plaštu i reče joj: "Ustani! Naskoro će doći o.Franjo sa misijom. Idi i baci se pred njega!" Nesretnica je bila potresena. Ali je opet zaspala. Eto iznenada opet one gospođe, koja joj reče: "Još spavaš? Digni se odmah, jer dolazi o. Franjo." Probudila se i u isti čas već začuje na ulici pjevanje Franjinih kongreganista, koji su ga redovito pratili. Skočila je iz kreveta, pojurila na cestu, kleknula pred svim svijetom, kao nekoć Magdalena, odrezala si kosu i s pomoću Božjom i svečevom dovršila život u jednom popravilištu u iskrenoj pokori. Vidite li kako Bogorodica ne prezire, nego vodi i te kakovu brigu i o talogu ljudskoga društva, kao što su javne bludnice? Kako se u tu svrhu, da ih privuče k Bogu, služi svojim posebnim štovateljima, kakv je bio sv.Franjo od Jeronima i njegovi kongreganistu? Kako na te svoje štovatelje gleda s posebnim materinskim miljem?

Zato vam njezino treće ukazanje u Lurdu prije sto godina daje u tom pogledu divnu i veliku opomenu.

XII. "JER JE U TEBE IZVOR ŽIVOTA!" (Ps. 35,9

Dragi vjernici!

Dne 8.srpnja 1956. umro je glasoviti talijanski konvertita Giovanni Papini, pisac djela od kojih šezdeset svezaka, što su već objelodanjeni, a možda još više ostalo neobjelodanjenih iza njegove smrti. U mladosti je bio žestoki protivnik kršćanstva, više iz neznanja nego li iz zlobe. U polemici sa svojim kasnijim najboljim prijateljem, odličnim katolikom Giuliotti-jem, našao je put k Bogu, postao i ostao do smrti revan kršćanin katolik, koje je u dvije godine žilavoga rada među ostalim napisao i glasoviti "Život Kristov". Sva mu djela iza obraćenja nose čisti pečat kršćanstva. Posljednje godine života bolest ga je učinila slijepim, nepomičnim i gotovo nijemim. Ali istodobno, dok mu je tijelo malo pomalo malaksalo i uskraćivalo službu, kao što je vid, svjetlo njegove vjere sve više je raslo. Kažu poznavaoci njegova života u posljednjim danima, da on nije podnosio bolest, nego ju je s oduševljenjem prihvatio i govorio: "Volim ovakovo svoje tjelesno stanje nego duhovne tmine. Ja bih u tom slučaju bio mrtva duša u tijelu, koje bez koristi živi;" I sada se, kaže neki biograf njegova života, taj veliki obraćenik odmara u Gospodinu, kojega je ljubio i služio Mu svim svojim snagama.

Nije li Presv.Mati Božja u svom trećem ukazanju u Lurdu prije sto godina potvrdila ispravnost Papinijevih riječi? Vidjeli ste naime, da je život za ovoga velikoga obraćenika bio samo u Bogu, i da ga zato nije ni najmanje uznemirivala niti sljepoća, niti klonulost tijela, ni gotovo nemogućnost govora, držeći se onoga, što je Duh Sveti rekao na usta Psalmiste: "Jer je u Tebe izvor života!" Nije li, velim, Presv.Mati Božja potvrdila ispravnost tih riječi? Jest, najprije, kao što ste vidjeli prekjučer, simbolički svojim očima uprtim u nebo, pokazujući tako, da je naša prava domovina na nebesima, a ne na zemlji. A sada to potvrđuje i riječima maloj sv.Bernardici.

Čuli ste naime jučer, kako joj je majka po nagovoru gđe Millet i gospođice Peyret dala dozvolu, da opet pođe u Masabjelsku špilju. Čuli ste ukratko i tok toga ukazanja jučer. Kad se je dakle sa svojim pratilicama vraćala kući nakon završenog trećeg ukazanja, razumljivo je, da se njene družice nisu mogle suzdržati od neizmjerne čežnje, da saznadu što pobliže iz razgovora nebeske Majke sa ovim izabranim djetetom, sv.Bernardicom. Zato ju upitaju: "Jako si dugo razgovarala s tom Gospođom (još nisu znale Njezina imena), što ti je još kazala?" Na to će im Bernardica: "Kazala mi je: Obećajem te učiniti sretnom, ali ne na ovome svijetu, nego na drugom." Dakle, kako rekosmo, Mati Božja potvrđuje na svoj način misao Giovannia Papinija, da ništa ne koristi život tijela, ako je duša mrtva, da ništa ne koriste sva dobra ovoga svijeta, ako izgubimo Boga, jer prema riječima Psalmiste: "U Tebe je (Gospode) izvor života!" I zato obećaje Bogorodica Bernardici ono što jedino vrijedi - sreću na nebesima, život na nebesima - a ne sreću na zemlji, gdje ju moljac i rđa kvari. Pa i ako smo već donekle

govorili o toj temi prekjučer, kad smo govorili o značenju podignutih očiju naše nebeske Majke prema nebu, dobro je da se opet vratimo na tu temu, jer je od prevelike važnosti u ovom materijalističkom svijetu. Što naime koristi čovjeku, veli Krist Gospodin, ako cijeli svijet zadobije, a na duši svojoj pretrpi štetu, izgubi dušu?

1. U enciklici, koju je izdao Sv.Otac Pijo XII. francuskom Episkopatu za tu stogodišnjicu,a koju smo već spominjali, obazire se Sv.Otac na taj žalosni materijalizam naših dana. "Taj materijalizam, veli Sv.Otac, nije samo u osuđenoj filozofiji, koja upravlja politikom i gospodarstvom mnogih naroda; taj materijalizam bjesni također u ljubavi prema novcu, čije se pustošenje proširuje prema mjeri modernih poduzeća; on zapovjeda, nažalost, u tolikim odlukama, koje tište život naroda; on se očituje u kultu tijela, u pretjeranoj potražnji udobnosti i bijegu od svake strogosti života; on nagoni na prezir ljudskoga života, čak i onoga, što se razara prije nego ugleda svjetlo svijeta; on juri neobuzdano za užitkom, koji se ističe bez stida, i kuša čak zavesti štivom i predstavama duše, koje su još čiste; on se očituje u nebrizi za svoga brata, u samoljublju, koje ga ubija, u nepravdi, koje ga lišava njegovih prava, jednom riječi u onom shvaćanju života, koje svime ravna pod vidom samo materijalnog napretka i zemaljskih zadovoljenja."

A što mislite, dragi vjernici, koliko vrijedi to materijalističko naziranje na svijet, što ga je tako zorno ocrtao vrhovni Poglavar sv.Crkve u ovoj enciklici? Čujte što vrijedi!

Jednoga dana, kako nam pripovjeda sv.Luka Evanđelista, došao je neki čovjek k Isusu, koji je propovjedao Evanđelje, pa mu reče: "Učitelju, reci bratu mojemu, da podijeli sa mnom baštinu!" Isus mu je lijepo odgovorio: "Čovječe, tko je Mene postavio sucem ili djeliteljem baštine nad vama?" Nema sumnje, da je Isus kao Bog bio apsolutni Gospodar i u tom pogledu i da je najpravednije mogao prosuditi taj spor. Ali on nije došao na svijet, da ukine ljudske institucije, koje vrše vlast namjesto Boga, nego je došao da propovjeda Evanđelje ljudima. I jer je znao Isus kao Bog, da je lakomost, dakle svoje vrsti materijalizam, natjerao ovoga čovjeka, da pođe k Njemu, odmah uhvati zgodu da pouči ljude i reče: "Jedan boga čovjek imao je njivu, koja mu je nosila bogat prihod. Tada je mislio u sebi: Što da činim? Nemam u što sabrati svoju ljetinu. Ovako ću učiniti, reče: Srušit ću žitnice svoje i sagraditi ću veće. U njih ću sabrati sav svoj prihod i sva dobra svoja. Onda ću kazati duši svojoj: Dušo moja, imaš veliko imanje na mnogo godina. Otpočini! Jedi i pij i uživaj! Ali mu Bog reče: Luđače, još ove noći, potražit ću dušu tvoju od tebe! Komu će tad pripasti, što si nakupio?" (Lk 12,16-2o). I priču je Isus završio riječima: "Tako biva onome, koji sebi zgrće blago, mjesto da bude bogat u Bogu."

2. Kolika dakle ludost odvraćanje od Boga! Kolika ludost prikloniti se pustom i praznom materijalističkom shvaćanju života! Koja korist od materijalističke filozofije, o

kojoj govori Sv.Otac, kad Bog i onima, koji ju šire i onima, koji ih slijede i prihvaćaju istu, rekne: "Luđače, još ove noći potražit ću dušu tvoju od Tebe! Komu će tad pripasti, što si nakupio?" Koja korist od zgrtanja novca, od kulta tijela, od pretjerane udobnosti života, kad Bog svima zajedno dovikne: "Luđače, još ove noći potražit ću dušu tvoju od tebe. Komu će tad pripasti, što si nakupio?" Koja korist od bestidnog štiva, od neobuzdanih užitaka, od pustog egoizma, koji ne pozna bližnjega svoga, kad mu Bog dovikne: "Luđače, još ove noći potražit ću dušu tvoju od Tebe! Komu će tad pripasti, što si nakupio?" Ne,ne! Dobra ovoga svijeta, ma kakva bila, ne mogu usrećiti čovjeka. To može samo Bog. I zato govori Psalmista: "Blago narodu, u kojega je Bog Gospod!" (Ps. 143,15)

Sv.Augustin, veliki crkveni naučitelj, po svom običaju duhovito meditira o ovom psalmu i govori: "Kadkada idemo putem i opazimo sjajne unosne posjede. I mi pitamo: Komu pripada ovaj posjed? Kažu nam ime posjednika, i mi odmah kažemo: sretnoga li čovjeka! Ludost je, što govorimo: sretan, komu pripada ona kuća! Sretan, komu pripada onaj komad zemlje! Sretan, komu pripada ona stoka! Sretan, kome pripada onaj sluga! Sretan onaj, koji ima takvu družinu! Ne govori takve ludosti, ako hoćeš čuti istinu." Sretan narod, u kojega je Bog Gospod! "Jer nije sretan onaj, kojemu pripada onaj posjed, nego onaj, kojemu Bog pripada... O Gospode, Bože moj! O Gospode, Bože naš! Daj da pođemo k Tebi. Učini nas sretnim po Sebi! Mi ne ćemo da budemo sretni po zlatu, niti po srebru, niti po zemljištima. Mi ne ćemo da budemo sretni po ovim zemaljskim, ništavim prolaznim dobrima ovoga života... Učini nas sretnim po Sebi, jer: "Sretan narod, u kojega je Bog Gospod!" (PL 38,651).

Eto, koliku zahvalnost dugujemo našoj nebeskoj Majci, Presv.Djevici Mariji, kada kaže sv.Bernardici: "Obećajem te učiniti sretnom, ali ne na ovom svijetu, nego na drugom." Nitko nije, izuzev dakako Boga, nitko nije bolje od Nje znao, kako je završila pusta zemaljska sreća ohologa faraona. Nitko nije bolje od Nje znao, kako je završila pusta zemaljska sreća ohologa Nabuhodonozora i pijanoga Baltazara kralja. Nitko nije bolje od Nje znao, kako je završila pusta zemaljska sreća nekoć mudroga Salomona kralja. Nitko nije bolje od Nje znao, kako je završila pusta zemaljska sreća Aleksandra Velikoga, Antioha, Heroda, Pilata, Nerona, Dioklecijana i tisuća i tisuća drugih, u kojima je ludi ovaj materijalistički svijet gledao vrhunac pojma zemaljske sreće.

Ali isto tako nije nitko bolje od Nje znao, kakvom je vječnom srećom urodila vjera ili život po načelima Božjim jednoga Abela, Noe, Abrahama, Izaka, Jakova, Mojsije; pokornika Davida kralja; velikih proroka Ilije, Elizeja, Izaije, Jeremije, Ezekijela, Danijela; onih svetih žena, kao što su bile Sara, Judita, Estera, Ana, Elizabeta; sv.Josipa, Ivana Krstitelja, Zakarije; svetih apostola, mučenika prvih vijekova kršćanstva i svih ostalih stoljeća, sve amo do naših dana; onih svetih pustinjaka iz prvih kršćanskih vre-

mena, na čelu s njihovim patrijarsima, sv.Pavlom i Antunom pustinjakom; tolikih svetih redovnika i redovnica kroz vijekove kršćanstva; tolikih svetih žena, i djevica i udatih udovica, kao što su Agneza ili Cecilija, kao što su sveta Pavla udovica ili sv.Monika, kao što su recimo bl.Ana Taigi, divna supruga i majka obitelji, i mnoge druge svete majke obitelji.

Veliku dakle, veliku zahvalnost dugujemo našoj nebeskoj Majci, da je ovom opomenom Bernardici ujedno i nas opomenula, da ne tražimo sreće na zemlji i u zemaljskim dobrima, nego u nebu i nebeskim dobrima.

A da nije uzalud poučavala svoju miljenicu, dokazuje više događaja, što su ih zabilježili povjesničari lurdskih ukazanja. Jednog ćemo samo sada spomenuti. Jednoga dana, da li u dobroj nakani da zbilja pomogne Bernardici i njezinim roditeljima u siromaštvu, ili da ih izvrgne ruglu radi ukazanja, ako se polakome za novcem, dođe neki čovjek u njihovu kuću, kad su baš bili u velikoj nevolji i siromaštvu. Postavi na stol kesu, punu zlatnih dukata i reče Bernardici: "Ja sam bogat, pa mi dopustite, da vas u vašoj nevolji pomognem." Bernardica je odmah pocrvenila u licu i odgovori mu: "Ja toga ne ću primiti, gospodine, izvolite si to uzeti natrag."

"Ali, drago dijete, nastavi ovaj, to je za Vaše roditelje, koji su jako potrebni." Ali odmah i otac i majka njezina poviču: "Ne, ni mi, ni Bernardica ne ćemo uzeti ništa, izvolite vi Vaše zlato zadržati za sebe." Čovjek je otišao, a sv.Bernardica ostala vjerna pouci Bogorodice, i sada uživa slavu nebesku i onaj pravi život, koji je samo u Bogu, kako veli Psalmista: "Jer u Tebe je izvor života!" Primimo i mi k srcu pouku Majke Božje! Materijalistički nazor na svijet baca nam na stol pregršti sjajnih obećanja, iza kojih se skriva vječna smrt. Majka Božja samo kratku opomenu, kao Bernardici, ali iza te opomene skriva se vječni život u Bogu.

XIII. "OBUCITE SE U SVE ORUŽJE BOŽJE, DA BISTE SE MOGLI ODRŽATI PROTI ZASJEDAMA ĐAVOLSKIM".(Ef.6,11)

Dragi vjernici!

Vidjeli ste, kako je završilo treće ukazanje Presv. Majke Božje prije sto godina sv.Bernardici. Sad je već i roditeljima Bernardičinim postajalo jasnije, da ono što se zbiva u Masabjelskoj špilji, a u vezi s njezinom kćerkom, ipak mora biti nešto drugo nego obična tlapnja jednoga djeteta, tim više, što nisu nikada opazili na svojoj kćerki kakovih znakova pretvaranja, laži, himbe. Ali još nisu bili posve sigurni, pa su se posavjetovali sa njezinom krsnom kumom, čestitom i pametnom ženom, koju su i inače znali pitati za savjete u težim slučajevima života. Kad su ju dakle zapitali, što bi učinili, bili dozvolili ili ne svojoj

kćerki da opet ide tamo, dala im je ona savjet, neka se ne protive, nego ju puste ići, ali i sami pođu s njom, da se uvjere, što je na stvari. I tako je sutradan pošla sa Bernardicom njezina majka i njezina krsma kuma Bernarda, držeći ju svaka za jednu ruku. Čim su stigle na mjesto ukazanja, Bernardica je po običaju odmah kleknula na zemlju i uzela u ruke svoju krunicu. Svi su bili ganuti, kako se pobožno križa. Tek što se klekla i spremila na molitvu, već se pojavila i nebeska Gospa. Lice Bernardice zasjalo je divnim nebeskim sjajem, te su sad i majka i kuma imale prilike vidjeti, da mora pred njom biti neko nebesko biće. Više od stotine ljudi, koji su bili stignuli ranom zorom pred špilju, plakalo je od uzbuđenja i ganuća, kad su vidjeli divan lik skromne pastirice u nebeskom ushićenju. To je potrajalo oko pola sata. Bernardica si je nakon toga ukazanja Gospinog protrla oči, kao da se probudila iz kakvog sna. Majka i kuma primiše ju svaka za ruku i odvedu opet mirno kući. Dok su se vraćale, Bernardica im ispripovjedi, što joj se dogodilo za vrijeme viđenja, a čega drugi nitko nije primjetio. Neki strašni glasovi dopirali su kao iz dubine zemlje. Udarali su jedan na drugoga, kao vika velikog mnoštva, koje se najživlje svađa među sobom. Jedna je stranka nadvikivala drugu, vikali puni bijesa, da je probijalo uši od povika: "Bježi, bježi!" Na ovu viku, koja je sličila prijetnji, podigla je nebska Gospa glavu i pogledala prema strani, odakle su ti glasovi dopirali, i na jedan njezin znak, svi se oni glasovi prestrašiše i razbjegoše na sve strane.

1. Kad danas nakon sto godina moderni čovjek, materijalist, koji ne vjeruje ni u što, osim u materiju, čuje ovakvo nešto ili pročita, posprdno će slegnuti ramenima, podrugljivo se nasmijati i proglasiti to bolesnom fantazijom, lažnim misticizmom i zaglupljivanjem puka. Ali takav sud nije ništa nova u povijesti svijeta. To je stara komedija, samo novi komedijanti. Već su pred par hiljada godina, kad je pisana Knjiga Mudrosti Sv.Pisma, govorili materijalisti tadanjega doba: "Slučajno smo postali, i kasnije ćemo biti, kao da nas nikada nije bilo. Jer je para dah našega nosa, mišljenje iskra pri udaranju našega srca. Ugasi li se, tijelo, postane pepeo, i duh se raspline kao tanak zrak." (Mudr. 2,2) Drugim riječima, ništa ne postoji nego materija, koju prstom pipamo. Nema prekogrobnog života, nema nikakvih duhova ni dobrih ni zlih, a pogotovo nema pakla, kojim tobože Crkva plaši ljude, niti paklenih duhova đavola, koji zasjedaju neprestano na čovjeka, da ga upropaste.

Nije li nam, dragi vjernici, Majka Božja prije sto godina i ovom čonjenicom, za koju svjedoči sv.Bernardica, iskazala veliku uslugu, kad je nevjernom svijetu onoga doba i nevjernom svijetu današnjega doba dala razumjeti: ima drugi svijet preko groba! Postoji nebo i dobri anđeli i blaženici u njemu, čemu je najbolji svjedok sama nebeska Gospa, kad se živa ukazuje nakon skoro dvije tisuće godina iza svoje smrti. Ali postoji i pakao, postoje zli duhovi, đavli, koji trpe zajedno sa osuđenim ljudima, koje su oni svojom zavišću i mržnjom upropastili, prikazujući im, kao i današnjim materijalistima, da je sve govorkanje o

grijehu, Bogu, nebu, paklu, kaznama ili nagradama vječnim, priča za djecu. Francuski Isusovac i glasoviti govornik p. Ravignan rekao je jednom zgodom: "To je najgenijalniji potez đavla u našem stoljeću, da se daje zanijekat." Ako naime ljudi to povjeruju da on uopće ne postoji, a milijuni su mu povjerovali i vjeruju, onda nema on dalje nikakve veće brige, jer će ljudi upadati u najstrašnije grijehe, kao što i muhe na lijepilo, i propadati, da postanu njegov plijen za sve vijekove.

2. I zato je velim ovaj prizor, što ga je doživjela sv. Bernardica, veliko dobročinstvo za sve nas, da oživimo opet svoju vjeru u sve ono, što nas uči Crkva, pa tako i egzistenciju đavla i pakla, o čemu je mala sv.Bernardica dobila neku sliku oim podzemnim bijesnim urlanjem u špilji ukazanja.

Ta tko je naveo prvoga čovjeka na grijeh i upropastio, ako ne đavao, sotona? Zato ga s pravom naziva Isus Krist, da je on "krvnik i ubojica ljudi od početka". Tko je udario onim strašnim kušnjama sv.patnika Joba, uništivši mu imetak i obitelj i zdravlje tjelesno, ako ne đavao, sotona? Tko je kušao navesti na grijeh samoga Sina Božjega Isusa Krista u pustinji, ako ne đavao, sotona? Tko je prema svjedočanstvu samoga Isusa Krista, sveznajućeg Boga, kušao rešetati kao pšenicu, to jest upropastiti svete apostole za vrijeme Muke Isusove, ako ne đavao, sotona? Tko je mučio onolike ljude za vrijeme Kristovo opsjednućem, ako ne sotona, đavao? Tko je naveo apostola Judu na izdajstvo Sina Božjega, ako ne sotona, đavao? Tko je podjarivao na grijeh nečistoće i onda ubio onih sedam muževa Sarinih, ako ne sotona, đavao?

A što da kažemo o bezbrojnim slučajevima đavolske zlobe kroz povijest sv.Crkve? Što li od njega nije imao patiti sv.Antun pustinjak! Što li nije imao patiti od njega sv.Franjo Asiški! Što li nije imao patiti od njega sv.Alfonz Rodriguez, brat laik Družbe Isusove! Što li nije od njega imala patiti sv.Veronika Binasko, skromna redovnica! Što li od njega nije imao patiti sv.Ivan Vianej, župnik arški! Što li od njega nije imao patiti divni odgojitelj mladeži sv.Ivan Bosko, čovjek tako reći naših dana!

Sveto dakle Pismo na tolikim mjestima i povijest Crkve kroz sva vremena svjedoči, svjedoči tolikim dokazima, da postoji đavao, sotona, krvni neprijatelj roda ljudskoga.

Sv.Pismo i povijest Crkve svjedoče, da postoji i pakao, mjesto vječnih muka za neraskajane, koji padnu đavlu na lijepak, koji povjeruju, kako veli malo prije spomenuti p.Ravignan, njegovom najgenijalnijem potezu, uvjeravanju, da on uopće ne postoji. I ovo, što je u manjoj mjeri Gospa nebeska dala čuti sv.Bernardici, to je u mnogo većoj mjeri dala čuti i vidjeti onim malim vidiocima u Fatimi 1917. godine, kad su svojim očima gledali strahote pakla i neizmjerne patnje prokletih duša, kako se muče kroz sve vijekove, proklinjući svoju sudbinu, a bez ikakve nade u olakšanje iste, jer su povjerovali "najgenialnijem potezu" đavla, uvjeravanju negovom, da ni on ni pakao uopće ne postoje.

Budite dakle zahvalni za ovu opomenu Majke Božje prigodom lurdskih ukazanja, da vas je, makar samo onako uz put, potsjetila i na tu strašnu istinu sv.vjere, o paklu i krvnim neprijateljima vaših duša, sotoni, đavlu. I na pogled takvog neprijatelja i takve opasnosti, što vam drugo želi reći Bogorodica ovim prizorom prije sto godina, nego ono isto, što i sv.Pavao prvim kršćanima, kad kaže u poslanici Filipljanima:"Obucite se u sve oružje Božje, da biste se mogli održati proti zasjedama đavolskim."

3. A kakvo je to oružje, o kojem govori apostol? U prvom redu, da čvrsto prianjaju uz istinu, koju je Isus donio na svijet, da slijede Njegov nauk, Njegov primjer. Kao što se vojnici opasuju pojasom za boj, veli sv.Pavao, tako i kršćani da budu opasani za boj istinom Kristovom, a ne da se služe lažima, kao đavao. Neka obuku oklop pravde, kao što su i vojnici staroga doba prije bitke uzimali na se oklop, da se zaštite od udaraca mača, koplja i strijela protivnikovih. Neka obuku, kao vojnici spremni za bitku, to jest, da svjedoče za Evanđelje Kristovo riječju i djelom, napose u danima, kakve mi proživljujemo. Neka se posluže štitom vjere, koja pobjeđuje u svim bitkama s đavlom i paklom. Neka kacigom nade zaštite svoju dušu, kao i vojnici gvozdenom kacigom glave za vrijeme boja. Neka se ne samo brane, kako treba, nego i navaljuju mačem riječi Božje na sotonu, riječi Božje, koja je oštrija od mača, koja siječe na obadvije strane. Veliki borac protiv đavla i sotone, sv.Antun pustinjak, uvjerava nas, da je samo sveto ime Isusovo, dovoljno, da svoga krvnoga neprijatelja naših duša odagna od nas. A k svemu neka pridođe molitva i za se i za druge, jer bez pomoći Božje ništa ne vrijede sva naša nastojanja.

Nema sumnje, braćo, da je sv.Bernardica bila oboružana tim oružjem, što ga navodi sv.Pavao u obrani protiv đavla. Jer Bernardica je bila sveta, čista, nevina, priprosta duša, koja nikad nije napuštala svoje krunice, nego ju uvijek nosila sa sobom, da ju prihvati, čim dnevni posao dopusti.

Ali što vidimo? Sva ta paklena buka, sve te prijetnje, sve to urlanje u tren oka je nestalo, kad je Presv. Mati Božja dala jedan jedini znak. A što nam to govori? Da osim Boga, upravo u Njoj imademo najsigurniji zalog pobjede u borbi sa sotonom i njegovim sluganima. A kako bi drukčije i moglo biti. Sjetite se onoga prizora u raju zemaljskom, kad je Adam bijedno pao i postao rob đavla, sotone. Bog ipak nije prelomio štapa nad Adamom, nego znajući krhkost ljudske naravi, obećaje rodu ljudskome Spasitelja. I što kaže? Obraća se zmiji, sotoni, koji se njom poslužio i govori: "Neprijateljstvo ću staviti između tebe i Žene, između roda tvojega i roda Njezina. Ona će ti satrti glavu, a ti ćeš vrebati na petu Njezinu." (Gen. 3,15) Tko je ta žena? Nitko drugi nego Presv.Djevica Marija, Majka Božja. A ako je Ona satrla glavu sotoni, pobjedila ga preko Sina svoga Isusa Krista, onda je jasno, da kršćanin uvijek može računati na pomoć Majke Božje u borbi sa sotonom i na sigurnu pobjedu u toj borbi, ako je Marija uz njega.

Mariazell je austrijsko marijansko proštenište, kao za nas Hrvate Marija Bistrica ili Trsat. Jedne godine sjedio je nasuprot te crkve Gospine apostol Beča, p.Abel, Isusovac. U to izađe iz crkve jedan gospodin i predstavi mu se. "Ja sam socijalni demokrat i došao sam radi toga amo, da napišem jedan porugljivi članak o ovom svetištu Majke Božje. I zbilja sam s početka sve to smatrao jednom lakrdijom, zaglupljivanjem puka. Ali kad sam bez prestanka nailazio po zidovima tablice sa natpisom "Marija je pomogla", tada sam se zamislio. Vidio sam naime, da u takvim slučajevima, kakve mi opisuju ove zavjetne tablice, naša socijalna demokracija baš ništa pomoći ne može. Dok sam provodio čistu mladost i ja sam vjerovao u pomoć Marijinu. Tada se nisam ćutio nesretnim kao danas." Još istoga dana stupio je taj socijalni demokrat natrag u Katoličku Crkvu. Tko je slomio okove, kojima je sotona sapeo dušu ovoga čovjeka? Presv.Bogorodica, koja je ovu izgubljenu ovcu upozorila pomoću ovih zavjetnih tablica na zidu svoga svetišta, da ima i drugi svijet osim ovoga, što se prstima pipa, i da je taj svijet otvoren svima, koji iskreno traže Boga. Svi, ma kako duboko pali, ako Ga iskreno traže, naći će ga sigurno uz pomoć Marijinu. Pobjednica sotone iz raja zemaljskoga, ostaje pobjednica nad sotonom do vijeka, makar navukao na se kakovu mu drago masku. To vam je daljnja pouka Majke Božje iz Lurda prigodom sto godišnjice.

XIV. "MOLITE SE BEZ PRESTANKA!" (I.Sol.5,17)

Dragi vjernici!

Četvrto viđenje sv.Bernardice u Masabjelskoj špilji, duboko je ganulo čuvstva lurdskog pučanstva. I kako su znali, da je Gospa pozvala Bernardicu, da dolazi tamo kroz petnajst dana, to je u subotu, 2o.veljače 1858. kad je Bernardica oko šest ujutro došla pred špilju, čekalo tamo već oko pet stotina osoba. Svi su zašutili, kad se mala svetica bez zabune radi toliko svijeta pobožno kleknula i prekrižila po običaju. Nije dugo potrajalo i njezino je lice opet zasjalo nebeskim sjajem, Gospa je bila tu. Svi su mogli primjetiti na usnama Bernardičinim, da vodi s nekim razgovor. Bila je to Presv.Bogorodica, i makar nije još kazala svoga imena, svi su bili apsolutno uvjereni, da je pred Bernardicom jedno nebesko biće, kao što su svi uvjereni, da je sunce na nebu i onda, kad ga se ne vidi. Sadržaj toga ukazanja izrazila je Bernardica kratkim riječima: "Gospa me je u svojoj dobroti naučila riječ po riječ jednu posebnu molitvu, koju neka molim za sebe." Dalje nije bila ovlaštena da išta izjavi za taj put. Kasnije je dakako Bogorodica jasno izrazila i svoje ime i ono, što želi Bog od svih ljudi, ne samo od Bernardice. Ali i ovo, što je ovaj puta samo Bernardici saopćila, daje nam i te kako koristan predmet za razmišljanje.

1. Sveta vjera nas uči, da Bog dragi želi sve ljude učiniti sretnima. "Bog hoće, veli sv.Pavao u poslanici svome dragome učeniku Timoteju, Bog hoće, da se svi ljudi spase i da dođu k spoznanju istine." (I.Tim 2,4). A i prvak apostolski sv.Petar to potvrđuje, govoreći: "Jer ne će da se tko izgubi, nego svi da se pokaju." (I.Petr. 3,9). Zato je vidite Opći Crkveni Sabor u Trentu godine 1547. protiv bezbožnog protestantskog naučavanja izdao kao članak vjere ovo: "Ako netko kaže, da milost opravdanja koristi samo preodređenima za život (vječni), ali svi drugi, koji bi bili pozvani, jesu doduše pozvani, ali ne primaju milosti, jer su Božjom moći preodređeni za zlo: taj neka bude proklet!" (Dz 827). Crkva tako čvrsto vjeruje u to!

Bog ima u tom pogledu svoje divne puteve, da ljude privuče k Sebi. Kako je čudesno doveo do prave vjere Sv. Tri Kralja! Kako je čudesno doveo do prave vjere onoga poganskoga satnika u Kafarnaumu, kojemu je bio obolio sluga! Kako je doveo čudesno do prave vjere onu ženu Kananejku, kojoj je kćerka bila opsjednuta od đavla! Kako je čudesno doveo do prave vjere onoga dvoranina etiopske kraljice, koji se vraćao iz Jeruzalema kući i čitao na kolima knjigu Izaije proroka! Kako je čudesno doveo do prave vjere rimskoga satnika Kornelija u Cezareji! Kako je čudesno doveo do prave vjere prokonzula Sergija Pavla na Cipru! Kako je čudesno doveo do prave vjere onu skerletaricu u Filipima u Macedoniji, po imenu Lidiju!

I nemojte misliti, da je Bog tako postupao samo u davnim vremenima, a danas da prepušta ljude njihovoj sudbini. Bog se ne mijenja. Njemu je i danas spas ljudi na srcu i rabi često puta najčudnije, rekli bismo, slučajeve, da ljude privuče k Sebi. Jedne godine bili su kršćani u kineskom mjestu Sum-si-sien optuženi kod mandarina, da su članovi nekog tajnog udruženja, koji imaju za cilj državni prevrat. Da bi stvar točno istražio, pođe mandarin do tih kršćana, uzme si jedan njihov katekizam, da ga prouči i na temelju svega, da donese odluku u pitanju njihove optužbe. Tri puna dana čitao je on taj katekizam i razna druga dokazala, a onda uruči katekizam slugi, da ga odnese natrag tim kršćanima. Kako je taj sluga bio otprije vičan na krađe, ukrade i taj katekizam. Nije ga odnio kršćanima, nego ga je lijepo zadržao za sebe. I eto, baš taj ukradeni katekizam, bio je oruđe u ruci Božjoj, da ovoga tata i poganina, dovede k svijetlu sv.vjere. Taj je naime sluga iz puke znatiželje počeo čitati tu i tamo u katekizmu. Milost Božja je pomagala, oči su mu se malo pomalo počele otvarati, i na koncu je od bivšega tata i poganina postao dobar i revan kršćanin.

Vidite li čudesne puteve Božje? Vidite li Njegovo nastojanje, da se ne izgubi i ne propadne ni jedan jedini čovjek? I sasvim je sigurno, to si dobro upamtite, kojigod propadnu, propasti će samo svojom vlastitom krivnjom, jer nisu slušali glasa svoje savjesti, preko koje im Bog progovara dane i noći.

2. I kad se evo Presv.Mati Božja prije sto godina ukazala u Lurdu, i u ovom petom ukazanju učila samo Bernardicu jednu molitvu za nju, koju neka moli, što nam je time htjela reći? Da Bog tako vodi brigu o svakom pojedinom čovjeku, kao da bi on sam bio na svijetu, a ne samo kao sićušni član ogromne ljudske zajednice i mješavine svih mogućih naroda i rasa. Htjela nam je napose reći, da je osobna molitva odraslog pojedinca neophodno nužna, da nam Bog primijeni milosti potrebne za spasenje. Ne opominje dakle uzalud apostol Pavao: "Molite se bez prestanka!" Ne opominje dakle uzalud sv.Petar, prvak apostolski: ".... Da se svi pokaju!" Ne govori uzalud neprevarljiva istina Isus Krist: "Valja uvijek moliti i nikada ne prestati!" Ne uči uzalud Presv.Mati Božja malu sv.Bernardicu posebnu molitvu baš za nju. Hoće, da nam svima kaže i naglasi, naglasi kao najvažniju stvar u životu, da je svatko dužan moliti, i da Bog nikada ne će spasiti (izuzev djecu bez razuma) bez njihova sudjelovanja.

Lična molitva pojedinca, to je veliki talent, kojeg je Bog utisnuo u ruke svakom pojedincu, da s njime radi, a ne da ga zakopa u zemlju i tu ostane bez koristi. Pogledajte one razbojnike na križu uz Isusa našega na Veliki Petak! Zar nije Isus i jednome i drugome nudio milost? Pa ipak? Onaj s desne strane je prihvatio milost, onaj s lijeve strane ju je odbio.

Pogledajte starješine narodne, farizeje i književnike u vrijeme javnoga života Isusova i muke Njegove! Zašto se spasio Nikodem, zašto se spasio Josip Arimatejac? Prihvatili su milost Kristovu, dok su ju u isto vrijeme odbacili i Ana i Kajfa i Herod i Pilat i toliki drugi.

I Savao je bio progonitelj Kristov kao i tadanji veliki svećenik židovski. Savla sada slavimo kao sv.Pavla, a o onom velikom svećeniku židovskom ni spomena. Odakle ta razlika? Jedan je prihvatio, drugi je odbio milost.

Ali, zar nam Bog ne može dati i bez naše molitve, što nam treba, ako je otac naš? Reći ćemo vam nešto! Oni, koji su stariji, i koji se sjećaju duboko kršćanskih vremena, kad je duh pobožnosti prožimao kršćanske obitelji, mogli ste vidjeti po mnogim seljačkim kućama, da su djeca prije jela molila oca, da im dade jesti. Zar nije otac znao, da im treba jesti? Jest, i te kako je znao i jelo je već bilo priređeno, ali se htjelo dijete upozoriti na ovisnost o ocu i na dužnost zahvalnosti. I Bog bi nama lako mogao dati sve što je potrebno za dušu i naše spasenje bez naše molitve. O tome nitko ne sumnja, kad tako daje kao što vidite nijemim živinama. Ali kao dobar otac, hoće da mu se djeca, koju je obdario razumom, mole. "Potreba dakle molitve, veli Papa Leon XIII. u jednoj enciklici o Majci Božjoj, potreba molitve je općenito poznata; ne kao da bi se po molitvi mogle promijeniti nepromjenljivi zaključci ili odluke Božje, nego da ljudi, kako veli sv.Grgur, ljudi zasluže po molitvi dobiti ono, što je svemogući Bog od vijeka njima dati zaključio."

Kako je dakle ludo, spas svoje duše oslanjati samo na

tuđe molitve! Što je to drugo, nego talent od Boga primljeni zakopati u zemlju, i onda radi njegove neuporabe biti od Boga osuđen?

Bio je tako neki bračni par. Žena dobra i čestita rado se molila. Muž nikada. Češće ga je opominjala na potrebu molitve. "Moli se ti sama za mene, to je dosta", odgovarao bi on, Žena da ga izliječi, reče mu jednog jutra: "Slušaj, imala sam čudan san. Pričinilo mi se, kao da smo obojica umrli i onda došli na sud Božji. Sv.Petar, ključar nebeski, otvorio mi je nakon izrečene presude vrata nebeska. Ali kad si i ti htio za mnom, zatvorio je pred tobom vrata uz riječi: "Dosta je da ti uđeš i za sebe i za njega." Muž je shvatio pouku i počeo otada i on moliti.

3. Kada dakle slavimo stotu godišnjicu ukazanja Majke Božje u Lurdu upamtimo dobro pouku, koju nam je dala, kad je malu sv.Bernardicu učila molitvu, koju je ona imala moliti samo za sebe.

To je ujedno opomena za sve nas, kao što kaže sv.Pavao apostol: "Molite se bez prestanka!" Svaki za sebe, što dakako ne isključuje molitve i za druge, kao što ćemo vidjeti.

Ne propustimo se pak napose moliti Majci Božjoj, ako želimo što sigurnije spasiti dušu. Vidite Njezinu malu miljenicu sv.Bernardicu. Nikad se već kao dijete nije dijelila od svoje krunice. Gospine krunice. Kad je pak doživjela veliku milost i sreću ukazanja, ne samo da nije popustila, nego je nastavila još revnije moliti. Dobila je milost redovničkog zvanja, u kojem je sveto dovršila tok svoga zemaljskoga života i danas ju štujemo kao sveticu na našim oltarima.

Ali što vrijedi revno štovanje Bogorodice i ustrajna molitva Njoj, napose za sretnu smrt, navest ćemo vam jedan poseban primjer. Svi ste čuli već sigurno govoriti o sv.Petru Klaveru. Ima danas i posebna Družba u Crkvi katoličkoj, koja nosi njegovo ime. Tko je dakle bio taj čovjek? Član glasovite Družbe Isusove i apostol siromašnih Crnaca. Za vrijeme njegova života su bezdušni evropski trgovci hvatali kao marvu siromašne Crnce u Africi i prevozili ih u nove zemlje u Americi, da rade kao robovi na plantažama bogatih gospodara. Bijeda njihova bila je neizmjerna. Tada se za njih, kao pravi apostol, zauzeo sv.Petar Klaver. Brinuo se za njihovo tjelesno dobro, koliko je mogao, da im ublaži gorku sudbinu. Ali se još više brinuo za njihove besmrtne duše te ih je više od 2oo.ooo, a neki kažu i 3oo.ooo tisuća pokrstio svojom rukom i osigurao im vječni život.

Kad je taj apostol Crnaca nakon četiri decenija najnapornijeg rada umro, našli su iza njegove smrti jednu cedulju. Na toj cedulji bila je kratka molitva, koju je on molio svaki dan nebeskoj Majci Mariji, baš kako veli apostol: "Molite se bez prestanka!" Evo, kako je glasila ta molitva sv.Petra Klavera: "O Djevice Marijo, Gospo naša,

puna milosti i milosrđa! Ja nedostojni sluga Tvoj molim Te najponiznije, da ne dopustiš, da umrem naglom smrću, da ne bi moja duša otišla s ovoga svijeta bez savršene ispovijedi i bez dane zadovoljštine za sve moje grijehe. O Djevice Presveta, iz ljubavi prema Tvome Sinu, moli za me griješnika - Amen!"

I danas ga slavimo kao sveca. Živi i živjet će kroz sve vijeke u nebu. Veselilo ga, ako se drugi mole za njega. Ali se najprije trudio sam, koliko je mogao i svaki dan barem jednom izmolio ovu molitvu za sretnu smrt, Majci Božjoj na čast. Činite tako i vi svi, i ne ćete se prevariti. To vam je daljnja poruka Majke Božje iz Lurda prigodom 100 godišnjice.

XV. "MOLI SE ZA GRIJEŠNIKE!" (Bogorodica Bernardici u 6.ukaz.)

Dragi vjernici!

Prigodom šestog ukazanja Majke Božje u Lurdu sv.Bernardici, na dan 21.veljače 1858. našlo se na obali Gave i okolnim mjestima uz špilju već nekoliko tisuća ljudi, ne samo iz Lurda nego i različitih krajeva. Što je vrlo važno za povijest lurdskih ukazanja Majke Božje, našao se tu i znameniti liječnik dr. Dozous. Bio je čovjek bez vjere, protivnik svakog nadnaravnog posredovanja. Njega je slučaj sv. Bernardice zanimao samo kao liječnika, da vidi, ne radi li se možda o kakvoj bolesnoj pojavi, koja bi mogla protumačiti sva tobožnja ukazanja Bogorodice Bernardici. Taj, inače savjesni liječnik, najpažljivije je promatrao Bernardicu za vrijeme toga ukazanja, opipao djevojčici bilo, disanje, ispitao dobro njezino držanje i stanje za vrijeme trajanja ukazanja. Bog je naumice pripustio, da ovaj liječnik bezvjerac bude prisutan i tako na temelju svojih vlastitih iskustava izda svjedočanstvo, koje je dragocjeni prilog vjerodostojnosti ukazanja Bogorodice u Lurdu. Taj liječnik postao je kasnije najbolji vjernik i posebni štovalac Bezgrješnog Začeća Majke Božje, te Njezin branitelj do svoje smrti.

Ali nas zanima nešto drugo iz ovoga šestoga ukazanja Majke Božje sv.Bernardici. Kad je Bernardica klekla na zemlju i izvadila svoju krunicu da se moli, za kratko vrijeme već su ljudi primijetili, da se njezino lice preobrazilo nebeskim sjajem. Gospa je bila ponovno tu. Najednom primjeti taj liječnik, kako se je lice Bernardice rastužilo, i dvije joj suze navrle na oči i pale na lice. To je silno začudilo toga liječnika. Čim je dakle ukazanje svršilo i Bernardica došla k sebi, zapita ju liječnik, što je doživjela i zašto se iznenada srastužila i rasplakala. Nato će mu Bernardica: "Gospođa, dok je za čas pustila s vida, zagledala se nekud daleko iznad moje glave. Kad je malo za tim svrnula svoj pogled opet na mene, zapitala sam ju za uzrok, zašto se bila ražalostila. A Ona mi reče: Moli za griješnike!"

1. Uz neke druge opomene Bogorodice, ovo spada svakako među najvažnije stvari prigodom lurdskih ukazanja, i nije nakon sto godina iza ukazanja izgubilo ni jedan trunak od svoje važnosti. Moli se za griješnike!

Vidite, jučer smo promatrali, kako je neophodno nužna osobna molitva za svakog pojedinog čovjeka, koji je došao k razumu i želi ozbiljno spasiti svoju dušu. Bog izobilno dijeli svoje milosti i želi, da se svi ljudi spasu. Ali ne želi, da i jedan jedini čovjek zakopa talente, koje mu je Bog dao u ruke (a među najveće talente spada molitva), nego da s tima talentima surađuje i da se moli revno, jer bez njegove suradnje, ne će Bog spasiti ni jednoga čovjeka, osim djecu, koja još nisu došla do uporabe razuma. Činjenica je pak, da smo svi mi ljudi griješnici. Čujte, što veli sv.Ivan apostol i evanđelista, koji je imao prilike nasloniti svoju glavu na Srce Božanskoga Spasitelja, i koji prema tomu sigurno zna, što govori!"Ako kažemo, da nemamo grijeha, onda sami sebe varamo, i istine nema u nama." (I.Iv 1, 8) Nisu dakako svi grijesi jednaki. Ali koliko ljudi, počev onamo od raja zemaljskoga griješe teško, i kao što veli ona riječ: "Piju grijeh kao vodu."

A teški grijeh, ako čovjek umre u njemu, luči zauvijek čovjeka od Boga. Kakva je to tragika! I koliko takvih tragičnih slučajeva bilježi Sv.Pismo i povijest Crkve! Koliko nesreća se survalo na takove griješnike već na ovom svijetu, nesreća i kazna Božjih, da ni ne spominjemo onih na drugom svijetu za neraskajane. Sjetite se Adama i Eve! Sjetite se ubojice Kaina, koji je iza grijeha lutao sa žigom unaokolo gonjen grižnjom savjesti radi bratoubijstva! Sjetite se graditelja babilonskog tornja! Sjetite se stanovnika Sodome i Gomore! Sjetite se ohologa faraona i tragedije naroda njegova radi njegovih grijeha! Sjetite se Kore, Datana i Abirona! Sjetite se bratoubojice Abimeleha! Sjetite se Samsona, najvećeg junaka izraelskoga! Sjetite se Holoferna, Senaheriba, Amana, Antioha, Heroda i bezbroj drugih, koje je pravda Božja radi grijeha njihovih strahovito pogodila već na ovom svijetu!

A što čeka neraskajane na drugom, dovoljno vam kaže Spasitelj, kad veli za onoga, koji sablazni jedno dijete: "Bolje bi mu bilo, da se objesi kamen mlinski o vratu njegovu i da potone u dubinu morsku." (Mt 18,6)

Nijedna dakle nesreća na ovome svijetu ne može se usporediti sa nesrećom čovjeka, koji živi u smrtnome grijehu. Ne radi kazna Božjih, koje bi ga mogle stići na ovome svijetu, nego radi pogibelji, da se zauvijek sruši u ponor pakla, gdje, kako veli Spasitelj, "crv njihov nikada ne umire i oganj se nikada ne gasi". Kad je nekome bogatom gospodinu izgorjela tvornica pokućstva, dojurio je njegov brat na gariste, da izrazi sucut svome bratu nad gubitkom. Taj je međutim, zagledavši se u plameno more, rekao samo jednu rečenicu: "Bolje ovdje izgorjeti, nego u paklu na vijeke gorjeti."

2. Bog, kao što smo rekli, ne će da propadne i jedan čovjek, nego hoće da se svi ljudi spase. Za griješnika pak

nema drugoga puta, nego se vratiti k Bogu iskrenim kajanjem, popravkom života. Ali tu je upravo tragika tolikih ljudi. Oni spavaju u svojim grijesima mirno, kao da se ništa nije dogodilo. I može li netko učiniti veće djelo milosrđa prema bližnjemu, nego se pomoliti za takova jednika i pomoći mu, da nađe opet put k Bogu i spasi dušu? To je tako veliko dobročinstvo, da se sv.Augustin ne ustručava reći: "Ako si spasio tuđu dušu, onda si i svoju preodredio za život vječni."

I tu je dobra Božja upravo nepojmljiva, kad tako rado uslišava zagovornu molitvu za druge. Možemo li si nešto gadnijega zamisliti, nego li su bile bludne, protuprirodne opačine onih gradova, što ih spominje Sv.Pismo, Sodome i Gomore? Bog je odlučio,da ih istrijebi s lica zemlje. Abraham moli Boga,neka ih poštedi. Bog je spreman na molitvu Abrahamovu, da poštedi te bludne gradove, ako nađe u njima, ne pedeset, ne četrdeset i pet, ne četrdeset, ne trideset, ne dvadeset, nego barem deset pravednika. Radi njih će oprostiti svima (Gen.18). Što znači zagovor, molitva za grješnike!

Sjećate se onoga prizora iz Sv.Pisma, kad je ludi narod izraelski teško uvrijedio Boga plesanjem oko zlatnoga teleta, vičući:"Ovo je bog tvoj Izraele, koji te izvede iz zemlje egipatske." Lik besmrtnoga Boga zamijenili su likom teleta od zlata. Bog je odlučio istrijebiti ih. Mojsije se pomoli Bogu za narod svoj. I što kaže Pismo? "Tada se sažali Gospodu radi zla, kojim se bio zaprijetio narodu svojemu" (Ex. 32,14). Vidite li što znači molitva, zagovor za griješnike?

Sjećate se, kad je bezbožni Aman, o kojem govori Sv. Pismo u knjizi Ester, nabrkao kralja Asvera, da dade pogubiti sve Judejce? Nisu dakako svi bili teško griješnici, da bi ih zato istrijebio. Ali da je među zarobljenim Judejcima bila svega i svačega, dovoljno se je sjetiti samo proroka Ezekijela, pa da se vidi, kakvih je tu bilo opačina. Odluka kraljeva imala je brzo provesti u život i jedan čitavi narod istrijebiti s lica zemlje. Tko je promijenio sudbinu? Jedna sv.žena, kraljica Estera. Zatvorila se u sobu, posula glavu pepelom i molila bez prestanka tri dana, molila i postila. I Bog je promijenio odluku kraljevu. Nisu pale glave Izraelcima ili Judejcima, nego začetniku toga zločina, Amanu. Vidite li što znači zagovorna molitva za ljude?

Uostalom, što bi bilo od naroda izraelskoga kroz tolika stoljeća,da nije bilo njegovih sv.proroka, koji su bez prestanka zagovarali narod pred Bogom? Zato se ne čudimo, kad je kralj izraelski Joas pao na koljena pred umirućim prorokom Elizejom i zaplakavši rekao:"Oče moj, oče moj! Kola Izraelova i konjanici njegovi!" (IV.Kr.13,14). Više je vrijedio zagovor Elizejev za čitavo griješno kraljevstvo, nego svi konjanici i pješaci, koplja, mačevi i strijele njihove.

3. Nije li nam dakle Majka Božja prigodom ukazanja u Lurdu riječima - moli se za griješnike - iskazala veliko

dobročinstvo? Jest, golemo dobročinstvo i onima, koji se mole za griješnike, i za griješnike same, prema riječima sv. Augustina, što smo ih malo prije naveli.

A onda, nije li nam Majka Božja indirektno pokazala, kako ćemo najlakše uspjeti svojim zagovorom? Tako, da se obraćamo upravo na Nju, Majku milosrđa i utočište griješnika. Čitava povijest Crkve prepuna je dokaza za tu činjenicu, pa i najnovija. Pred četiri godine donio je časopis "Der grosse Entschluss" jedan članak u vezi sa proslavom stogodišnjice dogme o Bezgrješnom Začeću i izdanja enciklike "Fulgens corona" uoči toga jubileja. U članku iznosi taj časopis slučaj jedne katoličke kineske studentkinje u Šangaju, koja je vršila silan upliv na svoje kolege svojim životom i svojom odlučnošću. Kad su neprijatelji vjere došli u Šangaj, odmah su uhapsili tu studenticu i bacili ju u zatvor. Njeni su si kolege međutim podijelili međusobom njezinu krunicu, uzevši si svaki po jedno zrno za spomen... Dugo nisu ništa znali o njoj. Jednoga dana međutim dođoše neki ljudi iz zatvora i zamole prijem u Katoličku Crkvu. Obratila ih je u tamnici njihova kolegica. Prošlo je godinu dana i nije bilo glasa o njoj. Nakon četrnajst mjeseci evo nje iz tamnice. Ali eto razočaranja, upravo groznoga, za njezine kolege. Ona se odmah popela na govornicu i udarila po Katoličkoj Crkvi, hulila i napadala sve, te se prijavila za prijem u kinesku otpadničku Crkvu. Dakako neprijatelji su bili radosni. Ali njezini drugovi nisu klonuli, nego poručili istima: "Oteli ste doduše srce naše kolegice, ali time nije još dobivena bitka. Mi smo krivi, da je ona klonula, jer je nismo dovoljno podupirali našim molitvama, kad je patila teško kroz četrnajst mjesecu tamnovanja." Nato su uzeli ona zrnca njezine krunice, sastavili ih opet u krunicu i poslali ju svojoj nesretnoj kolegici. I gle, tek što je primila krunicu u ruke, stvar se preokrenula. Smjesta je otišla u Peking, potražila kat. misionara, obavila duhov. vježbe i iza toga se sva sretna vratila natrag u krilo Kat. Crkve, na najveću radost svojih kolega. Misionar je dakako platio svoje, jer se odonda nikad više nije čulo za njega. Ali je sv. krunica Marijina učinila svoje i pokazala što vrijedi zagovor One, koja je u Lurdu rekla Bernardici: "Moli se za griješnike!"

A što mislite, koliki milijuni lebde u sličnim pogibeljima danas na svim strana svijeta, kao i ova studentica? I tko zna, da li će i jedan od onih, koji su zabasali s puta istine, naći opet natrag put, ako se ne nađe dobra duša, da se za njih pomoli, kao što su i ovi studenti za svoju kolegicu?

Animam salvasti, animam praedestinasti! To je riječ sv. Augustina. Učinimo to veselje našoj nebeskoj Majci prigodom stogodišnjice lurdskih ukazanja i molimo se revno za griješnike, za sve koji su zalutali s puta istine. Bit će nam jednoć najljepši zajednički triumf u nebu.

XVI. "RAZMIŠLJAJ O TOME, ŠTO TI JE NALOŽENO; JER SE SAKRIVENO NIŠTA NE TIČE TEBE." (Sir 3,22)

Dragi vjernici!

Po cijelom svijetu poznat je glasoviti engleski astronom Newton. Kakogod je bio čovjek učen, tako je bio duboko i istinski pobožan. Kadgod bi samo čuo izgovoriti sveto ime Božje, odmah bi skinuo šešir i duboko se naklonio. Svakoga zbilja učenoga čovjeka obično resi i krijepost poniznosti, jer mora priznati ono isto, što je i ovaj veliki učenjak Newton: "Ono što znamo jest kapljica, ono što ne znamo ocean." Jednoga dana je k tomu velikom učenjaku došla neka dama i u razgovoru mu postavila nekoliko pitanja, na koja je Newton morao odgovoriti: "Ne znam." Nato se dotična gospođa uzrujala, pa mu dobaci: "Ali, gospodine, pa zašto ste onda učenjak, kad toga ne znate? "Milostiva gospođo, odvrati mirno Newton, zato, da mogu kadkada odgovoriti: ne znam."

Ta zgoda iz života ovog velikog učenjaka pada nam na pamet, kad se sjećamo sedmog ukazanja Majke Božje maloj sv. Bernardici prije sto godina, na 23. veljače 1858. Mnogo se je svijeta već bilo sabralo tamo kod špilje, među njima i ugledne inteligencije, kao što je bio uvažni liječnik dr. Dozous, odvjetnik Difean, zapovjednik tvrđave kapetan La Fit, financijski viši činovnik Estrade i razni drugi. Kad je sv. Bernardica došla, klekla je odmah na koljena, izvadila svoju krunicu, i ne obazirući se na mnoštvo, koje ju je pažljivo promatralo, odmah počela moliti. Nije dugo opet potrajalo i njezino je lice zasjalo nebeskim svjetlom, na njezinim se ustima pojavio anđeoski smiješak. Bilo je svima očito, da je otajstveno nebesko biće pred njom, Gospa je bila tu. Čitav jedan sat potrajalo je to uznesenje Bernardičino, a svi prisutni promatrali su ju s najvećom pažnjom, zadivljeni nad tom natprirodnom pojavom. Bernardica je, kako opisuju očevidci, prije završetka ukazanja pobožno poljubila zemlju. Lice joj je još jednom zasjalo divnim žarom, a onda je njezin lik malo pomalo poprimio opet svoje naravno obličje.

Svi su dakako iza savršena ukazanja bili puni znatiželje i stavljali joj razna pitanja. Ona je međutim odgovorila: "Gospođa mi je objavila tri tajne, koje se samo mene tiču." Svi pokušaji i zamke, da oda te tajne, ostali su uzaludni. Ona ih je ponijela sa sobom u grob.

1. Međutim, nemojte misliti, da i ovo ukazanje nije bez velike pouke za nas ljude. I danas, nakon što godina iza ukazanja, i možda danas čak više nego ikada. Zašto?

Kad je sv. Pavao apostol došao u Atenu, nije htio ni časka ostati bezposlen, pogotovo, kad je vidio taj grad pun i prepun idola, likova lažnih bogova, kojima su se klanjali Atenjani na sramotu Stvoritelja svijeta. Zato je počeo odmah raspravljati u sinagogama sa Židovima i s onima, koji su svaki dan bili na trgu. A što, veli pisac "Dje-

la Apostolskih" za te Atenjane? Ne baš osobitu pohvalu, jer veli: "Svi naime Atenjani i tuđinci došljaci nemaju ni za što drugo vremena, nego da što nova kazuju ili slušaju." (Dj. 17,21).

A recite mi iskreno, nije li i danas tako? Što se danas mnogim ljudima čini važnije, nego li saznati, kako je prošla ova ili ona nogometna utakmica? Što im se čini tako važno, kao što prije saznati, koji je motorista ili automobilist na motornoj ili automobilskoj utakmici postigao najveću brzinu? Što im se čini tako važno, kao saznati što prije, koliko je ljudi stradalo prigodom ove ili one željezničke nesreće? Što im se čini tako važno, kao saznati što prije, kako se daleko vidio odsjev eksplozije ove ili one atomske bombe? Što im se važnije čini nego li to, saznati što prije, tko je nova filmska zvijezda u Holiwodu? Što im se čini tako važno, kao saznati što prije, tko je izabran za Miss Evropu, ili Miss Ameriku, ili čak Miss svijeta za ovu godinu?

Vidite li, u kakovim se tricama gubi dragocjeni život ljudski? A što kaže Duh Sveti? Kaže: "Razmišljaj o tom, što ti je naloženo, jer se sakriveno ništa ne tiče tebe." I toga se držala sv.Bernardica, te marljivo razmišljala, što joj je Gospa i Bog preko Nje naložio, a drugo za nju gotovo nije ni postojalo na svijetu. Kamo sreće, da su se i drugi držali toga, umjesto, da joj pod svaku cijenu nastoje ugrabiti povjerene joj tajne.

A recite mi iskreno, koja korist od tih novosti, za kojima svijet trči? I koliko puta te novosti prate krvavi i čovjeka nedostojni događaji! Nije tome dugo, što su u Napulju prigodom jedne nogometne utakmice, kad je izgledalo, da će pobjeda izmaknuti momčadi, za koju su "drukali" mnogi, došlo do takovih izgreda, da je 18o ljudi otišlo krvavih glava sa igrališta, ali mnogi najprije u bolnicu, a tek onda kući iza duga ležanja, radi teških povreda, koje su zadobili. Nije tome dugo, što je u Francuskoj prilikom jedne automobilske utrke više od četrdeset ljudi ostalo bez glave, jer je rekorder u stanovitom času izgubio vlast nad volanom i zabio se sa svojim automobilom u tribine, prouzročivši smrt više od četrdeset ljudi, a suze, tugu i bol u tolikim obiteljima,koje su plakale nad poginulima. Nije tome dugo, što je jedna takva filmska zvijezda počinila samoubijstvo, nakon što je izmijenila nekoliko muževa i na koncu u očaju učinila kraj svome životu, makar je vlasnik života samo Bog, a ne čovjek, zvao se kako mu drago.

Koja korist od te lude znatiželje čovječje? Kad dođe smrt, Bog nas ne će pitati na sudu svome,tko je postigao najveću brzinu na ovoj ili onoj automobilskoj utrci, nego kako smo živjeli na ovome svijetu. Kad dođe smrti, Bog nas ne će pitati, tko je izabran za Miss Evropu ili svijeta te i te godine,nego da li si vršio savjesno svoje zvanične dužnosti. Kad dođe smrt, Bog nas ne će pitati, koliko je žrtava bilo prigodom ove ili one avionske, pomorske, željezničke nesreće, nego koliko si žrtava ti doprinio za

Boga, za bližnjega svoga, da ga odvedeš s krivoga puta i osiguraš život vječni i sebi i njemu.

Kako je dakle korisna opomena Duha Svetoga: "Razmišljaj o tom, što ti je naloženo; jer se skriveno ništa ne tiče tebe".

Poznat je svijetu glasoviti francuski bezbožac Voltaire. Jednom zgodom smatrao je neki otac, da će osobito počastiti Voltaire-a, ako tomu izrugivaču svega lijepa i dobra, predstavi svoga sina sa riječima: "Ovdje vidite jednoga mladog učenjaka, koji je pročitao sva vaša djela." "O, to je jako zlo, odgovori otvoreno ovaj bezbožac. Bilo bi puno bolje, da je temeljito proučio katekizam." Za milijune ljudi, moglo bi se to reći u času smrti. Bilo bi tisuću puta bolje za njih, da su temeljito proučili katekizam i prema njemu se ravnali u životu, tisuću puta bolje, nego da su saznali sve novosti ovoga svijeta, bilo nogometne, bilo automobilske, avionske, filmske i sve druge, a grješnoga života svoga ni za dlaku promijenili nisu.

2. Ali ima još gora stvar, što ju zapažamo. Tobožnji napredak znanosti doveo je neke do tolikog ludila, da ne bi htjeli ništa priznati osim ono, što njihov kratkovidni um shvati ili razumije, a o priznanju kakvih tajna u Bogu, tajna sv.vjere, ne će ni da čuju. Ima li veće ludosti nego što je to? Jesu li ljudi uspjeli prozreti tajnu elektriciteta? Jesu li ljudi uspjeli prozreti tajnu topline? Jesu li ljudi uspjeli prozreti tajnu zemaljske teže? Jesu li ljudi uspjeli prozreti tajnu rasta jedne biljke? Jesu li ljudi uspjeli prozreti tajnu boja? Jesu li ljudi uspjeli prozreti tajnu radio-valova? Jesu li ljudi uspjeli prozreti tajnu života jednog šišmiša?

Zar ne vidite, da je sav svemir pun i prepun tajna, vidljivi svemir, i da tih tajna nikada ljudi prozrijeti ne će, ma koliko se trudili. I onda se taj budalasti ljudski um isprsuje i želi prozreti ni više ni manje nego sve tajne neizmjernog božanskog bića? Ne će li se onda na mnogom ispuniti ona riječ Sv.Pisma,koja govori: "Tako će onaj, koji istražuje veličanstvo Božje, biti satrt od slave Njegove." (Prič 25,27).

I baš je i u Lurdu prije sto godina naša nebeska Mati dala razumjeti ne jednim događajem, da je čovjek previše sitan, ne patuljak nego crvić, a da bi bio u stanju razumjeti tajne Božje.

Bio je u ono vrijeme u Lurdu neki siromašni radnik, kojega je poznavao čitav grad. Zvao se Ljudevit Bourier. Bio je zaposlen kod vađenja mramora u nekom kamenolomu, kojih je u okolici Lurda vrlo mnogo. Pred dvadesetak godina postao je taj siromah žrtvom strašne nesreće. Nastala je eksplozija kod pogrešnog baratanja barutom, i kamenje, koje se pritom odlomilo, smrvilo mu je desno oko, a njegov brat je tom zgodom poginuo na licu mjesta. Svi napori liječnika, da jadniku spasu to oko, ostali su uzaludni. Kad je taj siromah dočuo, da je kod špilje proteklo neko vrelo, pošalje svoju kćerku, neka mu donese te vode. Voda je bila

još mutna od zemlje. Kad mu je kćerka donijela te vode, on se najprije prekrižio, namazao tom mutnom vodom oko, koje je izgubio već pred dvadeset godina. Gotovo u isti čas vrisnuo je jadnik od veselja. Osjetio je, da mu se vraća vid. Još natare oko malo onom mutnom vodom i za čas je bistro i jasno mogao vidjeti sve stvari, a nije vidio već dvadeset godina. Drugi dan sastane na trgu liječnika dr. Dozous-a. Radnik mu radosno dovikne: "Doktore, ja sam izliječen..." "To nije moguće, odgovori mu liječnik, jer je sljepoća vašega oka neizlječiva. Sve se moje liječenje sastojalo ne u tom, da vam vratim vid, koji je izgubljen zauvijek, nego da vam ublažim boli."

"Pa niste me vi izliječili, odgovori mu radnik, nego Presv.Djevica, koja se pojavila u špilji". Liječnik je sažalno slegnuo ramenima, izvadi iz džepa svoju bilježnicu i nešto napiše na nju. Nato postavi radniku ruku na zdravo oko, a bilježnicu s onom rečenicom pred njegovo, već dvadeset godina slijepo oko i reče: "Ako ste kadri ovo pročitati, onda ću vam vjerovati, da vidite." Videći taj prizor, sakupilo se oko njih dosta ljudi, da vide neobični slučaj. Radnik je bez ikakve poteškoće odmah pročitao, što je liječnik bio napisao na onoj cedulji: "Bourier ima neizlječivu kljenut vidnoga živca i on ne će nikada ozdraviti." Čim je to radnik pročitao, liječnik, i ako bez vjere, ali inače savjestan, ostao je tako zapanjen, da mu je bilježnica ispala iz ruku na tlo. Morao je priznati, da je tu po srijedi neka viša moć, koja daleko nadilazi svu njegovu liječničku znanost. "Ja to ne mogu zanijekati, ovo je čudo, ovo je pravo čudo! Moja se narav tome protivi, ali se moram pokloniti pred tako očevidnom činjenicom." Pozvan je bio i profesor okulistike iz medicinskog fakulteta u Montpellier-u dr. Verge, ali je samo morao potvrditi, što je Dozous ustanovio.

Dajte, sitni ljudski crvići, protumačite tu tajnu! Ako ne možete život šišmiša, kako ćete tajne Božjega djelovanja? Uzmimo dakle k srcu pouku nebeske Majke prigodom stogodišnjice lurdskih ukazanja, koju nam daje kod sedmog ukazanja, kad je otkrila tri tajne sv.Bernardici, a koje su se ticale samo nje: "Razmišljaj o tom, što ti je naloženo; jer se sakriveno ništa ne tiče tebe."

⋈⋈⋈⋈⋈⋈⋈

XVII. "POKORA, POKORA, POKORA!"
(Gospa Bernardici prigodom osmog ukazanja 24.II.1858.)

Dragi vjernici!

Među najvažnija ukazanja Presv.Majke Božje prije sto godina u Lurdu, spada bez sumnje osmo ukazanje sv.Bernardici na dan 24.veljače te godine. Zašto najvažnije ukazanje? Zato, jer je tu pokazala, koja je glavna svrha i cilj svih Njezinih ukazanja: ne, budite radoznalost ljudsku ili pobuđivati senzaciju, nego povratak ljudi iz njihovog griješnog života natrag k Bogu, dakako putem pokore.

O samom osmom ukazanju pripovjedaju kroničari ukazanja ovako: Sveta je Bernardica u običajni sat ujutro došla pred špilju i klekla na kamen, dok je silan svijet promatrao, što će se dogoditi. Poslije kratke molitve opet je svetičino lice zasjalo neopisivom nebeskom ljepotom, Gospa je već bila tu. Iz držanja Bernardice moglo se jasno vidjeti, da je ona u razgovoru s nebeskom pojavom, makar je nitko drugi nije vidio osim Bernardice. Ali sad se desilo nešto, što je sve ljude, koji su promatrali taj prizor, duboko potreslo. Lice se Bernardičino najednom rastužilo, a obilje suza poteče niz njezino lice. Ustala je, spustila se niz kosinu špilje, ali je pritom na svakom koraku pala na zemlju i poljubila ju. Kad se opet vratila u špilju, bacila se još jednom na zemlju. Zatim ustane i gledajući prema Gospi, uspravi se, kao da Joj je htjela biti što bliže. Tako je nekoliko časaka slušala, zatim se okrenula prema mnoštvu i jecajući od plača, tri puta povikne: "Pokoru, pokoru, pokoru!"(činite). Očevidno je samo opetovala riječi, koje je slušala od Majke Božje i po njezinom nalogu opetovala ih mnoštvu, koje je bilo tamo sakupljeno. Te riječi djelovale su kao oganj na srca i duše svih tamo sakupljenih. Nije bilo valjda čovjeka, koji nije zaplakao, jer su shvatili, da je to mili poziv nebeske Majke, da se obrate k Bogu i da se spase, a ne da propadnu u grijesima svojim. Mala se svetica opet vratila na svoje mjesto i klekla, osvijetljena nebeskim sjajem. Tad se surovo umiješala nerazborita vlast preko žandara, od kojih je jedan, kao što smo već govorili, napao Bernardicu, nazivljući ju komedijašicom. Bog je pripustio taj prostačluk, da tako i vlast, kao nekoć Židovi u Jeruzalemu kod Kristova uskrsnuća, bude svjedok o istinitosti lurdskih ukazanja. Svetica u nebeskom uznesenju nije ništa čula od te prostote žandara, koji su se brzo izgubili na proteste radnika, prisutnih kod ukazanja. Kad je ukazanje svršilo, Bernardica se mirno sa pratnjom vratila kući.

1. A što mislite, dragi vjernici, da li je Presv.Bogorodica možda samo onima, koji su bili prisutni kod ukazanja, ili možda samo stanovnicima Lurda, ili možda samo stanovnicima Francuske navijestila zahtjev Božji: "Pokora, pokora, pokora"? Tko bi tako sudio, jako bi krivo sudio. Ako je naime prošli vijek bio vijek nevjere, ako je prošli vijek bio svjedok nebrojenih grijeha čovječanstva, ništa bolji nije ni naš vijek, pače je u mnogom nadvisio prošli vijek. I zato ni danas, nakon sto godina nisu riječi Bogorodice izgubile ni jedan trunak na svom značenju, i danas može s punim pravom opetovati svemu čovječanstvu: "Pokora,pokora, pokora!"

Zašto pokora? Zato, jer kako veli prorok Izaija Židovima, a to vrijedi dakako za sve ljude: "Opačine vaše rastavljaju vas s Bogom vašim. Grijesi vaši zaklonili su lice Njegovo od vas, da ne čuje." (Iz.59,2). A što je čovjek, ako se Bog odvrati od Njega? Ništica! Ništica u naravnom redu, a ništica, ako se tako smije reći, još više u vrhunaravnom redu. Riba bez vode mora uginuti. Cvijeće bez sunca mora uginuti. Čovjek bez zraka mora uginuti. A kud više čovječanstvo bez Boga mora propasti, kad u "Njemu prema ri-

ječima apostola, živimo, mičemo se i jesno." (Dj. 17,28). A kako će se uvrijeđeni Bog obratiti opet milostivim pogledom prema griješnom čovjeku, ako taj ne pokaže ni trunak kajanja za svoje grijehe, ako ni ne misli na pokoru?

2. I zato je vidite pokora bitni sadržaj poruka Božjih čovječanstvu, počam onamo od raja zemaljskoga do naših dana, a tako će biti i do konca svijeta. Hoćete li se uvjeriti o tome? Otvorite samo malo stranice Sv.Pisma!

Što je drugo nego zahtjev pokore, kada je Bog, istina, oprostio Adamu i Evi njihov grijeh i nije ih upropastio kao anđele, ali im govori i navješta neizbježivu sudbinu: "Mnoge ću ti muke zadati (govori Evi), kad zatrudniš. U bolovima ćeš rađati djecu... A Adamu: Jer si popustio molbi žene svoje i jeo s drveta, za koje sam ti zapovjedio:ne smiješ jesti s njega, to neka je prokleta zemlja poradi tebe! S mukom ćeš se od nje hraniti sve dane života svojega. Trnje i korov rađat će ti, i ti ćeš jesti zelje poljsko. U znoju lica svoga jesti ćeš kruh, dok se ne vratiš u zemlju, od koje si uzet. Jer prah si i u prah se vraćaš."(Gen. 3,16-19). Zar nije to pokora? I te kakova pokora za Adama i Evu! I vršili su ju do smrti.

Što je bio glavni sadržaj svih propovjedi onih velikih starozavjetnih proroka, ako ne upravo pokora? Zar nije najvažnija svrha velikoga Izaije proroka, da knezove izraelske, kraljeve njihove, ratnike njihove, djevojke njihove, muževe, žene, jednom riječi sav narod da gane na pokoru, navještanjem kazna Božjih za njihove zločine? Knezove i kraljeve opominje, da vrše pravdu prema svima, napose sirotama, vođe opominje, da ne zavode naroda na zlo, nego da mu prednjače dobrim primjerom, djevojke, da ne upropašćuju sebe i druge svojom bezbožnom modom?

Što je svrha tolikim govorima velikoga svetoga proroka Jeremije, ako ne pokora naroda izraelskoga, koji se grijesima svojim potpuno otuđio Bogu svome? I da ga je taj jadni narod kojom srećom poslušao, ne bi bile poskidane glave njegovim griješnim knezovima, kad ih je uhvatio Nabuhodonozor kralj, ne bi posljednji njihov kralj morao gledati svojim očima, kako mu Nabuhodonozor kolje sve sinove pred njegovim očima, kako mu sve žene odvodi u ropstvo, a njemu prije toga izvadi oči, da pođe u Babilon, a ipak ga ne vidi, kao što mu je prorekao prorok.

Što je bio glavni cilj i svrha svih skoro propovjedi velikoga Ezekijela proroka, nego ganuti na pokoru tvrda srca zarobljenih judejaca? Za čim drugim idu i svi ostali proroci, kao što su Ilija prorok, kao što je Joel prorok, kao što je Amos prorok, kao što je Jona prorok, kao što su Nahum, Miheja, Sofonija, Zakarija i toliki drugi? Što je, velim bila važnija svrha svih njihovim govorima, ako ne upravo pokora, pokora naroda izraelskoga, pokora i drugih naroda?

A onda, pođite malo dalje! Pogledajte preteču Kristova sv.Ivana Krstitelja? Zar on nije, rekli bismo, inkarnirana pokora i sam lično, i inkarnirana propovjed o pokori?

Čitajte samo, što govori o njemu sv.Matej Evanđelista i drugi evanđeliste! "Obratite se, govori Ivan Židovima, obratite se, jer je blizu kraljevstvo Božje!... Donesite rod dostojan pokore! Tako govori farizejima i saducejima. Ne tražite više, nego što vam je naređeno! Tako govori carinicima. Ne činite nikome sile i prevare i budite zadovoljni svojom plaćom! Tako govori vojnicima. Tko ima dvije haljine, neka da jednu onome, koji nema nijedne, i tko ima hrane, neka isto čini! Tako govori svima Židovima. Ne smiješ imati žene brata svojeta!" Tako govori Herodu. Vidite li silnog propovjednika pokore, preteče Isusova?

A onda dolazi vrhunac svega, sam Sin Božji. Koja je glavna svrha Njegova dolaska na svijet, ako ne propovjedanje pokore? "Otada poče Isus propovjedati: Obratite se, jer je blizu kraljevstvo Božje" (Mt 4,17). Ali ima jedna još značajnija zgoda iz života Isusova. Jednoga Mu dana javiše, da je Pilat prolio krv nekih Galilejaca, dok su upravo žrtvovali. A što Isus na to? Odgovorio im je: "Mislite li, da su ti Galilejci bili veći griješnici od svih drugih Galilejaca, jer tako postradaše? Ne, kažem vam. Ali ako se ne obratite, i vi ćete svi tako izginuti. Ili mislite li, da su onih osamnajst, na koje pade kula u Siloji i pobi ih, bili krivlji od svih ostalih stanovnika Jeruzalema? Ne, kažem vam. Ali ako se ne obratite, svi ćete tako izginuti." (Lk 13,1-5).

A onda pogledajte apostole! Što je bila glavna svrha njihova propovjedanja, ako ne pokora? Ponajprije Židova, a onda i svih ostalih naroda svijeta, kuda su išli? Zato i glasi prva propovjed sv.Petra apostola u Jeruzalemu onom mnoštvu, koje se bilo sabralo iz svih strana svijeta: "Obratite se... Spasite se od ovoga pokvarenoga roda!" (Dj 2,38-4o).

A onda pođite dalje! Što je bila glavna svrha svih propovjedanja kroz sva stoljeća velikih Božjih ljudi, ako ne pokora? Čujte samo jednoga Kritostoma, Jeronima, Ambrozija, Franju Asiškoga, Dominika, sv.Vinka Ferrerskoga, Ignacija Lojolu, Franju Ksavera, bezbrojne isusovačke, franjevačke, dominikanske, kapucinske i druge propovjednike tokom stoljeća! Što je to nego neprestani poziv na pokoru?

A jer ljudi tako brzo sve zaboravljaju, zato je eto Bog u svom beskrajnom milosrđu dopustio, da se Presv.Mati Božja toliko puta ukaže i materinski sa svoje strane opomene čovječanstvo na pokoru. To je glavna tema Njezinih ukazanja i u Lurdu i u La Salette i u Fatimi i u Sirakuzi i kod Tre Fontaene i u Beauraing u Belgiji i na tolikim drugim mjestima. Tema prva i glavna jest: "Pokora, pokora, pokora!" I jer je to upravo glavni sadržaj Njezinih ukazanja, i jer je u Lurdu tri puta ponovila tu riječ za redom, zato ćemo se i mi još dva puta vratiti na ovu temu. Za danas upamtite ovo: tko bi sumnjao u potrebu pokore nakon tolikih opomena kroz čitavu povijest čovječanstva, taj je ili lud ili toliko pokvaren, da za njega više nema lijeka. Toliko za danas. A sutra ćemo i preksutra pogledati ukratko i način pokore i uspjeh pokore.

Ne će ipak biti na odmet, da vam danas stavimo jedan primjer pred oči, kako je istinita riječ Isusova: "Ako ne budete činili pokore, svi ćete slično izginuti". Jao čovjeku, koji s prezirom pređe na sve opomene Božje! Jao čovjeku, koji dobročinstva Božja, kao što su ukazanja u Lurdu ili drugu koju Gospinu, a to će reći Božju milost, nastoji izvrći ruglu! Ne govori uzalud Duh Sveti: "Srce prkosno, svrši rđavo." (Sir. 3,26). Već smo više puta spomenuli, kako je kip Majke Božje Fatimske triumfalno prolazio kroz sve kontinente svijeta, dočekivan s najvećom radošću od milijuna ljudi, ne samo kršćana katolika, nego i inovjeraca kršćana, pa čak i muslimana i pogana. Francuski kanonik Barthas iznosi u svojoj najnovijoj knjizi o Fatimi, kako je taj kip Majke Božje došao 21.XII.1949. i u grad Trichur u Indiji. Pedeset hiljada ljudi dočekalo je Gospin kip u najvećoj radosti i slavlju. No našao se jedan drski novinar, koji je napisao blasfemni članak protiv Majke Božje. Kad ga je donio uredniku jednih novina ondje, upozorio ga je urednik, da se članak mora potpisati, jer je uvredljive naravi. No novinar ga nije htio potpisati. Mjesto njega se ponudio jedan njegov novinarski kolega i potpisao članak, da se odmah nosi na linotip i štampa. Ali gle! Tek što je dotični potpisao članak, srušio se na licu mjesta, kao da ga je spopala neka vrsta padavice. Kroz tri dana trudili su se uzalud svi liječnici, da odgonetnu tajnu njegove bolesti i da mu pomognu kakvim lijekom. Kad je treći dan lik Fatimske Gospe odlazio iz Trichura dalje na svoj triumfalni put, isti čas je i onaj hulitelj ispustio svoju poganu dušu.

"Srce prkosno svrši rđavo", kaže Duh Sveti. Zato poslušajmo glas naše nebeske Majke, koja opominje: "Pokora, pokora, pokora!" Nikada još nijedan čovjek nije propao, koji je iskreno činio pokoru i obratio se k Bogu. Ali su propali svi i propast će, koji s prezirom prijeđu preko opomene Božje. To vam je daljnja poruka Presv.Matere Božje iz Lurda prigodom stogodišnjice ukazanja.

XVIII. "POKORA, POKORA, POKORA!"

(Gospa Bernardici prigodom osmog ukazanja)

Dragi vjernici!

Čuli ste jučer, kako je proteklo osmo ukazanje Majke Božje sv.Bernardici u Lurdu prije sto godina, na dan 24. veljače. Rekli smo, da je to jedno od najvažnijih ukazanja u nizu, koje je doživjela sv.Bernardica, jer je tom zgodom Bogorodica pokazala, koji je glavni cilj i svrha Njezinih ukazanja: pokora! Tri puta je Gospa ponovila tu riječ Bernardici, tri puta je Bernardica sa suzama u očima ponovila to mnoštvu svijeta, koje je pribivalo tom prizoru. Zato se i mi, kao što smo jučer najavili, vraćamo na taj predmet. Jučer smo vam pokazali ukratko, da je potreba po-

pokore čovječanstvu od početka svijeta, odkad je Adam pao u raju, tako jasno naglašavana kroz sve vijekove, da je ili lud čovjek, koji toga ne bi priznao, ili je tako duboko pao, da se može smatrati izgubljenim, kad ostaje gluh na sve pozive dobrote Božje, da se vrati k Bogu po pokori.

Danas vam želimo ukratko pokazati načine pokore, kako nam ih prikazuje i Sv.Pismo i povijest sv.Crkve u ovih dvije tisuće godina. Ona može biti izvanjska ili unutarnja. Ona se može vršiti ili za svoje vlastite grijehe ili za grijehe naših bližnjih. Ona se može odabrati ili vlastitom slobodnom voljom ili može biti nametnuta od Boga, a čovjek ju ponizno primi iz ruke Božje. Bila ona kojegod vrsti, ako se pravo vrši, uvijek je velika i sveta stvar u očima Božjim. Svi znadete, da je Bog biće svemoguće i da nema te sile, koja bi Njega mogla prisiliti na bilo kakovu promjenu Njegove svete odluke, što ju je zasnovao. Pa ipak, pred nečim, kao da se i Bog mora sagnuti. Što je to? "Srca skrušena i ponižena, ne ćeš prezreti, o Bože!" rekao je veliki pokornik kralj David, nakon što je teško sagriješio, ali se i iskreno pokajao, i na neki način još do današnjega dana vrši pokoru po onom divnom Psalmu, "Smiluj mi se Bože", što ga je ispjevao nakon svoga grijeha. O, kad bi si ljudi bili svijesni, kako je divna i velika stvar u očima Božjim pokora! Onda bi trčali za njom još više, nego što su oni lovci za zlatom po dalekim krajevima Amerike. Oni su, trčeći za zlatom, često puta mjesto zlata našli smrt, dočim iskrena pokora nikada nije prevarila povjeka, nego mu sasvim sigurno donijela ne zlato, kojega moljac i rđa kvari, nego žeženo zlato, da se tako izrazimo, vječnoga i neprolaznoga života u nebu.

1. Pogledajmo dakle barem u najkraćim crtama vrste pokore, da se oduševimo za njih i dademo slavu Bogu, a pribavimo spas dušama svojim i naših bližnjih,

Rekli smo, da ta pokora može biti izvanjska ili unutarnja. Dobra je i jedna i druga, ali je vrijednija unutarnja. Izvanjske su n.pr. bile pokore za Adama i Evu porođajne boli kod Eve, trnje i korov, koji je nicao usprkos njihova truda i muke, znoj i umor, koji je slijedio njihov rad, da si priskrbe, što im treba za život i slično. Izvanjska je pokora za mladoga Jakova bio bijeg u daleku Mezopotamiju, žega po danu, studen po noći, mnoge neprospavane noći, dok je hodio kao pastir za ovcama Labanovim i slično. Izvanjska je pokora za mladoga Josipa bila, kad je kao bijedni rob morao služiti Putifaru ni kriv ni dužan, kad je oklevetan za tobožnji preljub i bačen u tamnicu, gdje je odsjedio dvije godine ni kriv ni dužan. Izvanjska je pokora bila za Samsona, kad su mu Filisteji iskopali oči i naredili, da okreće ručni mlin uz poruge dječurlije filistejske, on, nekad najjači čovjek i junak Izraela. Izvanjska je pokora bila za sv.Ivana Krstitelja na pr. boravak u pustinji, bez pravoga stana, bez pravoga odijela, bez prave hrane, bez kreveta i tolikih drugih udobnosti, što ih pozna ljudski život. Izvanjska je pokora za sv.Pavla pustinjaka ili Antuna, bio boravak u pustinji bez ikakve ljudske udobnosti, a uz mnoge neugodnosti, kao što je

žeđa, glad, studen, vrućina. A onda, ako pređemo samo letimično povijest Crkve, naći ćete nebrojene primjene izvanjskih pokora kod velikih svetaca i svetica Božjih. Kod jednih strašno bičevanje, čak i svakodnevno, kao kod Bl. Henrika Suzo, kod drugih stajanje na stupu kroz decenije, na suncu i studeni, vjetru i tišini, danju i noću, kao sv. Simeon Stilita. Neki su nosili na glavi krunu trnovu po primjeru Isusovom, neki su se izlagali mjesecima ubodima komaraca, kao sv.Makarije pustinjak, neki je klečao na golim koljenima po čitave sate svaki dan u molitvi, neki si nisu priuštili više od jednog sata sna, neki su se dali zazidati u tijesnu ćeliju i tu živjeli do smrti, kao sv. Abraham Kidunaja, neki su se znali prodati za roba, da spase iz robstva bližnjega, kao što je n.pr. učinio sv.Paulin biskup, neki nisu nikada kušali mesa u životu, neki nikada pili vina, neki hodali bosi cijeli život. Samo Bog znade sve te bezbrojne vanjske pokore, što su ih činili sveci i svetice Božje kroz vijekove.

Ali je vrednija od tih unutarnjih pokora. Velika je pokora za sv.Vinka Paulskoga bila, šest punih godina biti ozloglašen pred svijetom kao tat, a bio je potpuno nevin. Ali on je šutio, sve dok nije Bog pokazao njegovu nevinost i pravoga tata. Velika je pokora za sv.Franju Saleškoga, čovjeka sklonog na srdžbu, bila, nikada se ne dati zavesti na jedan čin srdžbe. Velika je pokora za sv.Ivana de La Salle bila biti optužen i osuđen kao prevarant, a potpuno nevin. Ali on je snosio svoju bol strpljivo, dok se Bogu nije svidjelo, da prokaže pravoga krivca. Samo jedan mali primjer još unutarnje pokore. Sv.mala Terezija piše, kako ju je snašla napast, da pita svoje poglavarice za utisak, koji vrijedni duhovnik samostana ima o njezinom duševnom stanju. Znatiželja znade biti silna napast. Pa ipak je svetica odrezala tu napast riječima: "To je znatiželja, i ja ne ću ništa učiniti, da saznam za taj sud svoga duhovnika. Ako Bog to hoće,On će to već otkriti." I nikada nije pitala. Vidite u očima svijeta možda sitnu stvar, ali veliku u očima Božjim, jer Bog ima drugo mjerilo nego ljudi. A sad si sami možete barem približno predstaviti, koliko tisuća prilika za takvu unutarnju pokoru pruža se čovjeku svaki dan i gotovo na svakom koraku.

2. Pokora može biti za vlastite grijehe ili za grijehe naših bližnjih. Za opsade Betulije je sveta udovjica Judita bila obučena u pokorničku haljinu, posula glavu pepelom, bacala se ničice na pod i molila Bogu. Za koga? Za svoje sugrađane, da ih spasi od propasti, koja im je prijetila od Asiraca po Holofernom.

Za kralja Asvera bila je izdana naredba, da se poubijaju svi Judejci i tako čitav jedan narod istrijebi s lica zemlje. Kad je to začula sv.kraljica Estera, koja je bila iste narodnosti, a žena sveta života, što je načinila? Dala se na pokoru za svoje zemljake, da ih spasi. Skinula je sa sebe sjajno kraljevsko odijelo, a obukla odijelo tuge i žalosti. Mjesto miomirisa, posula je glavu svoju pepelom. Trapila je tijelo svoje postom i molila tri dana i tri noći bez prestanka. Pokora za druge.

Tako su činili kroz vijekove veliki sveci i svetice Božje. Sv.Franjo Ksaver proputovao je u deset godina čitavu južnu i istočnu Aziju u beskrajnim postovima, u bdijenju, u pogibeljima putova, u vrućini i studeni. Za koga? Za one siromašne pogane, da ih privede k Bogu. Što li sve nije podnio za svoje bližnje sv.Franjo Asiški, sv.Ivan Kapistran, sv.Antun Padovanski, sv.Franjo od Jeronima, sv. Dominik, sv.Vinko Ferrerski, sv.Ivan Bosko, sv.Terezija velika i mala, i tisuće i tisuće drugih!

Ali je vrlo važna pokora za svoje vlastite grijehe. Jer što bi nam koristilo, ako sve spasimo, a sami propadnemo. Zato je rekao sv.Pavao apostol: "Trapim tijelo svoje i zarobljavam, da kako, pošto sam drugima propovjedao, sam ne budem zabačen." (I.Kor 9,27).

I tako vidite na pr. sv.Mariju Egipatsku, da je četrdeset godina činila tešku pokoru u pustinji za devetnajst godina svoga razbludnoga života u Aleksandriji, gdje je svojim nemoralom mnoge upropastila. Zato vidite, da je sv.Margarita Kortonska činila strahovitu pokoru za devet godina svoga besramnoga konkubinata kao djevojka. Zato vidite, da je sv.Angela od Foligna činila dugi niz godina silnu pokoru za ono nekoliko godina nepoštena života, kad se je kao udata žena podala nedopuštenim odnosima. Slično sv.Augustin, slično sv.Jeronim, slično tisuće i tisuće kroz povijest kršćanstva.

3. Pokoru si možemo ili sami nametnuti, ili ju nam nametne Bog, a mi ju iskreno i ponizno primimo iz Njegovih ruku. Prva je obično lakša, jer čovjeku godi donekle, da pokaže svoju snagu u vršenju pokore. Nitko nije naredio bičevanje blaženom Henriku Suzo, ili stajanje na stupu sv.Simeonu Stiliti, ili izlaganje ubodima komaraca sv.Makariju, ili nošenje trnove krune raznim svetičama, ili spavanje samo od jednog sata na dan sv.Petru Alkantari, i tisuće sličnih primjera. Te ljude je na to potakla ljubav prema Bogu i bližnjemu, da što više zadovolje bilo za sebe bilo za druge.

Mnogo je teža pokora, koju Bog nametne nekome. Kod toga naime nema ništa posla naš vlastiti izbor i naš ukus. Kad je Bog pripustio sramotu na sv.Vinka, da bude ozloglašen kao tat, ili sv.Ivan de La Salle kao prevarant, i to čitav niz godina, a, to je bila vrlo bolna pokore. Vrlo je bolna pokora bila za mladoga Josipa u Egiptu, ući u tamnicu kao besramni preljubočinac, a ništa nije bio kriv. Vrlo je bolna pokora bila za onu čistu Suzanu u Sv.Pismu, ići na smrt kamenovanjem, kao preljubnica, a bila je potpuno nevina. Tisuće i tisuće sličnih pokora može stići tako čovjeka preko njegove volje u životu, i ako ju iskreno prihvati, to je velika stvar, bila to sad bolest, kao četrdeset godina kod sv.Lidvine, bila to kleveta, bilo sumnjičenje, bilo što mu drago. Sve to ima golemu vrijednost u očima Božjim.

Braćo, danas vam Bog, kad ljudi sami nisu htjeli da čine pokore, pruža tisuće načina pokore u svakodnevnom životu, kojeg proživljujemo. Blago onome, koji to shvati i koji po-

koru od Boga poslanu iskreno prigrli, pogotovo ako je nevin! Trpiti nevin zaradi Boga, to je suho zlato. Na tome počiva s miljem oko Božje i Matere Božje, koja je u Lurdu tri puta doviknula sv.Bernardici: "Pokora, pokora, pokora!"

Austrijski župnik Leopold Arthofer, napisao je u kalendaru za 1948.godinu "St.Michaelskalender" jedan članak pod naslovom "Sto godina Lurda". Bio je tamo više puta u svom životu, ali u ovom članku opisuje jednu posebnu zgodu iz svog života u vezi sa lurdskom Gospom, koju je tako štovao. "Na 11.veljače 1941.(tako piše on u tom članku), dakle na svetkovinu ukazanja Majke Božje u Lurdu, čitao sam svoju zadnju sv.Misu, a da nisam ni slutio, kakav me teški križni put čeka, a kojeg sam morao nastupiti još isti dan. Par sati iza Mise bio sam uhapšen od tajne policije Gestapoa i bez ikakvog sudskog postupka odveden u grozni logor Dachau, gdje sam morao ostati do svršetka rata. Vidio sam tamo umrijeti nebrojene ljude. Već su me moji drugovi vidjeli u krematoriju, jer sam bio samo skelet, kost i koža. Ali ja sam često molio u Dachau: "Majko (Božja), Ti si me zatvorila (11.veljače), Ti me moraš opet osloboditi." Neizmjerno mi se dugo pričinilo vrijeme patnje. Ali blago onome, koji ima nadu! Par tjedana prije konca rata, bio sam iznenada nakon jutarnjeg prozivanja pozvan po imenu i kažnjeničkom broju, uz povik: "Otpušten!" Iz tamne luknje opet na jutarnje svijetlo, drugi put rođen, to je bio sadržaj mojih čuvstava, koja su previrala. Baš sam htio s jednim paketićem, da prođem kroz vrata u slobodu, kad me zaustavi neki logoraš ciganin. U ruci je držao jednu zamazanu krunicu, koju je upravo našao. I on me upita: "Druže, hoćeš li ovo?" Hoću li to? Siromašni ciganin bio je za me kao glasnik s neba, koji me nije htio pustiti iz ovoga pakla bez jedne uspomene. Brzo sam stavio krunicu u džep i otišao. Kasnije sam krunicu temeljito očistio i točnije ju pogledao. Našao sam na njoj medaljicu s natpisom: "Servus Mariae nunquam peribit! Sluga Marijin nikada ne će propasti!" Majko Božja Lurdsko, dakle se nisam uzalud pouzdavao u Te!"

"Da li sam već kada ja doživio čudo? U Lurdu ne, ali na dan moga dolaska kući. Bilo je već kasno navečer, kad sam napustio vlak u Enns-u. U Ennsu vodio me je put u gradsku župnu crkvu. Nijednog čovjeka nisam primijetio u crkvi. Potpuno sam klečao sam kod pričesne klupe pred oltarom, da u tihoj pobožnosti zahvalim Bogu, da sam mogao ostati živ u Dacha-u. Ovdje sam se osjećao neizrecivo siguran, opet kod kuće! Najednom počnu u pozadini tiho svirati orgulje: "Milde Königin, gedenke, - Wie's auf Erden unerhört - Dass ein Pilger zu dir lenke - Der verlassen wiederkehrt!" Samo ova strofa i onda je sve bilo opet tiho. Ja sam ustao, napeo oči, da vidim tko svira, ali sve je bilo prazno u crkvi i na koru. Čudo? Ne znam. Na svaki način ja niti sam slikar niti iznalažač. Otada sam bio više puta u Lurdu, da se tamo zahvalim i da molim."

Tako ovaj župnik. Vidite li vrijednost zova Majke Božje i nakon sto godina: "Pokora, pokora, pokora!" Prošao je

i ovaj župnik kroz tu školu. Ništa nije bio kriv, osim što je katolički svećenik. Pokoru mučnu i gorku prihvatio je svim srcem iz ruku Božjih za dobro svoga stada, svoje domovine, kojemu je sotona u formi nacizma htio oteti vjeru u Boga, a s time i sve što je dobro i lijepo. Vidite, da ga Majka Božja Lurdska, koju je štovao nije ostavila sama u tom mučnom izvršivanju pokore. Krijepila ga, jačala svojim majčinskim zagovorom i kad je bilo dosta, dovela ga kući živa k svome stadu. Plodovi te pokore su divni danas za njegovu domovinu i narod, jer može u slobodi da se klanja Bogu, da živi životom dostojnim čovjeka.

Ako sav katolički svijet prihvati Gospin poziv, budite uvjereni, da nije daleko čas, kad će sav svijet odahnuti i izaći iz pakla nemira i ropstva u slobodu djece Božje. Međutim o plodovima pokore drugi put!

XIX. "POKORA, POKORA, POKORA!"

(Gospa Bernardici prigodom osmog ukazanja)

Dragi vjernici!

Tri puta je Presv.Bogorodica, kao što smo govorili, ponovila svetoj maloj Bernardici potrebu pokore. Tri puta je i ova odabranica Božja, kao što smo rekli, sa suzama u očima ponovila riječi Bogorodice sakupljenom mnoštvu. Pravo je dakle, da se po treći put i mi vratimo na ovu temu, jer je od najveće važnosti u ljudskom životu, kao što ste vidjeli iz onih riječi Spasiteljevih Židovima: "Ako ne budete pokore činili, svi ćete slično poginuti." Prekjučer smo govorili, kako potrebu pokore toliko naglašuje i Sv.Pismo i čitava povijest Crkve, da bi bio ili lud ili skroz propao čovjek, koji bi se usudio poricati njezinu potrebu. Jučer smo govorili o vrstama pokore, kako su ju kroz vijekove vršili sveti ljudi od svoje volje ili im ju je nametala ljubezna providnost Božja, bilo za njihove lične grijehe bilo za grijehe drugih, bilo to unutarnja bilo vanjska pokora. Danas vam pak želimo progovoriti o uspjehu i koristi pokore, koja je tako velika i divna, da bi ju ljudi morali prihvatiti kao najveći dar iz ruke Božje, a ne bježati od nje kao od najvećeg zla.

1. Prva korist pokore jest, da je ona najsigurniji put da se odvrate od nas kazneni sudovi Božji, koji nam prijete radi naših grijeha. Nemojte misliti, da mi to samo onako kazujemo. To vas uči Opći Crkveni Sabor u Trentu (Dz.9o4). A taj je Opći Crkveni Sabor našao kao dokaz u tu svrhu obilje primjera u Sv.Pismu. Mi ćemo vam samo nekoliko staviti pred oči. Za kralja izraelskoga Ahaba kaže izričito Sv.Pismo, da "nikada nije bilo čovjeka, koji bi se tako kao Ahab dao na to, da čini, što se nije dopadalo Gospodu." (III.Kr. 21,25). Grijeh je počinio, kad je usprkos zabrane Božje u zakonu Mojsijevom uzeo sebi za ženu zloglasnu Jezabelu, kćer sidonskoga kralja Etbaala, čovjeka ubojice i po-

ganskog svećenika. Pod vladavinom Ahabovom, a na podjarivanje Jezabele, poubijano je na stotine proroka Gospodnjih u njegovom kraljevstvu, sagrađeni hramovi poganskom bogu Baalu i Ašeri, bludništvo je cvalo u zemlji po štovanju te božice, nasilja svake vrste bila su svaki dan na redu. Među ostalim je kralj na nagovor te Jezabele dao ubiti pravednika Nbota, da si uzmogne protiv svakoga prava prisvojiti njegov vinograd. Pa što vidimo? Kad je ubijen Nabot po nalogu Jezabele, a Ahab pošao, da si prisvoji vinograd Nabotov, izlazi mu ususret sveti prorok Ilija i naviješta mu kaznu Božju: "Psi će proždrati Jezabelu na polju jezrahelskom, a tko od Ahabova roda umre u gradu, toga će psi proždrati, tko umre vani u polju, toga će izjesti ptice nebeske!" Kad je Ahab čuo te riječi, razdrije, kaže Sv.Pismo, haljine svoje, oko gologa tijela stavi pokorničku haljinu i postio je. On je dapače spavao u odjeći pokorničkoj i zabrinut se povlačio naokolo." (III.Kr. 21,27). I tko bi vjerovao? To je bila samo sjena prave pokore, pa ipak Bog na taj trunak pokore smjesta mijenja svoju odluku i On govori proroku Iliji: "Vidiš li, kako se Ahab ponizuje preda Mnom? Pa stoga ne ću pustiti ovu nesreću za života njegova. Istom za sina njegova pustit ću ono zlo na kuću njegovu." (Ibid. 28). Kamo sreće, da je Ahab ustrajao kod one pokore, i da je k njoj dodao još barem nešto dobre volje, Bog se sigurno ne bi bio dao nadmašiti ni od ovako griješnog stvora, kakav je bio Ahab, u velikodušnosti i milosrđu. Ali, kao "što se svinja, koja se okupala, opet valja u kaljuči i pas povraća na bljuvotinu svoju" (II.Petr 2,22) veli sv.Petar, tako se i ovaj mizerni vladar vratio k svome griješnom životu i žalosno svršio. Bog je ipak za ono malo pokore ostao kod svoje riječi i nije zlo, kojim se zaprijetio, pustio na njega za njegova života.

Čuli ste, kakovo je strahovito zlo zaprijetilo gradu Betuliji. Holoferno je s ogromnom vojskom opsjeo grad, žeđa je morila stanovnike, pogibija ili barem žalosno ropstvo bila je neizbježiva sudbina svega stanovništva. A ipak? Ne, nego najsjajnija pobjeda uz nečuveni plijen, koji im je pao u ruke. Tko je izveo tu čudesnu promjenu? Pokora svete udovice Judite, kao što smo smo već jučer spomenuli. Dok su svi starješine i poglavari narodni izgubili glavu, ona ih kori i stavlja pred oči veliku istinu: "Gospod je strpljiv. Zato ćemo se pokajati i sa suzama moliti oproštenje od Njega. Bog ne prijeti kao čovjek. Zato ćemo se pokajati i sa suzama moliti oproštenje od Njega. Bog ne prijeti kao čovjek. Zato ćemo se poniziti pred Njim i ponizna duha služiti Mu i plačući moliti Gospoda, da bi nam po svojoj volji iskazao milosrđe svoje, da se mognemo isto tako podičiti poniznošću svojom, kao što se je srce naše dalo smesti ohološću njihovom." (Jud. 8,14 etc.) Događaji su pokazali, da je Judita imala pravo, a ne starješine i poglavari narodni, i njezina pokora bila je jača od četvrt-milijunske vojske neprijateljske.

Čuli ste, kakova je strahovita pogibelj zaprijetila narodu židovskom za vrijeme Asvera, perzijskoga kralja, a na nagovor bezbožnog Amana. Imali su biti istrijebljeni u jedan dan do posljednjeg čovjeka. U zadnji čas se je sud-

bina promijenila. Tko ju je promijenio? Pokora svete kraljice Estere. Ona je na žalosnu vijest o dekretu uništenja naroda svoga poručila Mardoheju i svima Judejcima u glavnom gradu Susi: "Idi i skupi sve Judejce, što se nalaze u Susi, i postite za me, tri dana i tri noći ništa ne jedite i ne pijte! I ja ću sa svojim sluškinjama postiti. Onda ću doći kralju..." (Est. 4,16), to jest da moli milost. I uspjela je. Narod je njezin bio spašen, a na vješala otišao začetnik toga zla, Aman.

David je počinio preljub i ubojstvo nevinoga čovjeka. Grijeh tim strašniji, što ga nije počinio obični čovjek, nego najmoćniji i najslavniji kralj tadanjega vremena. Pa ipak? Čim je prorok Natan po nalogu Božjem navijestio kralju njegov zločin i kaznu, koju Bog kani izvršiti nad njim, David je iz punine srca zavapio: "Sagriješih Gospodu!" Mali čin pokore, ali duboke i iskrene pokore. I već mu u isti mah prorok u ime Gospodnje progovara:"I Gospod je tebi oprostio grijeh tvoj. Ne ćeš umrijeti." (II.Kr. 12,13).

Petar je sa zakletvom zatajio Krista Gospodina u onoj noći, kad su Isusa uhvatili. Počinio je dakle težak grijeh i višestruki grijeh, jer je tu zataju uz zakletvu ponovio nekoliko puta. Ali tek što su suze pokajnice počele da se kotrljaju niz njegovo lice, Isus sve oprašta. I ne samo oprašta, nego toga istoga Petra malo kasnije iza uskrsnuća postavlja vrhovnim poglavarom čitave svete Crkve, govoreći mu: "Pasi jaganjce Moje, pasi ovce Moje!"

Nije dakle prazna riječ, što govori Opći Crkveni Sabor Tridentski:"U Crkvi Božjoj u svako se je vrijeme smatrao kao najsigurniji put za odvraćanje kaznenih sudova Božjih, da čovjek u pravom pokajničkom osjećanju vrši djela pokore. Za kršćanina pridolazi daljnji razlog k tomu, što po zadovoljštini postajemo slični našem Gospodinu Isusu Kristu, koji je činio zadovoljštinu za grijehe naše... Tako imamo najsigurniji zalog za našz buduću proslavu s Njime, ako smo s Njime trpjeli."

2. Čuli ste evo odmah i drugu korist pokore. Ona nas čini sličnima našem božanskom Spasitelju, Gospodinu Isusu Kristu. On nije nikada počinio grijeha. A ipak je vršio strahovitu pokoru cijelog svog života. Sjetite se betlehemske štalice! Sjetite se bijega u Egipat. Sjetite se života u Nazaretu, u siromaštvu i mučnom radu do tridesete godine! Sjetite se Njegova posta četrdeset dana u pustinji! Sjetite se Njegovih čitavih neprospavanih noći u molitvi za nas griješnike! Sjetite se, što je imao trpjeti tri godine od farizeja, saduceja i drugih! Sjetite se, što je prepatio na Maslinskoj Gori, u dvorištu velikih svećenika, kad je bio uhvaćen, u sudnici Pilatovoj, u palači Herodovoj, na križnom putu, na Golgoti!

Štogod dakle činimo pokore, sve je to samo nasljedovanje Isusa Krista, koji je prije nas trpio, nevin i samo radi nas. A ima li veće časti, nego biti sličan Kristu Gospodinu?

Zato su svi sveti ljudi, kad su trpjeli na pr. siromaštvo i oskudicu, imali oči uprte u Krista Gospodina. Onda su ne samo ćutili olakšicu, nego se smatrali sretnima, da su slični Isusu. Kad je Papa ponudio sv.Klari Asiškoj, da će joj olakšati strašno siromaštvo, njoj i njezinim duhovnim kćerima, svetica je to odmah otklonila riječima: "Sveti Oče, nikada ni za sav svijet ne bih se htjela odreći sličnosti sa Kristom Gospodinom, koji je radi nas postao siromašan."

Bilo dakle da nas kleveću, bilo da trpimo siromaštvo, bilo da podnosimo druge kakve boli, bilo da nas progone, bilo što mu drago, sve te pokore čine nas sličnima našem božanskom Uzoru, Isusu Kristu, što je najveća čast za čovjeka.

3. Ali nemojte misliti, da Bog u nagradi za pokoru ostaje samo kod toga. Čuli ste, što kaže sv.Crkveni Sabor Tridentski: "Tako imamo najsigurniji zalog za našu buduću proslavu s Njime, ako smo s Njime zajedno trpili."

A znate li, što znači ta buduća proslava? Ni više ni manje nego život vječni. Život vječni, za kojega kaže sv. Pavao: "Nit je oko vidjelo, niti je uho čulo, niti je u srce ljudsko ušlo, što je Bog pripravio onima, koji Njega ljube." A ljubav se dakako ne dokazuje praznim riječima, nego pokorničkim djelima, patnjama i mukama za svoga Boga na ovome svijetu. Kakova je ta buduća naša proslava možete si donekle predstaviti riječima sv.Petra Alkantare, jednoga od najvećih pokornika, što ih pozna Crkva. Iza smrti ukazao se velikoj sv.Tereziji u rajskoj slavi i rekao: "Blažena pokora, koja mi je pribavila takovu krunu slave u nebu!"

Evo, dragi vjernici, u kratkim crtama značenje poziva Majke Božje prije sto godina u Lurdu: "Pokora, pokora, pokora!" Nikada nije ponestalo niti će ponestati plemenitih duša, koje će i te kako rado slijediti poziv svoje nebeske Majke, jer znadu dobro, ako je drvo pokore gorko i mučno, plod je toga stabla izvanredno slastan, kao što dokazuju riječi apostola Pavla: "Nit je oko vidjelo, nit je uho čulo, nit je u srce ljudsko ušlo, što je Bog pripravio onima, koji Njega ljube."

Rekli smo, da je uvijek bilo i bit će takovih plemenitih duša, koje se i te kako rado odazivaju zovu Majke Božje. Jedan samo mali primjer iz godine 1956. Avijatički pukovnik španjolske vojske Manuel Aleman de la Sota, živio je u sretnom braku sa svojom suprugom, dakako ne u kakvom god, nego pravom kršćanskom braku, koji poštuje zakone Božje. I gledajući ovaj žalosni svijet, koji luta daleko od Boga, a i u želji, da usavrše i sebe što više u kršćanskom životu, dogovorno su se sporazumjeli, da će ona stupiti u samostan, a on se posvetiti Bogu u svećeničkoj službi. I rečeno, učinjeno! Supruga je stupila u najstroži Red, Red Karmelićanki Majke Božje u samostanu Bezgrješnog Začeća u Avili, gdje je rođena sv.Terezija Velika. Suprug, avijatički pukovnik, pošao je na studij

teologije i 1956. godine služio je prvu svoju sv.Misu u prisutnosti mnogih prijatelja i ličnosti iz javnoga života. Gdje? Upravo u kapeli samostana Bezgrješnog Začeća u Avili, gdje je njegova supruga živjela kao redovnica u najstrožoj pokori, prema pravilima Karmelskog Reda. Iza svršene prve sv.Mise uslijedio je mladomisnički blagoslov. Prva ga je primila, dakako iza rešetaka samostanskih njegova dobra supruga, a onda svi ostali prisutni.

Rekli smo, da nikada nije nestalo niti će nestati plemenitih duša, koje slijede poziv nebeske Majke: "Pokora, pokora, pokora!" Slijedio je njezin poziv i ovaj bračni nekad par, da jedan kao svećenik, drugi kao redovnica strogog Reda, čini pokoru i za sebe i za tolike druge ljude. Ne bismo li njihov primjer slijedili i mi, svaki na svoj način, prema zvanju, u koje ga je pozvao i staviodobri Bog? Hoćemo, to neka bude naša tvrda odluka na poziv naše nebeske Majke prigodom sto godišnjice lurdskih ukazanja. Koristit ćemo u prvom redu sebi, a onda i svome narodu i svojoj domovini. Pokora, to je u ovaj čas i najveći patriotizam!

XX. "A ONI HULE NA ONO, ŠTO NE RAZUMIJU." (Jud. 1o)

Dragi vjernici!

Obzirom na posljedice, neki pisci o Lurdu smatraju najvažnijim deveto ukazanje Majke Božje sv.Bernardici. Tada je naime proteklo ono čudesno vrelo, koje još i danas nakon sto godina teče nesmanjenom snagom i čija se voda raznosi na sve strane svijeta kao čudesna lurdska voda za tjelesnu i duševnu okrepu tisućama ljudi. Očevidci toga ukazanja, među kojima je bio i liječnik dr. Dozous, koji je dobro znao, da nikada nije kap vode provrla prije toga u onoj kamenoj špilji, očevidci ovako opisuju to ukazanje: "Bernardica je (25.veljače 1858.) rano ujutro već stajala pred špiljom, lijepa kao anđeo, zanesena u svome viđenju. Iza kratkog razmišljanja razmakne rukama grane divlje ruže i poljubi zemlju. Onda se vrati nešto natrag i upade u uznesenje. Na koncu druge ili treće desetke krunice opet je ustala, bila je smetena. Neodlučno pođe prema rječici Gavi, ali se odjednom naglo zaustavi i pogleda natrag, kao čovjek, kojega netko zove. Stala je da prisluškuje, što joj dojavljuje glas iz špilje. Zatim dade glavom znak, da razumije, te počne hodati, ali ne prema Gavi nego prema špilji, i to k desnom kutu. Zaustavi se i počne gledati oko sebe, kao da se je u nečem prevarila. Zatim podiže glavu prema Gospi, kao da je nešto pita, a onda se odlučno sagne i počne prstima dupsti zemlju. Mala jamica, koju je prstima iskopala, napuni se vodom. Bernardica malo počeka, a zatim popije nešto te vode i s njome si opra lice. Onda uze malo trave, koja je izbijala iz zemlje i stavi istu u usta... Svima je prisutnima, koji su gledali

taj neobičan prizor, bilo tjeskobno pri srcu, bili su vrlo zapanjeni. Kad je Bernardica ustala, da se vrati na prijašnje svoje mjesto, bilo je njezino lice zaprljano od one blatne vode. Na taj pogled svi su prisutni samilosno uskliknuli: "Bernardica nije više pri sebi! Ubogo dijete poludilo je!"

Ovi su ljudi barem samilosno promatrali Bernardicu. Ali oni, koji su sve, što se do tada zbivalo u Lurdu, smatrali komedijom i zaludivanjem puka, ti su triumfirali, jer je to bila kao potvrda, da oni imaju pravo.

Međutim događaji malo iza toga i danas nakon sto godina bjelodano su dokazali i dokazuju, da je Bernardica imala pravo, a da su oni ludi. Nije naime ta nevina djevojčica kopkala prstima po zemlji od svoje volje, nego po nalogu Majke Božje, na čiju je riječ provreo čudesni izvor, koji i danas nakon sto godina teče tako obilato, da svaki dan izbaci dvadeset i dvije tisuće litara bistre hladne vode, i makar se raznosi na sve strane svijeta, nikada je nije ponestalo. Mi ćemo se još sutra vratiti na ovo vrelo, a danas da se obazremo na izrugivanje, kojemu je predmetom postala sv.Bernardica i proglašena ludom, od jednih iz samilosti, od drugih iz zlobe. Na ove ćemo se samo obazreti. Prvi nisu imali zle nakane.

1. Nije uzalud već sv.Juda Tadej apostol upro prstom na slične ljude, kakvi su bili i ovi zlobni podrugivači, govoreći za njih:"A ovi pogrđuju ono, što ne znaju, a u onom, što znaju po prirodi kao nerazumne životinje, propadaju." (Jud.1o). Sa sličnim ljudima imao je posla i sv.Petar apostol, kao što se vidi iz njegove druge poslanice, u kojoj govori gotovo istim riječima, kao i Juda apostol: "A oni kao nerazumne životinje, koje su od prirode stvorene, da se hvataju i ubijaju, hule na ono, što ne razumiju, i propast će kao one." (II.Petr.2,12).

Ove dakle izjave svetih apostola daju nam razumjeti, da se od vajkada nalazilo, nalazi i naći će se pokvarenih ljudi, koji sve, što je lijepo, dobro i sveto, izvrgavaju ruglu, ne bi li sami ispali kao jedini mudri.

Nije li se već faraon narugao Mojsiju i Aronu, kad su po nalogu Božjem došli, da mu saopće, da ima pustiti narod izraelski iz ropstva? A što na to faraon? Povikao je baš kao pravi luđak, a ne kao mudrac: "Tko je Gospod, da Ga slušam i pustim da ide Izrael? Ne poznam Gospoda i ne ću pustiti Izraela." Kad su mu Mojsije i Aron ponovo potvrdili, da ih zbilja šalje Gospod Bog i da mora pustiti narod, poviče on pun prkosa: "Mojsije i Arone, zašto odvraćate narod od rada njegova? Idite za svojim poslom... Eto već je previše besposličara u zemlji! Hoćete li još i ove odvratiti od njihovih poslova?" (Ex. 5,2-5). Da je faraon bio lud, a ne Mojsije i Aron, pokazali su malo kasnije događaji.

Nije li se i Baltazar, kralj babilonski, narugao Gospodu Bogu, kad je na jednoj gozbi sveto posuđe jeruzalemskog hrama, što ga je bio dovukao iz Jeruzalema otac njegov Nabuhodonozor, kad je, velim, to sveto posuđe dao izni-

jeti na stol kod jedne večere, da iz tih posuda piju ne samo on i njegovi velikaši, nego i njegove priležnice?

Nisu li se i proroku Elizeju narugala ona poganska djeca, kad je prorok išao u Betel, a ona za njim posprdno vikala: "Hodi, ćelo! Hodi, ćelo!"

Nisu li se i sinovi Helijevi Ofni i Fineas izrugivali Izraelcima, kad su protiv svih jasnih propisa zakona Gospodnjega tražili, da im izručuju meso žrtveno prije žrtve, a ne istom nakon što se skuhalo pri žrtvovanju?

Nije li se i kralj judejski Amasija narugao proroku, kad ga je opomenuo radi klanjanja lažnih bogovima edomskim: "Jesmo li te postavili za savjetnika kralja? Prestani! Zar da te se ipsrebija?" (II.Dnev. 25,16)

Nije li se Semej rugao kralju Davidu, pomazaniku Gospodnjem, kad je bježao pred sinom Absalomom: "Odlazi, odlazi, krvopijo, ti ništarijo!" (II.Kr.16,7) A što bi istom bilo, kad bismo počeli malo listati po povijesti kršćanstva kroz ovih dvije hiljade godina?

Nisu li svete apostole proglasili pijanima, kad su puni Duha Svetoga propovjedali Evanđelje u Jeruzalemu?

Nije li ludim proglasio sv.Pavla rimski ušravitelj Festo, kad je pred njim razlagao istine Evanđelja?

Za Voltaire-a je poznato, da je sav njegov život bio jedno ciničko izrugivanje istinama kršćanstva. Kad je jednom zgodom došao u Njemačku u goste Fridriku II., rugao se kod stola, kamo je bio pozvan: "Što se mene tiče, ja bih svoje mjesto u nebu prodao za talir."

Tisuće i tisuće sličnih primjera možete čuti i vidjeti svaki dan.

2. Međutim, isto tako možete vidjeti, kako bijedno svršavaju svi ti izrugivačii, ako ne traju u svojoj zloći.

Faraona je njegovo izrugivanje stalo veoma skupo. Ponajprije deset strahovitih egipatskih zala, koja su uništila njegovu zemlju i osiromašila narod i poubijala sve prvorođence, a onda pogibija čitave njegove vojske u Crvenom moru. To je bila kazna na ovom svijetu. A na drugom? To je Božja tajna.

Kralja Baltazara skupo je stalo njegovo svetogrđe. Još nisu ni svršili gozbe, već je nevidljiva ruka ispisala na zidu: "Mane, Tekel, Fares!" "Izbrojio je Bog kraljevstvo tvoje i učinio mu je kraj. Izmjeren si na mjerila i nađen si lak. Razdijeljeno je kraljevstvo tvoje i dano Medijancima i Perzijancima." (Danijel 5,25,ss). Iste je noći bio umoren Baltazar, kralj babilonski, a Medijanac Darije dobio je kraljevstvo.

Onu poganskú djecu, što su se rugala Elizeju, skupo je stajalo to ruganje. Iz šume su provalile dvije divlje medvjedice i u tren oka rastrgala četrdeset i dvoje djece.

Sinove Helijeve skupo je stajalo izrugivanje žrtava Gospodnjih. U jedan dan pala su obojica u boju s Filistejima.

Amasiju kralja skupo je stajala ona uvreda proroka, koji je došao po nalogu Gospodnjem. Razbijen je u boju s izraelskim kraljem Joasom, koji mu je porušio zidove Jeruzalema i odnio sve zlato i srebro sa taocima.

Semeja je ljuto stajalo izrugivanje pomazanika Gospodnjeg, kralja Davida. Taj mu je doduše oprostio najprije, ali je kasnije pao od krvničke ruke po nalogu kralja Salomona, kad je prestupio zapovjed njegovu, da se nikada ne udaljuje iz Jeruzalema.

Za ciničkog izrugivača Voltaire-a rekao je njegov liječnik iza njegove smrti: "Kad bi đavao mogao umrijeti, on ne bi drukčije umro nego što je umro Voltaire."

3. Kada se dakle danas nakon sto godina sjećamo ukazanja Majke Božje u Lurdu i izrugivača tih ukazanja i onda i danas, gledajmo, da ne padnemo na lijepak istima, da se ne bi i nama morala primijeniti riječ apostolova: "A ovi pogrđuju ono, što ne znaju, a u onom, što znaju po prirodi kao nerazumne životinje, propadaju." Ali ne mislimo pritom samo na Lurd, nego uopće na sve istine naše svete vjere, koje imadu još veće značenje nego sam Lurd.

Istine naime svete vjere ne upiru se na auktoritet ljudski nego na auktoritet Božji. Zato i prigovori protiv tih istina mogu biti samo šuplje fraze, ali ih oboriti ne će nikada. Jedne godine upravio je švicarski biskup u Baselu, Ambühl, jedno pastirsko pismo svojim vjernicima, da ih zaštiti od upliva podrugivača, protiv sv.vjere, pa je svojoj omladini tom prilikom rekao, potsjetivši ih na jednu zgodu iz njihove povijesti, kad je austrijska vojska vitezova bila udarila na Švicare. Ti vitezovi bili su oboružani dugim kopljima i stajali su kao željezni zid nasuprot malobrojnim Švicarima, od kojih je već šezdeset ležalo u svojoj krvi, a ostalima prijetila ista sudbina. Tada povikne njihov vođa: "Udarajte po držcima kopalja, jer oni su šuplji!""Te riječi, nastavlja biskup Ambühl, htio bih ja u prenesenom značenju doviknuti vama, mladi prijatelji: Ne bojte se podrugivača vjere, jer su njihovi prigovori protiv naše sv.vjere šuplji i nemaju nikakvog dubljeg uporišta. Oni hule, što ne poznaju. Oni ratuju sa otupljenim, preživjelim oružjem, kojega iznose iz arsenala već stoput oprovrgnutih kleveta i laži."

A da se vratimo na Lurd, navest ćemo vam samo jedan primjer, kako su plitke bile sve podvale protiv lurdskih ukazanja, protiv ovoga čudesnoga vrela, što je poteklo na zapovjed nebeske naše Majke, protiv bezbrojnih čudesnih ozdravljenja, što su se tamo zbila. Nakon što je god.1871. čudesno ozdravila od vode iz ove špilje Julka Fournier, njezin stric, E.Arti, izdao je jednu malu knjižicu, u kojoj je ispripovjedio čudesno ozdravljenje svoje nećakinje. Kad su protivnici i izrugivači digli galamu po običaju, ponudio je

istima okladu, na ovaj način: ako dokažu pred jednim povjerenstvom iskusnih liječnika i muževa, da su samo dva čuda, od onih, koje iznaša u svojoj knjizi H. Laser, lažna, on je pripravan isplatiti dobitnicima oklade lo.ooo zlatnih franaka (danas oko par milijuna dinara). Vijest se o okladi brzo proširila na sve strane. G.Arti je novac položio kod firme Tirke u Parizu u ulici Hanover br. 6. Toj svoti je dodao još 5.ooo franaka za troškove komisije, koja će ispitati slučaj. Bila je dakle krasna prilika za masnu zaradu izrugivačima vrhunaravnosti lurdskih događaja, ukazanja Gospinih. Međutim g. Arti čekao je s okladom nekoliko godina i onda novac spremio opet k sebi, jer se nitko, baš nitko nije javio, a kamo li da bi dokazao neistinitost onoga, što je on tvrdio.

Vidite li, kako su šuplji prigovori ne samo o Lurdu, Gospinim ukazanjima i čudesnim ozdravljenjima, nego i protiv svete vjere uopće, što je još mnogo važnije, jer Lurd nije članak vjere, kao što je istina na pr. o Presvetom Trojstvu. Ne samo dakle da se ne trebamo bojati nikada tih izrugivača, nego udarajmo smjelo po njihovim šupljim kopljima, i ostajmo vjerni onome, što nas uči sveta vjera, za koju jamči Božji auktoritet preko svete Crkve. Inače bi i za nas, kad bi se pridružili podrugivačima, vrijedila riječ apostola: "A ovi hule ono, što ne znaju, a u onom, što po prirodi znaju kao nerazumne životinje, propadaju."

XXI. "IDI NA VRELO, DA PIJEŠ I DA SE OPEREŠ."

(Gospa Bernardici prigodom 9. ukazanja).

Dragi vjernici!

Čuli ste jučer tok devetog ukazanja Majke Božje sv. Bernardici u Lurdu. Rekli smo, da ćemo se vratiti na ovu temu, jer neki smatraju deveto ukazanje Djevice prije sto godina jednim od najvažnijih radi posljedica toga ukazanja. Tada je naime na zapovjed Majke Božje potekao izvor vode, koji, ponavljamo, još i danas nakon sto godina teče i to tako, da dnevno izvire iz njega dvadeset i dvije tisuće litara bistre, hladne vode i nikada je ne ponestaje, makar se u silnim količinama rabi i u samom Lurdu i raznosi na sve strane svijeta. Zašto se vraćamo na ovu temu? Zato jer nam Bogorodica riječima - idi na vrelo, da piješ i da se opereš - daje izvanredno važnu pouku za život. Ono što je mala sv.Bernardica učinila, kad se je napila iz toga čudesnog izvora i oprala, krasna je slika drugog otajstvenog izvora, o čemu želimo danas progovoriti, jer o tom izvoru, u koliko se njime marljivo služimo ili ga preziremo, ovisi ni više ni manje nego naš vječni život ili naša vječna propast.

1. Ponajprije, da kažemo nešto o zadaći vode u ljudskom životu. Ta zadaća je u glavnom dvostruka: voda gasi

žeđu i čisti. Ona gasi žeđu. Ne samo ljudima, bio to sad odrasao čovjek ili dijete, nego i svim ostalim stvorovima. Zar nam ne kaže Sv.Pismo, da i "jelen žudi za izvorima voda?" Zar ne vidite, kako i domaće životinje trebaju silne količine vode da ugase žeđu, kao što su to konji, volovi, ovce, patke, kokoši i bezbrojne druge? Kako bi pčelica proizvodila onaj fini med, da nema vode? Može li cvasti ljiljan, ruža, ljubica, tratinčica i ma koji cvijet, a da i oni na svoj način ne gase svoje žeđe vodom? Čime bi se mi hranili i odakle kruh, kad ne bi pšenica, ječam, kukuruz i razne druge žitarice gasile na svoj način svoju žeđu vodom? To naš seljak indirektno izrazuje riječima, kad veli: "Zemlja je žedna". Kad se ona napije vode, onda iz nje piju i sve biljke, koje u tu svrhu i bacaju svoj korijen u zemlju.

Ali voda ima i drugu vanredno važnu svrhu u ljudskom životu. Ona čisti. Neizmjerne količine vode trebaju svaki dan ljudi širom svijeta za svoje čišćenje, pranje, kupanje. Kolike mase vode upotrijebe svaki dan samo sve bolnice širom svijeta? Čak i nijemim životinjama izvanredno prija kupanje u vodi. Pogledajte samo patke! Pogledajte čak vrapce, kako se rado kupaju! Pogledajte na primjer kanarince u krletki u sobi, kako se rado kupaju, zabadajući glavice u one male posudice vode, što im se inače pruža za napitak.

A onda, i sami znadete ljekovitu moć raznih kupki po svijetu. Puna ih je i naša domovina, kao što su Varaždinske Toplice, Topusko, Lipik, Daruvar, pa mineralne vode Jamnica, Lasinja, Apatovac itd.

2. A sada braćo, da se vratimo na čudesni izvor u Lurdu, što je potekao na zapovijed Majke Božje. Koja mu je svrha? Nema sumnje, ako je tko žedan, da se može odanle napiti koliko hoće. I da se tamo kupaju bezbrojni bolesnici i to je svima poznato. Kemijska pretraga je dokazala, da ta voda nema nikakovih ljekovitih sastavina, već da je to sasvim obična voda, kao i svaka druga pitka voda na svijetu. Ako dakle ozdravlja bolesnike, ima se to pripisati višem uzroku, zagovoru Bogorodice.

No pitam vas, zar Bogorodica zbilja nije imala nikakve druge svrhe s ovim izvorom, koji je na Njezinu zapovijed provreo iz kamenog tla špilje, nego da se žedni tamo napoje ili željni tjelesnog zdravlja tamo okupaju? Tko bi takova nešto ustvrdio, taj bi slabo poznavao našu nebesku Majku. Ako naime itko, a to Ona i te kako dobro poznaje i razumije značenje riječi svoga božanskoga Sina, Gospodina Isusa Krista: "Što koristi čovjeku, ako cijeli svijet zadobije, a dušu svoju izgubi?" Izvan je dakle svake sumnje, da je Bogorodica imala daleko uzvišeniji cilj pred očima, kad je dala, da izbije ovaj izvor bistre, hladne vode. Koji je to cilj?

Ponajprije, čuli ste već, kako je cvala nevjera u doba, kad se Ona prije sto godina ukazala u Lurdu. Došla je da spasi od propasti nevjerno ljudsko društvo i da utvrdi u vjeri one, koji su možda bili slabi. Svi pak znamo, makar se bezbrojna čudesa Božja zbivaju svaki dan na sve stra-

ne svijeta (rast pšenice i njezino umnažanje te svih ostalih stvorenja bilo to u biljnom bilo životinjskom castvu, što je drugo, nego neprestana čudesa Božje moći), da čovjek ipak prolazi kraj njih manje više ravnodušan, jer su svakidanja. Ali, kad se desi neki događaj izvan toga reda, čovjek odmah napne uši, postane pozoran, zamisli se. Zato je vidite Isus Krist činio tolika čudesa među Židovima, da ih preko njih privuče k vjeri u Boga i utvrdi u vjeri. Zato Bog kroz vijekove daje, pa i danas u našim danima, da se tu i tamo, kao recimo u Fatimi, Lurdu i drugud zbivaju čudesa, da nevjerni progledaju, a slabi u vjeri da se učvrste. I nema nikakove sumnje, da je sam postanak toga izvora u kamenoj onoj špilji, gdje nikad nije prije bilo kapi vode, da je sam postanak toga izvora mnogima vratio vjeru u Boga. A ono, što se desilo u onim danima i dešava i danas u vezi s onom vodom, zdravlje tolikih ljudi, kolike je ljude utvrdilo i ojačalo u svetoj vjeri!

3. Međutim, nije li naša draga Mati Božja htjela još nešto više s tim izvorom reći? Ja sam duboko uvjeren, da jest. Što?

Svi se sjećate one zgode iz Evanđelja, kad je Isus došao u krajeve Samaritanaca. I dok su njegovi apostoli otišli u grad, da kupe hrane, On je umoran sjeo kod zdenca Jakovljeva. Dok je tako sjedio, dođe žena Samaritanka, da zagrabi vode. Bila je to žena griješnica, kao što se vidi iz riječi Isusovih. Pet je muževa imala i ovaj šesti, s kojime se povezala, nije bio njezin muž, nego konkubinarac. Isus je došao da traži izgubljene ovce, a takva jedna ovca bila je bez sumnje i ova žena Samaritanka. Kao dobri pastir blago navraća Isus govor na njezino bijedno duševno stanje. Srce se jadne griješnice sve više otvara istini. I kad se ona čudi, da Isus traži od nje vode, jer Židovi nisu mogli vidjeti Samarjana kao ni obratno, reče joj Isus: "Kad bi ti znala dar Božji i onoga, koji ti govori: Daj mi da se napijem! ti bi ga zamolila, i on bi ti dao vodu živu." Žena se sve više čudi, a Isus nastavlja: "Svaki, koji pije od ove vode, opet će ožednjeti. A koji pije od vode, koju ću mu Ja dati, ne će ožednjeti do vijeka. Nego voda, koju ću mu ja dati, bit će u njemu izvor vode, što teče u život vječni." (Iv 4,1-42).

Kakva je to voda? Nikakva druga nego nauk Isusov, milost Božja, milost Duha Svetoga, koji se naskoro imao razliti na sav svijet kao nepresušni izvor za čovječanstvo, kojega je đavolska zloba lišila bila milosti Božje i nesposobnim učinila za bilo kakvo dobro. Ta milost Božja čovjeka je opet učinila djetetom Božjim, sposobnim za svako dobro djelo, za krijeposni život na zemlji, koji će jednom završiti u blaženoj vječnosti.

Po toj živoj vodi milosti Božje, koja je protekla iz probodenog srca Isusova na križu zbila su se i zbivat će se do konca svijeta divotne promjene. Ta je živa voda od bludnice Magdalene učinila svetu Magdalenu pokornicu. Ta je živa voda od siromašnog griješnog carinika Zakeja učinila pravo dijete Abrahamovo, kako veli sam Isus, kad

je ušao u kuću Zakejevu. Ta je živa voda učinila od carinika Levija Mateja Evanđelistu, apostola, sveca mučenika. Ta je živa voda učinila od krivokletnika Petra pokajnika Petra i postavila ga vrhovnim glavarom Crkve Božje. Ta je živa voda učinila od razbojnika na križu svetog Dizmu. Ta je živa voda stvorila i presadila u nebo milijune onih svetih mučenika kroz vijekove. Ta je živa voda napajala bezbrojne tisuće svetih pustinjaka i presadila ih iz pustinje ovoga života u divnu nebesku domovinu. Ta je živa voda bila okrepa milijunima redovnika i redovnica kroz vijekove, tolikim svetim udovicama počam od sv.Pavle i Monike, pa onamo preko Franciske Rimske i Chantal, Brigite i drugih, sve ovamo do naših dana. Ta je živa voda bila snaga kršćanskih svetih kraljeva i kraljica na prijestoljima, da ih ne zabliješti prolazni sjaj zemaljskih kruna, nego da misle na neprolazne krune u nebu, kao što dokazuju sv.Elizabeta Portugalska, sv.Henrik car, sv.Pulherija carica, sv. Ljudevit kralj i razni drugi.

Ali, dozvolite braćo, da vam stavimo pred oči jedan poseban izvor u vezi s ovim čudesnim izvorom, što je protekao u Lurdu na zapovjed Bogorodice.

Dne 16.veljače god.1867. zgnječilo je stablo, koje se rušilo, lijevu nogu radniku Petru Rudder u jednom mjestu u Belgiji. Liječnici su ustanovili, da su mu malo niže koljena potpuno prelomljene obadvije kosti potkoljenice, tako zvane tibia i fibula, goljenična i lisna kost. Otvorile su se dvije teške rane, liječnici se redali jedan za drugim i konačno se složili, da je stanje neizlječivo i noga se ima amputirati. Ali bolesnik se tome usprotivio i tako podnosio silne boli kroz punih osam godina. Dne 7. travnja 1875. pošao je sa svojom suprugom željeznicom u mjesto Ostaker, gdje je bilo sazidano jedno svetište u čast Majci Božjoj Lurdskoj. Bilo je muka za sve ljude gledati, kako se ovaj teški bolesnik vuče na šljakama do špilje. Noga naime nije visjela na kostima nego samo na koži i mesu. Nakon što je taj jadnik popio malo lurdske vode i moleći obašao na šljakama uz velike boli dvaput onu priprostu špilju, sazidanu u čast Lurdske Gospe, sjeo je pred kip Majke Božje. Ali gle! Najedanput ustade, i kao da se uopće ne sjeća, da je najteži bolesnik, bez ičije potpore pođe i klekne pred sveti lik Bogorodice. Bio je potpuno zdrav. Ustao je i mogao hodati kao najzdraviji čovjek, koji nikada nije bio bolestan. To je ozdravljenje pobudilo silan interes ne samo kod običnih ljudi, nego i u liječničkim krugovima, i jedan od liječnika, slobodni mislilac, javno se obratio k Bogu i našao put u Crkvu Katoličku. Petar Rudder živio je još dvadeset i tri godine iza toga čudesnog ozdravljenja i umro od upale pluća u dobi od 75 godina. Godinu dana iza smrti bilo je njegovo tijelo na molbu više liječnika iskopano, a noge na zglobovima otsječene. Na obim se kostima lijeve noge vidio trag preloma, ali su kosti bile točno onakove inače, kao i na desnoj nozi, premda mu je prije ozdravljenja bio otpao na bolesnoj nogi velik dio kosti. Te su kosti sačuvali, da služe kao svjedočanstvo i načinili su od njih i faksimil u bronci.

Vidite, ne dolaze li tisuće sličnih duhovnih bolesnika sa prelomljenim, ako hoćete, kostima na divni božanski izvor, svete ispovijedi? Tu su možda ubojice, tamo gadni preljubnici, tamo bezdušne majke, koje su ubile dijete u krilu svojemu, tamo bezdušne babe paklenjače, koje su izvele to ubojstvo u krilu materinom, lakome za novcem ili bolje krvarinom, tamo lakomci, koji su iz pohlepe za novcem možda prevarom ili drugim makinacijama spravili na prosjački štap drugoga čovjeka, ovdje opet obični bludnici, tamo grdne pijanice, koji su upropastili ne samo sebe, nego možda i čitavu svoju obitelj. Ali, samo Bog znade, koliko takvih duhovnih preloma kostiju i bogalja imade na svijetu. Pa ipak? Svi, svi, koji iskreno i raskajana srca dođu na ovaj otajstveni Božji izvor, svi doživljavaju čudo, stiču opet potpuno ozdravljenje duše. Kao što je na zagovor Matere Božje ovaj jadni Petar Rudder ustao potpuno zdrav i poživio dugi niz godina obzirom na tjelesni život, tako vidite svi ovi duhovni bolesnici, griješnici, na čudesnom izvoru milosti Božje, napose u sv.ispovijedi, stiču potpuno zdravlje duše i postižu život vječni.

I to je, kako se nama čini, to je htjela najviše naglasiti naša draga nebeska Mati u Lurdu prije sto godina, kad je rekla Bernardici: "Idi na vrelo, da piješ i da se opereš." To govori i vama svima, napose griješnicima naših dana: "Idite na nepresušno vrelo milosti Božjih, da pijete i da se operete!" Na vrelo napose, koje se zove sv.ispovijed, da ne umrete u smradu grijeha svojih i ne poginete od žeđe!

XXII. "TI ĆEŠ POLJUBITI ZEMLJU ZA GRIJEŠNIKE!"

(Bogorodica Bernardici kod lo.ukazanja)

Dragi vjernici!

Kad se je prije sto godina pronio Lurdom glas o čudesnom vrelu, koje je probilo u špilji prigodom minulog ukazanja, na dan 26.veljače 1858. dakle u zoru slijedećeg dana, već se našlo kod špilje kojih šest tisuća ljudi iz Lurda i okolice. Kad je svetica došla po običaju do špilje, pokleknula je kod mjesta, gdje je izbilo bilo dan prije vrelo, pobožno se prekrižila, rukom zahvatila vode, popila gutljaj, a onda si umila obraz i otrla svojom pregačom. Nato pođe na obično svoje mjesti i klekne. Nakon kratkog vremena zasjalo je njezino djetinje lice pravim nebeskim sjajem. Gospa je opet bila tu. Ali najednom, kao i dan prije, lice se Bernardičino prevuklo dubokom tugom, a suze joj potekoše niz lice. Žurno je ustala, pošla nekoliko koračaja prema udubini špilje, bacila se na tlo i velikim žarom poljubila zemlju. Onda se pridignula, i okrenuvši se prema skupljenome narodu, dala svima znak, da učine isto. I gle, onaj svijet na nalog ove neznatne djevojčice, sagnuo je koljena i sva su usta poljubila zemlju.

Izvršili su to i oni, koji još nisu vjerovali, a bili su pomiješani s ostalim narodom, izvršili su to sa suzama u očima. Vidjelo se očito, da je taj čin ne djelo ove skromne pastirice, sv.Bernardice, nego djelo jedne više moći, koja je stajala nad svim kraljevima i carevima ovoga svijeta, a to je Presv.Bogorodica.

Kad su naime Bernardicu iza završena ukazanja upitali, što se je zbilo između nje i nebeske pojave, odgovori ona: "Gospa mi je naredila:Ti ćeš poljubiti zemlju za grješnike!" Vidite li divne pouke, koju nam pruža naša nebeska Majka? Vidite li Njezinu skrb za jadne grješnike, a to smo svi mi?

1. Kad je ono Adam onako bijedno pao u raju zemaljskom, poslušavši glas žene svoje, a ova opet sotone, zmije zavodnice, kletva Božja glasila je prigodom presude: "U znoju lica svoga jesti ćeš kruh, dok se ne vratiš u zemlju, od koje si uzet. Jer si prah i u prah se vraćaš." (Gen.3,19).

Nikada se čovjek s tom osudom nije mogao pomiriti, makar mu svakidanje iskustvo govori, da je tako, Najrječitija potvrda, da je tako, to su nebrojeni grobovi širom svijeta.

A ipak? Već se onaj egipatski faraon htio postaviti iznad Boga, kad viče na Mojsiju na njegovu opomenu, da pusti Izraelce: "Tko je Gospod, da Ga slušam i pustim da ide Izrael? Ne poznam Gospoda i ne ću pustiti Izraela." (Gen 5,2).

Kore, Datan i Abiron dižu bunu protiv Mojsija, ne mogavši podnositi, da bi netko drugi mogao biti više od njih. Viču protiv Mojsija i Arona: "Dosta neka vam je! Sva općina, svi skupa su sveti, i Gospod je među njima. Zašto se vi uzdižete nad općinu Gospodnju?" (IV.Mojs 16,3)

Saul je brzo zaboravio ono, što je sam nekad rekao, da je naime iz najmanjega plemena Izraelova i porodica njegova najmanja od svih porodica toga plemena, i kad mu je Gospod dao pobjedu nad Amalečanima, kaže Sv.Pismo: "Saul je pošao u Karmel i tamo je sebi podigao spomenik." (I.Kr. 15,12) Pobjedu je pripisao sebi i svome junaštu a ne Bogu, koji mu je dao pobjedu.

Jezabela, bezbožna žena Ahaba kralja, kori svoga muža, jer nije znao silom izvesti svoga nauma: "Sad jedanput pokaži, da si kralj Izraelov! Ustani i jedi i budi dobre volje! Ja ću ti već pribaviti vinograd Jezraheljanina Nabota." (III.Kr. 21,7).

Nabuhodonozor pripisuje sebi moć i veličinu Babilona: "Nije li to Babilon veliki, što ga ja sazidah za prijestolnicu kraljevsku velikom moći svojom i na slavu veličanstva svojega." (Dan 4,27).

Herod Agripa, prima za istinu ono ludo i bezbožno laskanje Sidonaca: "Ovo je glas Božji, a ne čovječji!" (Dj. 12,22).

Napoleon, kad mu je netko stavio opasku na njegove planove o osvojenju Rusije - čovjek snuje, a Bog određuje - Napoleon je poviknuo: "I ja odlučujem!"

Jednom riječi, bez prestanka se kroz povijest čovječanstva ponavlja povik sotone, kojega je slika kralj babilonski kod proroka Izaije: "Uzlazim u visine nad oblake, hoću da budem jednak Svevišnjemu." (Iz 14,14).

A Gospod Bog? A On ni za dlaku ne mijenja svoje presude: "Prah si i u prah ćeš se pretvoriti!" I zato kao Njegov odgovor na faraonovu drskost dolazi uništenje cijele zemlje njegove kroz onih deset egipatskih zala, kao što smo već govorili, i uništenje sve vojske njegove u Crvenome moru.

I zato kao odgovor Božji na bunu Kore, Datana i Abirona, otvara se zemlja pod njima i žive ih progutava sa svim imanjem njihovim.

I zato kao odgovor Božji Saulu na oholost njegovu dolazi odbačenje Saula kao kralja i konačna njegova pogibija u boju s Filistejima.

I zato kao odgovor Božji na bezbožno Jezabelino nasilje i oholost odluka, da ju konji izgaze svojim kopitima, a psi izjedu tijelo njezino, makar je bila kraljica i kraljevskoga roda.

I zato kao odgovor Božji na oholost Nabuhodonozorovu dolazi njegovo poniženje u tolikom stupnju, da je pasao travu kao nijemo govedo, izbačen iz ljudskoga društva.

Zato kao odgovor Božji na Herodovu oholost dolazi kazna, da su ga živoga izjele najmanje životinje, crvi, njega, koji je htio biti jednak Bogu.

I zato, kao odgovor Božji na Napoleonovu oholost, dolazi bijeg iz Rusije, skidanje s prijestolja i odvođenje kao zarobljenika na osamljeni otok Sv.Helene, njega, najmoćnijega cara svojega doba, koji se drznuo poviknuti: "I ja odlučujem, a ne samo Bog."

2. Vidite li, braćo, veliku pouku i veliko dobročinstvo Matere Božje, kad je ono prije sto godina pozvala Bernardicu, a preko nje sve one tisuće ljudi: "Ti ćeš poljubiti zemlju za grješnike?" Makar naime Crkva svake godine na Pepelnicu potsjeća ljude na presudu Božju u raju zemaljskom, kad im posiplje glavu pepelom i govori: "Sjeti se čovječe, da si prah i u prah ćeš se pretvoriti", ljudi opet i opet zaboravljaju na tu veliku istinu i praktički, svaki put kad griješe, viču Bogu: "Ne služim Ti više!" (Jer 2,2o) A to vodi u sigurnu propast i vremenitu i vječnu.

Majka Božja to dobro vidi i u svom materinskom milosrđu silazi prije sto godina u Lurdu, u ovu dolinu suza, da i tadanjem čovječanstvu a i nama svima nakon sto godina živo stavi pred oči naše ništavilo: "Ne samo da vi kukavni ljudski stvorovi niste jednaki Bogu, nego ste pred Njim puka ništica. I ako hoćete nešto značiti pred Bogom, onda se snizite u prah, iz kojega vas je i stvorio."

Ako je ništica pred Bogom već sv.patrijarha Noe, Abraham, Izak, Jakov, onaj pravednik Josip egipatski; ako je

ništica pred Bogom već veliki sluga Božji Mojsije, Jozua i njima slični; ako je ništica pred Bogom veliki prorok Ilija, Elizej, Izaija, Jeremija i toliki drugi; ako je ništica pred Bogom sveta ona žena Judita, Sara, Estera i njima slične; ako je ništica pred Bogom sv.Ivan Krstitelj, apostoli, mučenici, ispovjednici; ako je ništica pred Bogom i ova mala svetica Bernardica, i zato na poziv Gospin pada sva skrušena na zemlju, da ju poljubi u znak svoga ništavila; ako su, velim, ništice pred Bogom takove svete veličine, što su onda grješnici pred Bogom?

Što je faraon, što je Kore, Datan i Abiron, što je Saul, što je Jezabela, što je Nabuhodonozor, što je Agripa, što je Voltaire, što je Nietzsche, što su svi ostali grješnici, ma kako veliki bili u očima ljudi, kad prema Jobovim riječima Bog predstavlja tako neizmjernu veličinu, da "Pa ni nebesa nijesu mu čista" (Job 15,15),"a kamo li čovjek, koji pije grijeh kao vodu." (Ibid.)

Naša dakle jedina nada ostaje uz milost Božju "skrušeno i poniženo srce", jer "srca skrušena i ponižena ne ćeš prezreti, o Bože". (Ps 5o). To je htjela reći Bogorodica onim pozivom Bernardici: "Ti ćeš poljubiti zemlju za grješnike."

3. Možda vam se čini neznatnim ovo dobročinstvo, što nam je Bogorodica svima iskazala ovom materinskom opomenom? Ali čujte! Neka dobra kršćanska majka poslala je svoju kćer u odgojni zavod časnih sestara. Prošlo je neko vrijeme, kad li majka dobije od kćerke pismo, u kojem ju nešto moli. A što? "Majko, piše kćerka, pošalji mi jedno zrcalo." Majka je bila mudra kršćanska žena, te odgovori kćerki: "Kćerko, primila sam tvoje pismo i šaljem ti poštom jedan paket. U njemu ćeš naći tri zrcala. Jedno ti pokazuje, kakva si sada. Drugo će ti pokazati, kakova ćeš biti. Treće će ti pokazati, kakova bi morala biti." Čeka kćerka nestrpljivo, kad li će doći taj paket sa tri zrcala, o kakvima još nikada nije čula. I eto, jednoga dana dođe poštar i uruči jedan paket za gospođicu tu i tu. Bio je to najavljeni paket od njezine majke. Sa silnom znatiželjom počne otvarati paket. Otvori, i što nađe unutra? Našla je jedno pravo, obično zrcalo. Odmata dalje i nade na svoje golemo začuđenje i zaprepaštenje mrtvačku glavu. Odmata dalje i nađe unutra krasan kip nebeske Majke Marije.

Međutim nije dugo potrajalo, došla je majka i osobno u posjete svojoj kćerki. Rekosmo, da je to bila mudra i čestita kršćanska majka, koja je odmah shvatila, da bi obično zrcalo moglo postati velika zamka njezinoj kćerki. Kad se naime vidi u zrcalu jedanput, pa drugi put, pa treći put, počet će si možda nešto utvarati na svoju tjelesnu ljepotu, i osim drugih neprilika, bit će za nju gubitak vremena gledanje u zrcalu. Zato je došla osobno, da joj rastumači značenje tih triju zrcala. "Kćerko, reče joj, kad je došla, ovo prvo zrcalo, kako sam ti i pisala, pokazuje ti, kakova si sada. Nemoj si međutim ništa utvarati na svoju tjelesnu ljepotu. Jer ovo drugo zrcalo ti pokazuje, kakova ćeš sigurno biti, makar ne znam što učinila za očuvanje svoje

ljepote. Biti ćeš naime prah i pepeo, mrtvačka glava, od koje se čovjeku prije kostruši kosa na glavi kad ju gleda, nego li da mu se mili. Ako dakle težiš za pravom ljepotom i pravim životom, onda se neprestano ogledaj u ovo treće zrcalo, to jest ugledaj se u krijeposti svoje nebeske Majke i prema silama Ju nasljeduj u životu. Tada možeš sigurno računati na život vječni i neprolaznu ljepotu u nebu, koja pada u dio neokaljanim djevičanskim dušama."

Braćo, ne čini li vam se sada, da nam je Mati Božja iskazala i te kakvu uslugu, kad je prije sto godina pozvala Bernardicu i ono sakupljeno mnoštvo da se baci na zemlju: "Ti ćeš poljubiti zemlju za grješnike?" Mislio tko kako mu drago, ali ja to smatram golemim dobročinstvom Bogorodičinim. Zašto?

Eto, svijet je kao kakvo ogromno zrcalo, u kojem sve blista, napose danas u doba televizije, radija, raketnih, atomskih, hidrogenskih bomba, aviona, koji vas kao za šalu prenose za par sati s jednoga kraja svijeta na drugi. Što više, u najnovije vrijeme i umjetni satelit je zapanjio svijet, putujući poput mjeseca oko zemlje, tjeran ljudskim izumom i voljom. Sve dakle blista danas na svijetu i vi gledajući samo u to zrcalo, počet ćete si utvarati da ipak jeste nešto i vi i ljudski rod. Pišu već novine, da je to prekretnica ljudske civilizacije. A što kažemo mi? Mi vam možemo sa stopostotnom sigurnošću ustvrditi, da će svršetak svega biti mrtvačka glava, ono drugo zrcalo, jer i prema ljudskoj nauci, mora jednom prestati svaki život na ovoj zemlji, htjeli ili ne htjeli. A sada vam možemo dodati sa apostolom: "Doći će dan Gospodnji kao tat, u koji će nebesa s velikom bukom proći, a počela se od ognja rastopiti, i zemlja i djela, što su na njoj, izgorjeti." (II.Petr.3, lo). Da i vi ne propadnete s njima zauvijek, ugledajte se u treće zrcalo, našu divnu nebesku Majku i Njezine krijeposti. Onda ste sigurni i za život i za ljepotu. A među Njezinim krijepostima prva je poniznost: "Evo službenice Gospodnje!" Službenice, a ne kraljice, kao Jezabela i slične. Da to lakše upamtite i obdržavate, zato je prije sto godina pozvala Bernardicu i sve ostale: "Ti ćeš za grješnike poljubiti zemlju!" Svi ste prah, i sveci i grješnici, i samo je u poniznosti i odricanju vaša nada i vaš spas, jer stoji pisano prstom Boga živoga: "Srce skrušena i ponižena ne ćeš prezreti o Bože!"

XXIII. "IDI I KAŽI SVEĆENICIMA, NEKA SAGRADE OVDJE JEDNU CRKVICU!" (Bogorodica Bernardici kod 11.ukazanja)

Dragi vjernici!

Kad je na dan 27.veljače 1858. sv.Bernardica prema nalogu Bogorodice došla opet do lurdske špilje, a bila je subota, kao u prijašnje dane, tako ju je i ovaj put već dočekalo tamo veliko mnoštvo svijeta. Ukazanje je trajalo dulje nego što su bila prijašnja. Kao i u svim dotadanjim, njezi-

no je lice zasjalo divnim sjajem u času, kad je Bogorodica došla. Svijet je u pobožnosti i sabranosti čekao, dok se svetica vrati u obično stanje. Kad je ekstaza prošla, vratila se Bernardica kući, ali sa neobičnim nalogom. Bogorodica joj je naime naredila: "Idi i kaži svećenicima, neka sagrade ovdje jednu crkvicu!" Kao što ste mogli vidjeti, do sada nije bilo ni spomena o lurdskom svećenstvu, a ipak je tamo upravljao župom čestiti jedan svećenik sa tri duhovna pomoćnika. I makar se stvar i te kako ticala vjere, oni su se držali posve po strani. Nije tome bio razlog nehaj, nego mudra opreznost, uvjereni, da će ih providnost Božja već pozvati, kad to bude od potrebe. I to se eto desilo. Za svetu je Bernardicu bila prilično teška stvar ići na župni dvor. Ona je bila tako reći još dijete, a župnik časni starac, stroga života i sa velikim životnim iskustvom. Ipak je pošla, jer je dobila nalog od Bogorodice. Župnik ju je primio vrlo ozbiljno i podvrgao pomnom ispitivanju. Iz očiju Bernardice odsjevala je nevinost, način njezina govora i stvari, o kojima je govorila, stvorili su u njemu uvjerenje, da ima posla sa potpuno iskrenom dušom, koja ništa ne traži nego slavu Božju. Ali kraj svega toga, da stvar što točnije ispita, župnik je pokazivao nepovjerenje i svojim ispitivanjima bio bi u svakoj drugoj duši ubio svaku vjeru u ta ukazanja, nego li ju potkrijepio. Kad mu je Bernardica saopćila nalog, reče joj župnik: "Pa ti misliš, da ti je Gospođa dala nalog, da kažeš svećenicima Njezinu želju, da Joj se tamo sagradi crkvica?" "Da, gospodine župniče!" "Pa zar ti ne vidiš, da ti se ova Gospođa htjela samo narugati? Kad bi ti bila sličnu nalog dala kakva druga gospođa, bi li ti njezin nalog izvršila?" "O, ali je ipak velika razlika, prihvati Bernardica, između jedne gospođe iz grada i One, koju sam ja vidjela." "I jest razlika, reče župnik, jer za ovu tvoju Gospođu ne zna se ni ime, ni odakle dolazi, nastanila se u jednoj špilji i još bosa, kako veliš. Tko će tome vjerovati? Kćerko, ja se bojim da si ti žrtva neke utvare." Bernardica je šutila. A onda stade župnik pred nju, pa joj ozbiljnim glasom reče: "Ti ćeš reći Gospođi, koja te je poslala, da se lurdski župnik ne običaje baviti ljudima, kojih ne pozna. Reci Joj, da on prije svega želi znati Njezino ime. Ako ta Gospođa ima pravo na crkvicu, Ona će razumjeti zašto ja to govorim. A ako ne razumije, onda Joj kaži, da nije potrebno opet te slati u župni ured." Nato je župnik otpustio Bernardicu, koja je bila sirotica jako zbunjena, ali ne malodušna, jer je znala, tko ju je poslao i da će se stvar ipak obistiniti, kao što se kasnije i zbilo. Danas je tamo ne crkvica, nego veličanstvena bazilika, u koju je kroz ovih sto godina došlo mnogo milijuna ljudi na poklon Majci Božjoj.

Iznijeli smo vam, dragi vjernici nešto opširnije tok ovog ukazanja i posjet Bernardičin kod lurdskog župnika. Zašto? Prvo zato, da se zaveže jezik brbljavcima, koji krive Crkvu, da na laku ruku uzima sve stvari i iz kojekakvih tobože priča stvara neka čudesa i operira s nekim lažnim misticizmom. Svi su već skoro u Lurdu bili uvjereni o istinitosti nebeskih ukazanja. Već se dogodilo i znamenito čudo

s vodom, što je potekla iz izvora na zapovjed Bogorodice. Naime, vratio se vid radniku, koji je već dvadeset godina bio slijep na oko, što ga je izgubio kod jedne eksplozije. A Crkva? Ona se potpuno držala po strani. I tamošnji biskup i tamošnji župnik i svi njegovi pomoćnici. Što više, župnik je tako hladno ispratio Bernardicu iz župnog dvora, da bi bila morala potpuno klonuti duhom, da stvar nije bila istinita i u Božjim rukama, kao što je bila i kao što su dokazali događaji kroz ovih sto godina. Ali mi vam danas iznosimo sve ovo iz drugog jednog razloga. A taj je, da vam naglasimo poštivanje crkvenog auktoriteta.

1. U čije ime govori naime jedan svećenik, kao što je župnik, kao što je biskup, kao što je Papa? U svoje? Nipošto. Nego kadgod govore o pitanjima vjere i morala, kad ljude naučavaju istine spasa, oni govore kao zamjenici Božji. "Kao što je Otac poslao Mene, tako i ja šaljem vas" (Iv.2o, 21), govori Isus Krist apostolima. A onda nije čudo, da Spasitelj kaže i ono drugo: "Tko vas sluša Mene sluša, tko vas prezire, Mene prezire. A tko prezire Mene, prezire Onoga koji Me je poslao." (Lk. lo,16).

Sam Isus Krist pokazao je za vrijeme svoga javnoga djelovanja, kako On shvaća ovu stvar, i koju joj važnost pridaje. Jednoga dana sašao je Isus s gore blaženstva, gdje je propovjedao narodu. Tada dođe jedan jadni gubavac, padne pred Njega ničice i zamoli: "Gospodine, ako hoćeš, možeš me očistiti." Isus pruži svoju svetu ruku, dotakne se one grozne ranjave i gnjile glave i reče: "Hoću, očisti se!" I odmah spade guba s toga jadnika, bio je zdrav kao novorođeno dijete. A što je Isus učinio? Rekao je gubavcu: "Pazi, da nikome ne kazuješ! Nego idi, pokaži se svećeniku i žrtvuj dar, što ga je propisao Mojsije! To neka im služi kao svjedočanstvo!" (Mt 8,2-4).

Zar je Isus bio podložan zakonu? Nipošto, jer kao što znate, veli onima, koji su Ga klevetali, da gazi subotni počinak: "Sin čovječji,Gospodar je i subote." Drugim riječima nije podložan zakonu On, koji je vrhovni Zakonodavac svega i u prirodnom i u natprirodnom redu. Pa ipak? Ipak toga jadnoga gubavca iz mudrih razloga šalje k svećeniku, da ga nauči poštivanju crkvenog auktoriteta, jer je taj od Boga ustanovljen i govori u ime Božje.

Poznata je stvar, da su glavari židovski u vrijeme Kristovo bili izopačeni do u mozak. Njihova se sva vjera sastojala u dugačkim resama na haljinama. Njihova se vjera sastojala u zapisima, što su ih nosili na čelu. Njihova se vjera sastojala u počasnim nazivima "rabi". Njihova se vjera sastojala u pozdravima, što bi ih primali od ljudi na trgovima. Njihova se vjera sastojala u počasnim mjestima na gozbama. Njihova se vjera sastojala u prvim stolicama u sinagogama. Ali za pravdu, ljubav, milosrđe nije ih ni najmanje morila briga. Zaslužili su dakle naslov, koji im je Isus dao: "Zmije, legla gujinja, pobijeljeni grobovi".

Pa ipak što vidimo? Kad je već bilo blizu vrijeme muke Gospodnje i Isus davao zadnje opomene i nauke narodu ži-

dovskom, reče jednoga dana narodu: "Književnici i farizeji sjede na učiteljskoj stolici Mojsijevoj. Činite sve, što vam kažu; ali se ne ravnajte po djelima njihovim." (Mt 23,3).

Vidite li, kako sam Sin Božji poštiva crkveni auktoritet, makar je sam bio apsolutno izuzet kao Bog od toga? Zašto to, ako ne nama za primjer, da se znademo prema tome ravnati?

2. Kad se naime na laku ruku prelazi prekó crkvenog auktoriteta onda prestaje svaki drugi auktoritet. Što je slijedilo iza pobune patrijarhe Macedonija, ako ne nasilje i krv? Što je slijedilo iza pobune patrijarhe Nestorija, ako ne kaos, zabuna, mnoga krvava djela i propast nebrojenih duša? Što je slijedilo iza pobune protiv crkvenog auktoriteta onoga bijednog monaha Eutikesa, ako ne nasilje i mnoga krvava djela i propast nebrojenih duša?

Što je slijedilo iza pobune Henrika VIII. protiv zakonite crkvene vlasti, ako ne potoci krvi, nezapamćeni zločini protiv nevinih ljudi, sramotni izgredi protiv temeljnih principa morala, kao što je pitanje braka, propast milijuna duša? Što je slijedilo iza pobune Kalvina protiv zakonite crkvene vlasti, ako ne potoci krvi, propast mnogih duša? Što je slijedilo iza pobune Húsa, Zwinglia protiv zakonite crkvene vlasti, ako ne potoci krvi, pustošenja na sve strane i propast nebrojenih duša? Što je slijedilo iza pobune Lutera protiv zakonite crkvene vlasti, ako ne najkrvaviji ratovi kroz decenije, pustošenja čitavih zemalja, propast nebrojenih duša?

A što da govorimo o Voltaire-u, enciklopedistima, raznim filozofima, svim mogućim sektama, koje su dizale ili dižu bunu protiv crkvene vlasti od Boga ustanovljene? Rezultat je uvijek isti: kaos, nasilje, krv, propast nebrojenih duša, koje zavoditeljima padnu na lijepak.

3. Majka je Božja dobro znala, kakovu su bunu dizali u Francuskoj i Evropi tadanji bezbošci protiv Crkve i crkvenog auktoriteta. I premda je kao Kraljica neba mogla izdati svoje naloge za gradnju one crkve na mjestu ukazanja bilo kome, Ona toga ne čini, Nego što? Šalje svoju miljenicu Bernardicu k zakonitoj crkvenoj vlasti u Lurdu nama za pouku. Prva instancija bio je župnik. I Gospa ga ne samo ne prezire, nego upućuje svoju miljenicu na njega, na prvu instanciju. Župnik će već znati, što mu je dalje činiti, i u ovakovoj se važnoj stvari posavjetovati sa svojim biskupom, kao što je kasnije i učinio, i sve je ispalo dobro. Izvršena je želja Gospina, izvršena je na potpuno zakoniti način, uz najdublje poštivanje auktoriteta od Boga ustanovljenog, i sve je išlo i izašlo na dobro. Blagoslov je Božji pratio čitavu stvar i danas, nakon sto godina, to je najveće katoličko hodočasničko marijansko svetište na svijetu, odakle se je premnogi blagoslov izlio ne samo na Francusku nego i na čitav svijet i dalje se izljeva, napose u ovoj jubilarnoj godini.

Danas, nakon sto godina, ponavljaju se pokušaji više

nego ikada u prošlosti, da se poruši princip crkvenog auktoriteta. Ne propušta se nijedna prilika u mnogim dijelovima svijeta, da ne rečemo po čitavom svijetu, da se digne buna protiv zakonite crkvene vlasti i naglasi tobožnja sloboda svakoga čovjeka. Ali ta sloboda se nužno mora izroditi u anarhiju, a posljedice anarhije su bolne i sudbonosne, kao što dokazuje povijest. Što su dakle žešći napadaji na crkveno poglavarstvo, tim tijesnije valja da se svi vjernici okupe oko svojih svećenika i biskupa, a pod vodstvom Svetoga Oca, kao vrhovnog poglavara Crkve Božje.

Poznato je iz povijesti, kako je poljski narod u 17. vijeku imao dosta pretrpjeti od Šveđana. Kad su se konačno otresli nepoželjnih tuđinaca, posvetio je poljski kralj Ivan Kazimir narod svoj Majci Božjoj u znak zahvalnosti za postignuto oslobođenje. Tristo godina iza toga sjetio se poljski narod toga zavjeta i na 26.kolovoza 1956. pojurio je milijun Poljaka u svoje najveće marijansko svetište u Czenstochowu, pod vodstvom svojih biskupa. I taj milijun ljudi obnavljao je u molitvi kao jedan čovjek svoju vjekovnu posvetu Majci Božjoj, u kojoj su među ostalim naglasili kao jednu od najvažnijih stvari: "Obećajemo, da ćemo biti vjerni svetoj Crkvi i njezinim pastirima..."

To stavlja Bogorodica i nama na srce prigodom stogodišnjice ukazanja u Lurdu sv.Bernardici, napose, kad ju upućuje na poštivanje crkvenog auktoriteta. Iza njega stoji Bog, a dok je Bog uz nas, sve će biti dobro.

XXIV. "GLEDAJTE, DA NE ODBIJETE ONOGA, KOJI GOVORI!" (Žid 12,25)

Dragi vjernici!

Lurdska špilja, u kojoj se ukazala Nebeska Gospa maloj sv.Bernardici, postajala je iz dana u dan sve poznatija. I tako vidimo, prema izvještaju povjesničara Lurda, kako se u nedjelju, 28.veljače 1858. opet nekoliko tisuća ljudi sabralo pred špiljom još prije dolaska sv.Bernardice, da budu svjedoci tih neobičnih prizora. Bolje reći, ta lurdska špilja nije više bila osamljena ni dan ni noć. Svijeće su neprestano gorjele oko nje i pjevanje pjesama i litanija redalo se bez prestanka. Svi su naime bili uvjereni, i ako ta nebeska Gospa još nije bila rekla svoga imena, da je to Bogorodica. Kad je Bernardica toga dana došla u pratnji svoje tetke Lucile, odmah su joj prokrčili put, pri čemu su pomogli i vojnici iz obližnje tvrđave, koje je privukla sve veća navala svijeta prema špilji, da i oni vide na svoje oči, o čemu se toliko govorilo. Kad je ukazanje, uz običnu pojavu uznesenja svetičina, svršilo, pošla je ona natrag kući, nakon što je prisustvovala nedjeljnoj sv.Misi. Međutim toga dana nije svetica imala ništa da javi mnoštvu. Sve što joj je Bogorodica toga dana saopćila, ticalo se samo njezine osobe, i nje-

zina duhovnog usavršavanja. A zar zbilja nema to ukazanje ništa reći i nama ostalima? Meni se čini da ima, i to vrlo važnu stvar. Koju? Onu, što je sv.Pavao istaknuo u svojoj poslanici Židovima govoreći: "Gledajte, da ne odbijete onoga, koji govori!"

1. U prvi mah, zbilja je zadivljujući prizor, što ga gledamo kod toga ukazanja Majke Božje. Ona se bavi isključivo sa tom malom pastiricom, kao da je Bernardica jedino ljudsko stvorenje na zemlji. Ali tko bi sudio, da Bogorodica ne vodi brige i o drugim ljudima, taj bi slabo poznavao našu nebesku Majku.

Sveta nas naime vjera uči, da Bog vodi brigu o svakoj niti kose na našoj glavi. Veli naime Krist Gospodin: "U vas je dapače izbrojena sva kosa na glavi" (Mt.1o,3o). "Ni vlas s vaše glave ne će propasti." (Lk 21,18) Kako dakle ne bi vodio brige o svakom čovjeku, kad vodi brigu o svakoj niti kose na njegovoj glavi, kose, koje se svaki čas striže i baca u peć? Sigurno je dakle, da Bog vodi brigu o svakom čovjeku pojedinačno. I makar ih je danas na zemlji dvije milijarde i sedam stotina milijuna, upravlja njima kao da bi bio samo jedan jedini na svijetu. Vodi brigu o tim milijardama ljudi ništa manju nego što ju je vodio o samom Adamu u raju zemaljskom, ili o Adamu i Evi zajedno, ili o onih osam osoba, što su se nalazile u kovčegu Noinom prigodom općeg potopa. Ni najmanje brige ne zadaje Mu to golemo mnoštvo. I jer dobrota Njegova nema kraja, proteže se na sve, velike i male, mnoge i pojedince. Obzirom na Njegovu veličinu svi su doduše sitni crvići, ali su svi veliki obzirom na Njegovu ljubav. Zato i veli Sv.Pismo u Knjizi Mudrosti: "Jer je stvorio malo i veliko. Jednakim načinom brine se za sve" (Mudr.6,7). Zato ne kliče bez razloga veliki sv.Augustin: "O Ti dobri Svemogući, koji se tako brineš za svakoga pojedinoga od nas, kao da bi se samo za njega brinuo, i tako za sve, kako za pojedince!" (Ispovj.3,11).

Prođite samo malo Sv.Pismo, da se uvjerite o toj istini. Kako je divnu brigu vodio Bog o patrijarhi Abrahamu i kako ga divno vodi iz Mezopotamije preko mnogih zemalja do Palestine, Egipta i opet do Palestine, gdje se konačno nastanjuje. Kako je divnu brigu vodio o patrijarhi Izaku, Jakovu! Kakovu divnu brigu o onom mladom Josipu, koga su zavidna braća prodala u Egipat! Kakovu divnu brigu o mladom pastiru Davidu, dok ga nije učinio najmoćnijim kraljem izraelskim! Kakovu divnu brigu je vodio o onim velikim prorocima Iliji, Elizeju, Danijelu, Joni i tolikim drugima! Kakovu brigu o perzijskom kralju Ciru, da bude oruđe za provođenje Njegovih planova obzirom na narod izraelski! Kakovu brigu o svetim trima kraljima, dok ih nije doveo do Jaslica Isusovih! Kakovu divnu brigu o siromašnim galilejskim ribarima, dok ih nije učinio apostolima i vijesnicima Evanđelja za čitav svijet! Kakovu brigu napose o progonitelju Crkve Savlu, dok nije učinio iz njega sv.apostola Pavla! Kakovu brigu o dvoraninu etiopske kraljice Kandake, kojemu šalje na putu Filipa đakona, da ga na kolima pouči u svetoj vjeri i pokrsti!

Za svakoga toga vodio je Bog takovu brigu, kao da drugoga nema na svijetu osim njih. Ali ništa manje ne vodi brige ni za čitave narodne zajednice. Dokaz su vam tome Izraelci u Egiptu kroz četiri stotine godina ropstva. Dokaz su vam zato pokvareni stanovnici Ninove, kojima u svojoj očinskoj ljubavi i providnosti šalje Jonu proroka, da se vrate na pravi put. Dokaz su vam tome svi mogući narodi, koje je na dan Duhova sabrao u Jeruzalemu, da čuju propovjed sv.Petra apostola i obrate se k Bogu. Nema dakle sumnje, da Bog vodi brigu za sve: i za velike zajednice, ali i za svakoga od nas pojedinca, makar mu se ne ukazivao kao Abrahamu ili ovdje nebeska Gospa maloj sv.Bernardici.

2. Ali, ako Bog vodi brigu o svakome od nas, a i naša nebeska Mati Marija, nije li onda na mjestu opomena apostola Pavla: "Gledajte, da ne odbijete onoga, koji govori!" Apostol tu riječ upravlja dakako Židovima, da ne odbiju Evanđelja Kristovog. Ali zar ju ne možemo primijeniti i na svakog čovjeka, da se ne ogluši onim milim pozivima Oca nebeskog i naše nebeske Majke, kad opominju, kada kore, kada zovu, kad nam pružaju ruku pomoćnicu?

Vidjeli ste, kako je na dan dvanajstog ukazanja Bogorodica isključivo davala upute Bernardici za njezino osobno dobro, za njezin osobni duhovni napredak. I nije badava govorila toj izabranoj duši. Svaka riječ Bogorodice padala je na plodno tlo. I zato kod male sv.Bernardice ni traga kakovoj oholosti, ni traga kakovoj nečistoći, ni traga kakovoj zavisti, ni traga kakovoj neumjerenosti, ni traga kakovoj lijenosti, ni traga kakovoj lakomosti. Čitamo, kako je jednoga dana neka gospođa došla u njihov stan i dugo razgovarala s Bernardicom. Napokon ju je zagrlila i potajno spustila u njezino krilo jedan omot zlatnih dukata. Bernardica je u taj čas sjedila još. Najednom skoči, kao da ju je opržila žeravica i pusti, da padne niz krilo joj omot sa onim zlatnim dukatima. Malo se zastidila što je tako naglo ustala, ali onda digne onaj omot s dukatima i pruži ga gospođi natrag. Smatrala je naime, makar je njezina obitelj bila siromašna, da bi bila neka vrste izdaje Nebeske Majke, kad bi se nastojala okoristiti u materijalnom pogledu s golemom povlasticom ukazanja Njezina. Bernardica je dakle dobro shvatila poziv apostola i pouke nebeske Majke: "Gledajte, da ne odbijete onoga, koji govori!"

3. Nije li pravo, da i mi slijedimo poziv apostola, i da slušamo i izvršujemo, što nam govori Otac nebeski, što nam govori nebeska Majka? Sve su to velike milosti, a milosti ne valja nikada prezreti, ako ne ćemo, da navalimo na sebe nesreću.

Svi se sjećate Jone proroka. Bog mu je naredio, da ide u Ninive, veliki grad staroga doba, i da tom pokvarenom gradu propovjeda pokoru. Ali Jona je imao svoje političke račune. Sirija i Asirija bili su neprijatelji naroda njegova. Zato je smatrao, da je bolje da propadnu nego da se obrate k Bogu i živu, jer bi mogli još praviti neprilike i zadavati jade narodu njegovom. Zato Jona, umjesto u Ninive, ode na more i ukrca se u lađu. Radije je slušao glas svoje kratke

pameti nego li glas svemogućega Boga. A onda? Bog je poslao oluju, i kad se lađa htjela potopiti i mornari ždrijebom saznali, tko je krivac, bacili su Jonu u more. Dobro je prošao za svoj neposluh, jer ga je progutala od Boga naručena golema riba i nakon tri dana izbacila opet na obalu, da onda pođe, kamo mu je Bog naredio.

Kako je žalosno prošao faraon, kad se oglušio glasu Božjemu! Kako je žalosno svršio Saul kralj, kad se oglušio glasu Božjemu! Kako je žalosno svršio Salomon kralj, kad se oglušio glasu Božjemu! Kako je žalosno svršio Juda apostol, kad se oglušio glasu Božjemu! Kako je žalosno svršio posljednji judejski kralj Sedecija, kad je ostao gluh na sve opomene Božje, koje mu je davao preko proroka Jeremije!

Zato vas, vidite, i Crkva uči moliti u litanijama Imena Isusova: "Od nemara za nadahnuća Tvoja, oslobodi nas Gospodine!" Crkva to smatra, i s pravom, većim zlom, negoli da ti izgori kuća, vinograd uništi tuča, rak izjede pluća, grlo, crijeva ili što drugo, ili da te snađe ma kakova vremenita nesreća.

4. Ali, možda će tko reći između vas: "Lako svetoj Bernardici! Da se Gospa meni tako ukazala, i ja bih sve slušao." No nemojte se prenagliti! Zar se nije ukazala i govorila u La Salette i onom pastiriću Maksiminu istodobno kad i Melaniji pastirici? Melanija je ostala dobra i vjerna, za Maksimina kažu, da je pošao zlim putem. Zar Ju nije pod križem gledao razbojnik i s lijeve i s desne strane? Pa ipak? Čitamo samo za onoga s desne strane, da se obratio k Bogu (prihvativši zagovor Marijin), dok se onaj s lijeve i dalje rugao Isusu, dok nije izdahnuo poganu dušu.

Ali ako se nikome od nas ne ukazuje Marija kao Bernardici, ništa manje je istina, da se brine materinski za svakoga pojedinoga od nas? Ne vjerujete? A zar niste čuli, kako Ju je Isus predao učeniku pod križem: "Sinko, evo ti Majke!" Ako učeniku, onda svima ljudima. Svi smo dakle Njezina djeca, a da budemo dobra djeca, slijedimo Njezine materinske upute. Ponavljamo, da smo svi Njezina djeca, i da Ona zbilja vodi materinsku brigu o svima.

U Holandiji je raširena u stotinama tisuća (a i po drugim već zemljama i jezicima jedna neobična slika Presv. Djevice. Ona stoji na zemaljskoj kugli uspravno. Iz Njezinih svetih raširenih ruku prosiplju se zrake na sve strane svijeta. Iznad Njezinih ramena i glave vidi se križ, a od jednoga kraja križa na drugi u polukrugu vidi se natpis: "Gospa svih naroda". Dakle ono, što je i Isus rekao pod križem: "Sinko, evo ti Majke!" Sinko, gdjegod bio na svijetu i kojemu narodu pripadao, jer svi imamo pravo govoriti: "Oče naš, koji si na nebesima!" Zar nismo onda i iste Majke? A kakva bi to bila majka, i da li bi zaslužila naziv majke, kad ne bi vodila brigu o svakom djetetu?

Iz katoličkih misija u centralnoj Africi čitamo, kako je u jednoj osamljenoj kolibi ležala teško bolesna jedna žena muslimanka. Tupo je gledala preda se, prepuštena

sudbini. U noći je imala san. Vidjela je neku bijelu Gospođu veličanstvena izgleda, obučenu u divnu bijelu haljinu sa plavim pojasom i sjajna lica. Stupila je k njezinom jadnom ležaju, pogledala ju puna ljubavi, načinila joj znak križa na čelu i rekla: "Kroz ovaj znak doći će ti spas". Žena se je naskoro probudila sva uznemirena. Je li to san ili zbilja? U svakom slučaju, njezina je bolest i slabost znatno popustila i ona se ujutro uputi na put k časnim sestrama misionarkama, o kojima je čula više puta govoriti, da rade negdje u onom kraju. Časne sestre primile su ju s najvećom ljubavlju i nastojale da joj okrijepe i tijelo i dušu. No kako li se ta sirota muhamedanka začudila, kad je vidjela sestre praviti baš onakav znak, kako je njoj u snu na čelo utisnula ona Gospođa, koju je u snu vidjela. Njezina je odluka bila gotova: slijediti taj znak! Nakon temeljite poduke ona je primila sv.krst, postala dobra i revna kršćanka i napose štovateljica Majke Božje, uvjerena, da ju je Ona spasila.

Gospa svih naroda! Jest, to je naša nebeska Majka! Gospa svih naroda i Gospa svih milijona pojedinaca, što živu danas na kruglji zemaljskoj. Na nama je samo da poslušamo Njezin materinski glas, kao što ga je sv.Bernardica prije sto godina, makar nam se i ne ukazala nikada na toj zemlji osobno, kao što se njoj. Ima Ona naime tisuće drugih načina, da dopre do naših ušiju i srdaca, a na nama je samo to, da Ju slijedimo, kao dobra i vjerna djeca. Jednoga dana moći ćemo Ju onda gledati u nebu zajedno sa sv. Bernardicom i blagoslivljati čas, kad smo poslušali Njezin materinski glas.

XXV. "TI SE VARAŠ, TA KRUNICA NIJE TVOJA!"

(Gospa Bernardici prigodom 13.ukazanja)

Dragi vjernici!

Trinajsto ukazanje Majke Božje Bernardici u Lurdu prije sto godina, pruža nam jednu vrlo lijepu pouku. Neka pobožna osoba u Lurdu, po imenu Pavlina Šan, švelja, zamolila je Bernardicu, da se kod ukazanja posluži njezinom krunicom, no tako, da joj krunicu kasnije vrati, jer da će joj to biti najdraža uspomena, krunica, posvećena Marijinim pogledom. Bernardica je na to rado pristala, ne misleći, da bi mogla imati radi toga kakve neugodnosti. Kad je dakle došla na svoje običajno mjesto kod špilje, uzela je onu krunicu i počela na njoj moliti. Kad se Gospa pojavila, prva stvar je bila, da je upitala Bernardicu: "Gdje ti je tvoja krunica?" Bernardica Joj pokaže krunicu, koju je držala u ruci. Na to će joj Gospa: "Ti se varaš, ta krunica nije tvoja!" Odmah je na to Bernardica izvadila svoju krunicu i pokazala ju nebeskoj Majci, koja se zadovoljila.

Svi ljudi, koji su se bili sabrali kod špilje, budno su pazili na svaku Bernardičinu kretnju. I kad su vidjeli, što se događa, brzo su svi podigli s neopisivim veseljem i radošću svoje krunice prema mjestu, gdje su smatrali, da stoji Gospa, a u želji, da svrne svoj materinski pogled i na njihove krunice.

1. Možda vam se čini na prvi pogled ovaj događaj bez dubljega značenja? Ali, ako se malo zamislite, vidjet ćete, da to nije stvar bez velikoga značenja i bez velike pouke za život.

Iz ovoga događaja viditi ponajprije tako jasno sveznanje Božje. Bernardica nije imala ni na kraj pameti, da zavede u bludnju nebesku Gospu ovom tuđom krunicom, nego samo želju, da učini veselje jednoj dobroj inače duši, onoj švelji. Kako li se dakle silno začudila, kad je čula iz usti-ju Bogorodice upit: "A gdje ti je tvoja krunica?" Vidite li, kako su Bogu otkrivene i najtajnije misli čovjekove? Vidite li, kako je Bogorodica točno znala za želju one švelje, a da Joj nitko toga nije rekao? Vidite li, kako je Ona točno znala, što Bernardica drži u svojoj ruci? Krunicu tuđu, a ne svoju!

O Božje sveznanje! Tko da ga dovoljno shvati i prikaže! Nije mu se mogao sakriti Adama, kad je sagriješio. Nije mu se mogao sakriti Kain, kad je ubio brata svojega Abela. Nije Mu se mogla sakriti Sara, kad se smijala u šatoru svome, kad je čula govoriti, da će ona, dvadesetgodišnja starica imati sina. Nisu Mu se mogli sakriti oni bezbožni suci u Izraelu, koji su oklevetali nevinu Suzanu i osudili ju na smrt. Nije mu se mogao sakriti Natanael pod smokvom sa svojim mislima, makar ga nitko nije niti vidio niti pojma imao, što baš taj čas misli. Nije mu se mogao sakriti David sa svojim preljubom, makar ga nitko nije vidio. Nije Mu se mogao sakriti bezbožni Herod sa svojim mislima, kada je upućivao mudrace s Istoka, da mu točno jave mjesto rođenja Isusova, da Mu se i on tobože ondje dođe pokloniti, a već je imao gotov plan za umorstvo Isusovo. Nisu mu se mogli sakriti Ananija i Safira, kad su donijeli utržak tobožnji za prodanu njivu, a zatajili su dio utrška.

Nitko, nitko ni sa svojim najtajnijim mislima nije se u stanju sakriti sveznanju Božjemu, očima Božjim, koje su "sjajnije od sunca", i zato veli sv.Pavao apostol u poslanici Židovima: "Nema stvorenja nevidljiva pred Njim, nego je golo i otkriveno očima Onoga, kojemu treba da dadnemo račun." (Žid 4,13). To je prva pouka, koju nam daje Majka Božja svojim pitanjem Bernardici prigodom trinajstog ukazanja.

2. Ali nas upozorava na još jednu stvar. Koju? U vrijeme lurdskih ukazanja prije sto godina bio je na snazi dekret Pape Aleksandra VII. koji je naređivao, da tako zvane oproste mogu dobiti samo oni ljudi, koji se služe nabožnim predmetom, koji je bio za njih određen. Prema tomu dekretu mogla je dakle oprost za molitvu krunice, koju je Bernardica držala u rukama, dobiti ona švelja, jer je krunica bila njezina, ali ne Bernardica, jer krunica nije bila njezina.

Danas je to dakako drukčije, jer je oprost prema kanonu 924. § 2. Crkvenog Zakona vezan uz krunicu, a ne osobu, te oprost prestaje samo onda, ako krunica ili drugi nabožni predmet biva posve uništen ili se proda. Dobiva dakle oprost svaka osoba, koja moli tu krunicu. Prije sto godina nije bilo tako. No i za nas, makar je zakon izmijenjen, nepromijenjena ostaje pouka Bogorodice, koju nam daje ovim upitom Bernardici. Koja je to pouka? Pouka, da svi uvijek visoko cijenimo oproste, koje daje sv.Crkva, i vjerno ispunjamo uvjete, pod kojima se daju ili dobivaju oproštenja.

Vidite, koliko imade ljudi na svijetu katolika, koji si ne prave ni najmanje brige za dobivanje tih oprosta. Pa i ako imadu molitvenike, gdje su im mnogi i mnogi takovi oprosti naznačeni, možda nikad ni ne pročitaju toga, a kamo li da bi se revno trudili oko njihova dobivanja. A kad dođe smrt, onda će i te kako žaliti svoj nemar, kad vide što su propustili. Nije mala stvar oprost što ga dobivate, odnosno dobiti možete iza sv.pričesti, iza križnoga puta, porciunkulski oprost i premnogi oprosti na pr. kod jubileja ili na tako zvane strelovite molitvice. Da to nije mala stvar, to vam i te kako pokazuje Bogorodica, kad je Bernardicu ukorila, zašto ima tuđu, a ne svoju krunicu u ruci, da zadobije oprost.

3. Uz ovu pouku Majke Božje, nužno je vezana još jedna. Koja? Naime, da visoko cijenimo ne samo oproste, nego sve naredbe svete Crkve. Odakle naime vlast Crkvi, da izdaje naredbe? Od Isusa Krista, Sina Božjega, koji je osnivač Crkve. Ako dakle slušamo Crkvu, slušamo samoga Boga, u čije ime Crkva govori i izdaje svoje naredbe. Tako i naredbe o bogoštovlju, kao što se samo po sebi razumije.

Sam Isus Krist dao nam je i te kako primjer, kako se visoko moraju poštivati te odredbe. Eto u St.Zavjetu bio je narodu židovskom točno propisan način, kako se imade obdržavati svetkovina Pashe. I sve što je tamo bilo propisano o vazmenom janjetu i sve ostalo, to je točno obdržavao Isus Krist, kad je održao Posljednju Večeru sa svojim apostolima.

Sv.Ignacije Lojola polagao je najveću važnost, da u najmanje sitnice ispuni zahtjev Crkve o obredima kod službe Božje. Zato je on osobno svake godine u Velikom Tjednu ispitivao i poučavao svoje mlade klerike, prije nego su se razišli po rimskim crkvama, da asistiraju kod obreda Velikog Petka.

Velika sv.Terezija Avilska piše sama u svojim uspomenama: "U stvarima vjere imala sam uvijek svijest spremnosti, da za svaku istinu Sv.Pisma i za svaku najmanju ceremoniju sv.Crkve pođem tisuću puta u smrt."

To je eto daljnja pouka Majke Božje prigodom trinajstog ukazanja sv.Bernardici: najveće poštovanje prema naredbama sv.Crkve, jer iza njih u zadnjoj liniji stoji Isus Krist, stoji Bog!

3. A sada da se vratimo na sv.krunicu i na upit Gospin: "Gdje ti je tvoja krunica? Ti se varaš, ta krunica nije tvoja."

Doživili smo već više puta, kako je u župni ured došla koja osoba i zamolila od župnika krunicu. Jedan župnik se začudio jednom zgodom, jer je znao, da u nekim obiteljima nikada ne mole krunice ni pojedinačno ni skupno. Kad je dakle jednom zgodom upitao dotičnu osobu, zašto joj treba baš sada krunica, dobije odgovor: "Velečasni, umrla je jedna žena, pa joj moramo metnuti krunicu u ruke."

A ta žena na žalost nikada nije baratala s krunicom u životu. Ali na smrti, mora biti krunica u ruci!

Kad bismo pošli malo širom naše domovine, tko zna, koliko bi tisuća pojedinaca i tisuća obitelji našli, gdje se nikada ne moli sv.krunica. Tek kad koji umre, među ostale ukrasne predmete eventualno, stavi se i krunica u ruke pokojniku. Hoće li to puno koristiti pokojniku? Bojati se, da ne će baš ništa ili jako malo. Ne će li na sudu Božjem doći upit takovom kršćaninu: "Gdje ti je tvoja krunica?" Možda će pokazati na svoje mrtvačke ruke: "Evo je!" Ali će isto tako dobiti odgovor od božanskoga Suca: "Ti se varaš, ta krunica nije tvoja! Nju su ti samo kao ukrasni znak turnuli u ruke, ali Ja, tvoj božanski Sudac ne priznajem sada toga ukrasnog znaka, baš kao što ni ti nisi u životu priznavao vrijednosti sv.krunice niti si je ikada molio."

Dao Bog, braćo, da bi ovo bila samo fikcija. Ali nažalost nije to pusta fikcija, to je često puta prežalosna stvarnost. Vi ste već mnogo puta čuli govoriti o golemoj vrijednosti molitve sv.krunice. I mi vam ovaj puta ne ćemo toga opetovati. Mi vas samo molimo, da se zamislite u one Gospine riječi: "Ti se varaš, ta krunica nije tvoja!"

Danas je po cijelom katoličkom svijetu poznat p. Patrick Peyton C.S.C. Zašto? On je apostol Presv.Krunice Majke Božje. Od godine 1948. kad je započeo svoju krstašku vojnu za molitvu sv.krunice u biskupiji London, prošao je do danas svega 500.000 milja puta. Prošao je obje Amerike, prošao je mnoge zemlje Evrope, prošao je Australiju, prošao je Afriku, prošao je Aziju, gdje se moglo, dakle svih pet kontinenata. U tih pet kontinenata održao je on propovjedi u 235 katoličkih biskupija o važnosti molitve sv.krunice u obiteljima. Dospio je na svojim putovanjima već do skrajnjega sjevera, do Alaske, gdje vlada vječni snijeg i led. Svuda su ga ljudi primali i slušali s najvećim oduševljenjem. Govorio je u crkvama, govorio je na ulicama, na javnim trgovima gradova. I u Washingtonu, u većini protestantskom gradu, slušalo ga 50.000 osoba. Kad je godine 1956. pošao u Španiju, ponudila mu se za pomoć glasovita pjevačica, sopran iz Čilea, Patricija Kirby, da i svojim pjevanjem oduševi ljude za sv.krunicu. Njezin otac pak, John Kirby, učinio je još više od svoje kćerke. Otišao je u Španiju šest mjeseci prije dolaska p.Peyton-a, da mu pripravi teren, pa je u tu svrhu napustio i svoje važno mjesto, koje je imao kod jednog plovidbenog društva. Sav se je posvetio sa p.Peyton-om širenju svete krunice. Računa se, da je p.Peyton na taj način uspio da danas or-

ganizirati 15.ooo.ooo svetih krunica širom svijeta, koje se svaki dan mole za mir u obiteljima, narodima, čovječanstvu. To je mnogo, zar ne? Ako k tome dodate još i kojih loo milijuna katolika, koji su ju već prije molili, imate zbilja impozantan broj. Ali ne zaboravite, da je danas katolika na svijetu više od 47o milijuna. Gdje su dakle drugi, milijuni i milijuni? I tko zna, kolike tisuće i u našem narodu ne mole svete krunice?

Pa kad slavimo stogodišnjicu ukazanja Majke Božje u Lurdu, držimo dobro na umu Njezinu opomenu sv.Bernardici! "Ti se varaš, ta krunica nije tvoja!" Braćo, doći će smrtna ura svakome od nas, nekom prije nekom kasnije. Ako ne molite krunice sada, onda je uzalud stavljati ju vam u ruke nakon smrti. Sveznajući je božanski Sudac. Ne ćete ga moći prevariti, kao što ni Bernardica Gospe u Lurdu. Reći će vam: "Ta krunica nije tvoja! Pa kad je ti nisi poznavao u životu i nisi je htio moliti, ni ja ne ću da znam za nju sada u tvojoj ruci." A krunica je jedno od najuspješnijih sredstava u našoj ruci, da nađemo milost Božju. Primite ju dakle odsada svi u ruke, da vam bude legitimacija u času smrti pred Bogom. Po krunici dobro moljenoj, naći ćete Bogorodicu. A "tko Mene nađe, veli Ona, naći će život i postići spasenje od Gospoda." (Prič. 8,35)

XXVI. "JA HOĆU, DA SE DOLAZI OVAMO U PROCESIJI."

(Gospa Bernardici prigodom 14.ukazanja).

Dragi vjernici!

Dne 2.ožujka 1858. zbilo se četrnajsto ukazanje Majke Božje sv.Bernardici. Ova je po običaju došla do špilje u pratnji jedne svoje rođakinje. Nakon što je klekla i počela moliti na svoju krunicu, već je Gospa bila tu, i Bernardica je po običaju bila u ekstazi čitavo vrijeme, kao i prijašnjih dana. Nakon što je ukazanje prestalo, vratila se sa svojom tetkom kući. Ali je bila nekako snuždena. Zašto? Primila je od nebeske Gospe nalog da pođe k župniku i da mu ponovo saopći, da Ona želi, da Joj se sagradi tamo crkvica. No ovaj put dodala je još nešto: "Ja hoću da se dolazi ovamo u procesiji". Isporučiti tu želju, za Bernardicu je bila veoma teška stvar, nakon što ju je župnik onako hladno primio i otpremio zadnji puta, kao što ste već čuli. Zato se nije usudila sama ni ići do župnika, nego je zamolila svoju tetku, da ju prati. Kako je ona poznavala bojažljivost Bernardičinu, pošla je s njome do župnika. Bernardica se nije badava plašila posjeta kod župnika. Kad je saopćila župniku zahtjev nebeske Gospe: "Ja hoću, da se dolazi ovamo u procesiji", župniku su se namrštile obrve i on osorno odgovori: "Kćerko moja, pokraj svih tvojih pripovijesti, još je trebao samo ovaj kompliment. Ili ti lažeš ili je Gospođa, koja te šalje, samo prividno Ona, za koju želi, da ju smatramo. Ona traži procesiju. A zašto? Svakako zato,

da se ljudi, koji su izgubili vjeru, nasmiju i omalovaže vjeru. Zamka ne će upaliti. Ti Joj kaži, da slabo pozna red crkvene uprave. Kad bi Ona bila ono,, čime se gradi, znala bi, da ja ne mogu poduzeti takvo nešto sam od sebe. Ona bi Te morala poslati ne k meni, nego k mjesnom biskupu u Tarbes." Uzalud se Bernardica nastojala izbaviti iz neprilike time, da se procesije ne traže odmah, jer je župnik odrezao: "Već je vrijeme, da svemu tomu bude kraj. Ti kaži toj Gospođi, da se sa lurdskim župnikom mora govoriti čisto i bistro. Ona hoće imati jednu crkvicu. A tko je Ona, da bi imala pravo na čast, koje zahtijeva? Kako Joj je ime? Odakle je? Ali hajde da i to uredimo! Ja ću Joj kazati, kako će se dati spoznati. Ona prebiva, kako si mi kazala, u špilji povrh divlje ruže. Pa dobro! Poruči Joj s moje strane, da jednoga od ovih dana pred očima svijeta, koji bude sakupljen kod špilje, učini, da najednom procvate ta divlja ruža, o kojoj govoriš. Kad mi javiš, da se to čudo dogodilo, ja ću tvojim riječima vjerovati i obećajem ti, da ću ja sam poći s tobom k špilji."

Na te su se riječi nasmijale i Bernardica i tetka njezina, pozdravile župnika i otišle. Iznijeli smo vam malo opširnije okolnosti ovoga ukazanja, da opet vidite, kako su ništavni prigovori nekih, da Crkva tobože na laku ruku prima kojekakve priče pod gotov groš, i operira tobože s lažnim misticizmom. Cijeli je već Lurd i sva gotovo okolica bila uvjerena, da se radi o pravom ukazanju nebeske Gospe, i još nije rekla svoga imena, a crkvena eto vlast držala se potpuno po strani. I s pravom, jer se tako bolje utvrdila istinitost ukazanja. I zato se župnika ne samo ne može koriti za njegovo hladno držanje prema svemu tomu, nego pohvaliti. Uostalom jednako se držao i tamošnji biskup.

Nego nas zanima radi velike pouke ono, što je rekla Bogorodica Bernardici prigodom tog ukazanja: "Ja hoću, da se dolazi ovamo u procesiji. I dolazi se već eto sto godina i samo Bog znade sve bezbrojne procesije, koje su kroz ovih sto godina došle u Lurd sa svih strana svijeta. Ove godine će milijuni ljudi stupati u procesijama u Lurdu.

1. Vi znadete dobro, kako neprijatelji Boga i Crkve reže na crkvene procesije. I gdje ih ne mogu silom spriječiti, tamo ih izvrgavaju ruglu, kao pustu ljudsku izmišljotinu, bez ikakva sadržaja. Da li je tome zbilja tako?

Što je procesija? U prvim kršćanskim vremenima razumijevalo se pod procesijom uopće pohod k službi Božjoj. U užem smislu zvala se procesija u starim vremenima povorka puka pod vodstvom biskupa k jednoj postajnoj crkvi. Odatle im onaj poziv: "Procedamus in pace! Pođimo u miru!" U najužem smislu smatra se procesijom svečani ophod, kod kojeg se zajednički i javno moli, bilo kod svečanih zgoda u svrhu zahvale Bogu ili drugih motiva, ili pak u općenitoj kakovoj nevolji, da se isprosi milosrđe Božje i ublaže bičevi pravde Božje. Kršćanske procesije vrlo lijepo prikazuju ljudima onu veliku istinu, što ju sv.Pavao prikazuje u poslanici Židovima, naime, da smo mi putnici na

ovoj zemlji, koji putuju prema nebeskoj domovini (Žid 13, 14). I jer se polazi iz crkve, zato se i kaže pročedere, procesija. A jer se opet vraća k crkvi, procesija nam lijepo prikazuje, kako moramo na zemlji stupiti u Crkvu Kristovu, ako hoćemo, da budemo jednom članovi slavne Crkve u nebu. Napred se nosi križ, jer u procesiji molimo u ime Kristovo, koji je umro na križu, a i kao znamen, da nikada nismo bez križeva na ovoj zemlji. Nose se u procesiji i zastave. One slijede primjer Konstantina Velikoga, koji je križ stavio na svoje bojne zastave i pobijedio. One nas dakle potsjećaju, da je naš život na zemlji borba, kao što i život vojnika. Zvone kod procesije redovito i zvona, da srdačnije molimo i poput zvuka zvona, da se i naše molitve dižu prema nebu. Idu redovito u procesiji po dva i dva, da se naglasi zapovjed ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Napred idu djeca, dječaci i djevojčice, jer su djeca najdraža Bogu radi svoje nevinosti. Onda mladež, muževi, a u sredini svećenik sa pjevačima, i onda ostali. Svećenik u sredini, jer on mora biti spreman na službu svima bez razlike. U procesiji se neprestano moli ili pjeva, da se ispuni, što je Krist naredio, naime, da treba uvijek moliti i nikada ne prestati.

Procesije se obdržavaju, da si ili živo predstavimo stanovite zgode iz života Isusova, ili stanovite istine vjere, ili da brže isprosimo od Boga pomoć u raznim slučajevima. Time hoće Crkva da oživi našu vjeru, da ju ojača. Kad je jednom zgodom neki čovjek sa začuđenjem gledao, kako se u jednom gradu odvija procesija, a nije imao pojma o vjeri, upita drugoga, koji je isto tako promatrao procesiju uz pločnik, kuda se odvijala procesija: "Što je to?" "Sprovod", odgovori mu ovaj. "Pa ja nigdje ne vidim lijesa sa mrtvacem." "Kažem vam, da je to sprovod!" "Pa kako?" "To vam je sprovod ljudskoga straha i obzira." I dobro je rekao. Jer se vjernici kroz takove procesije međusobno ohrabruju za javnu ispovijest vjere. A javna ispovjest vjere je i te kako ugodna stvar pred dragim Bogom.

Zgode iz života Isusova označuju nam napose dvije procesije. To je ponajprije procesija na Svijećnicu, spomen prikazanja Isusova u hramu. A onda Cvijetna Nedjelja, koja nas potsjeća na svečan ulazak Isusov u Jeruzalem. Stanovite istine vjere napose nam označuju dvije procesije, a to je procesija prigodom Uskrsnuća i na Tijelovo. Od Boga molimo pomoć napose u dvjema procesijama, a to je Markovo i Prosni Dani.

Za cijelu Crkvu su propisane procesije na Svijećnicu, na Cvjetnu Nedjelju, Uskrsnuće, Tijelovo, Markovo, Prosni Dani. O ostalim procesijama, što su uobičajene u raznim krajevima ne ćemo govoriti.

2. Što vam to sve govori? Govori vam, da procesije imadu veliku važnost u životu kršćanskoga puka. Kad bi one bile bez ikakova značenja i protivne volji Božjoj, zar bi se ikada desilo, da sam Isus Krist Sin Božji, ulazi u svečanoj procesiji u Jeruzalem na Cvijetnu Nedjelju?

Svi se sjećate, kako je Isus toga dana ulazio u grad Jeruzalem uz najveće oduševljenje puka. Jedan je sokolio drugoga svojim držanjem, bilo rezanjem grana i cvijeća, bilo pjevanjem i klicanjem, kao što su činila ona mala djeca vičući: "Hosana Sinu Davidovu!"

Uostalom, kad je već starim Rimljanima i Grcima poganima bilo dozvoljeno držati procesije svoje vrsti, zašto bi to bilo zabranjeno kršćanima? Što je drugo bila nego molbena procesija onaj golemi ophod oko grada sa svećenicima i zavjetnim kovčegom, kad je Jozua osvajao Jerihon? Uspjeh te procesije dokazale su zidine grada Jerihona, koje su se srušile kao da su od papira, kad su zatrubile trube svećenika. Što je drugo bilo nego svečana procesija onaj ophod, kad je David kralj prenosio zavjetni kovčeg Božji u Jeruzalem, uz najveću radost puka, uz pjevanje i upotrebu svakojakih glazbala u čast Bogu? Što je drugo nego procesija u St.Zavjetu ono, što spominje Psalmista: "Vidješe, Bože, svečani ulazak Tvoj, ulazak Boga mojega, Kralja u svetište. Pjevači naprijed; za njima svirači; u sredini djevojke, što udaraju u bubnje. U zborovima slavili su Boga, Gospoda, oni iz vrela Izraelova." (Ps. 67,25-27).

Procesije su dakle svoje vrsti poznavali već stari poganski Rimljani i Grci. Procesije su poznavali i te kako stari Izraelci. Procesiju svoje vrste je vodio sam Isus Krist na Cvjetnu Nedjelju u Jeruzalemu. Znak je dakle, da ona potpuno odgovara ljudskoj naravi, da je ona u stanju ojačati i oživjeti vjeru u dušama, da se u njoj mnogo srdačnije moli i kroz zajedničku molitvu mnogo lakše, kao što dokazuju bezbrojna iskustva, isprosi milost Božja.

Uostalom, treba li boljeg dokaza za značenje procesija, nego je upravo Lurd, odakle je i došla opomena Bogorodice i Njezin zahtjev sv.Bernardici: "Ja hoću, da se ovamo dolaži u procesiji." Tko bolje poznaje vrijednost procesije nego naša nebeska Mati? Samo dakako, valja takvim procesijama prisustvovati u onom duhu, u kojem se pristoji. Ne radi turizma, ne radi eventualne razonode, ne iz znatiželje, nego Boga radi, kojemu sve ima da služi, radi istinskog napretka naših duša.

3. U tom smislu nastojte primiti k srcu pouku Majke Božje iz Lurda prigodom stogodišnjice, i kad se pruži prilika za koju procesiju, prisustvovati joj u duhu žive vjere. A što se tiče izrugivanja bezvjeraca, na njih se ni ne obazirite. Mogli bi se i tu opet reći: "A ovi hule, što ne razumiju." Hule napose rado baš na procesije, koje se priređuju u marijanskim svetištima ili u čast Bogorodice. A nije ni čudo. Đavao naime najbolje znade, kakovu opasnost predstavlja za njega Majka Božja, počev od časa, kad je čuo u raju presudu Božju: "Neprijateljstvo stavljam između tebe i žene, potomstva tvojega i potomstva Njezina. Ona će ti satrti glavu, a ti ćeš vrebati na petu Njezinu." Đavao znade, da su izgubljene za njega duše, koje iskreno štuju Bogorodicu. Zato Ju nastoji na sve moguće načine omraziti ljudima, i kad ne može drukčije izrugivanjem. Ali izrugivanja padaju konačno na glavu izrugivača.

Godine 1956. imala se održati marijanska procesija u holandeskom gradu Willemstad. Mjesno vijeće protestantske Crkve poslalo je protest gradskom načelniku protiv ove procesije, jer da to vrijeđa ostale, koji ne mogu trpjeti idololatrije, kakovu predstavlja štovanje Marijinih slika. Načelnik grada, po imenu Van der Hooft, bio je i sam protestant. Ali je ujedno bio i razborit i pošten čovjek, pa je odgovorio piscima protesta: "Ja ne vidim ništa uvredljiva u ovoj procesiji za bilo koga, jer je dobro, da se znade jasno, da se katolici ne klanjaju slikama, nego časte Sveca, kojega slika predstavlja, kao zagovornika kod Boga."

Na ovo stvarno obrazloženje dodao je i dobru lekciju: "Ja mislim, da bi bilo mnogo zgodnije, da oni, koji su poslali protest, razore svoje idole: privrženost novcu, zlu uporabu vlasništva i privilegije stanovitih klasa." Nakon ovoga odgovora pisci protesta nisu više smatrali oportunim, da ponove svoj protest.

Da! Samo budala ili zlobnik može nama katolicima nešto predbacivati obzirom na naše procesije. Nisu one nikakva idololatrija, nisu one nikakvo zaglupljivanje puka, nisu one nikakav lažni misticizam, nego su one izražaj duboke potrebe ljudske duše, da oda Bogu dužno priznanje, da javno ispovjedi svoju vjeru u Njega, da u teškim časovima života potraži u Njega na poseban način utjehe i pomoći, da se javno ponizi pred Bogom svojim, koji poniznima uvijek daje milost svoju baš tako, kao što se i oholicama protivi do vijeka, i obara ih u prah.

To nam je htjela reći Presv.Mati Božja, kad je rekla Bernardici: "Ja hoću, da se ovamo dolazi u procesiji."

XXVII. "NE NAMA, GOSPODE, NE NAMA, NEGO IMENU SVOJEMU DAJ SLAVU!" (Ps. 113, 1)

Dragi vjernici!

Petnajsto ukazanje Majke Božje svetoj Bernardici u Lurdu na dan 4.ožujka 1858.godine bilo je najsvečanije od svih dosadanjih, ako promotrimo, u kakovim se okolnostima zbivalo. Kako je naime Gospa pozvala bila Bernardicu, da kroz petnajst dana dolazi k špilji, to su svi mislili, da je to ujedno zadnje ukazanje, pa da će se zbiti nešto osobita, u najmanju ruku, da će ovo tajinstveno nebesko biće reći konačno svoje ime, makar su svi bili uvjereni, da to nije nitko drugi nego Majka Božja.

U ranu dakle zoru toga dana golemo mnoštvo od dvadeset tisuća ljudi već je navrlo prema špilji. Teško je već bilo naći bilo gdje mjesta u blizini špilje. Ljudi su se penjali na stabla i na najmanje izbočine špilje. Svuda samo glava do glave. Predviđajući toliku navalu svijeta općinsko vijeće u Lurdu poduzelo je mjere opreznosti. Izvana su pozvane u pomoć tri žandarmerijske čete i svi slobodni voj-

nici iz obližnje tvrđave. Vojnici su od ranog jutra stajali u paradi s puškama u ruci, žandari su pješice i na konjima krstarili po gradu, a odred domaćih žandara stajao je kao počasna straža ispod svoda špilje. Malo dalje vidjele su se pozlaćene kacige vojnika na konjima, koji su došli iz grada Tarbesa u pomoć za održavanje reda. Prisutan je bio i načelnik sa svim općinskim savjetnicima, carski prokurator, te komesar policije, svi opasani službenim pojasima. Nisu doduše bili nimalo skloni svemu tomu, ali su morali izaći, htjeli ne htjeli, da se održi red. Kažu ljetopisci lurdskih ukazanja, da je sve davalo dojam, da dolazi kakva kraljica. A bilo je i više nego kraljica, jer je dolazila Kraljica neba, da razgovara s jednom siromašnom pastiricom radi spasa mnogih duša i dobra čitavog čovječanstva. Nikad se prije nije vidio sličan prizor u Lurdu.

Dok su dakle svi napeto očekivali tok događaja, eto se pojavi Bernardica u pratnji svoje majke. Pred njima su išla dva žandara sa izvučenim sabljama, otvarajući im put. Nešto iza sedam sati stigla je pred špilju, odmah pokleknula, pobožno se prekrižila i stala moliti svoju krunicu. Nekoliko časaka iza toga počeb je viđenje. To su svi primijetili iz nebeskog izraza Bernardičinog lica. U zraku je nad tim prizorom lebdio duboki mir, kažu ljetopisci, mir više nebeski nego zemaljski. S Bernardicom zajedno molio je i sav ondje prisutni svijet. Vidjeli su ju, kako govori i kako sluša, ali razumjeli nisu ništa od tog nadzemaljskog razgovora. Više puta su joj suze oblile lice, dok je razgovarala s nebeskom Gospom. Viđenje je potrajalo čitav sat. Kad je Bernardica došla opet k sebi, digla se mirno na odlazak. Njezina tjelesna garda, koja je također bila duboko dirnuta nad svim što je vidjela na Bernardici, išla je opet pred njom, ali sad više u znak počasti. Dok je Bernardica prolazila, narod joj je oduševljeno klicao. Svaki je od prisutnih htio, da joj se približi, da je se dotakne, tako da ju je vojska morala ograditi, da je ne zgnječe. Kad je došla u grad, jedna skupina žena uspjela je probiti tu ogradu vojnika i Bernardicu su svu obasule poljupcima.

1. Zašto smo vam ovo ukazanje ili bolje okolnosti ovoga ukazanja nešto opširnije iznijeli? Iznijeli smo ga radi krasnog primjera, kojeg nam pruža sv.Bernardica. Ljudsko srce tako je sklono na taštinu, da nije bez razloga rekao netko: "Pokažite mi ponižnog čovjeka, a ja ću vam pokazati sveca!" A mi bismo to mogli ovdje primijeniti na Bernardicu. Zar nije bila za nju velika napast, da si počne utvarati, kad vidi onu masu od dvadeset hiljada ljudi, što već u ranu zoru čeka na nju? Zar nije bila velika napast za nju, da si počne nešto utvarati, kad vidi dvije čete žandarmerije iz vana, koje su došle kao pojačanje za održavanje reda, dok ona ide prema špilji i natrag kući? Zar nije bila za nju velika napast, da si počne nešto utvarati, kad vidi, da su i vojnici iz obližnje tvrđave pozvani u pomoć za održavanje reda, dok ona ide prema špilji i natrag kući? Zar nije za nju bila velika napast, da si počne nešto utvarati, kad vidi sjajne kacige vojnika na konjima, koji su iz susjednog garnizona iz Tarbesa došli također za održavanje

reda? Zar nije bila velika napast za nju, da si počne nešto utvarati, kad vidi, kako domaći žandari stoje kao počasna straža pod svodom špilje, a dvojica pred njom sa izvučenim sabljama, prateći ju tamo i natrag? Zar nije bila za nju velika napast da si počne nešto utvarati, kad ju na povratku svaki od onog golemog mnoštva želi vidjeti i dotaknuti se je, kao kakve relikvije? Zar nije bila za nju velika napast da si počne nešto utvarati, kad vidi tu u paradi carskog prokuratora, šefa policije, načelnika Lurda i sve općinsko vijeće, ovdje radi nje? Zar nije bila velika napast za nju, da si počne nešto utvarati, kad je onoj grupi žena uspjelo probiti ogradu vojnika, doći do Bernardice i svu ju obasuti poljupcima?

A ipak? Ta mala pastirica nije možda nikada čitala ni čula onu riječ Psalmiste: "Ne nama, Gospode, ne nama, nego imenu svojemu daj slavu!" Ipak vjerno vrši, što je rekao Psalmista. Svi se naime ljetopisci ne mogu nadiviti njezinoj skromnosti. Ni sav onaj sjaj, što se vidio toga jutra. ni sav narod, koji joj se klanjao putem, niti one žene, što su ju obasule poljupcima, ni vojnici u paradi, niti carski prokurator sa ostalim državnim funkcionerima, ni sve ostalo nije bilo u stanju, da ju pomuti u njezinom miru i sjedinjenju s Bogom. Od svega je jača bila uspomena na nebesku Majku, u čijoj je školi bila i čija se sad pokazuje dobra učenica. Samo se na jednoga osvrnula Bernardica toga jutra. Na koga? Kad je išla, opati jednu slijepu djevojčicu, kako plače. Kraj nje nije mogla proći, nego se sagnula k njoj, primila ju za ruke i zagrlila kao rođenu sestricu.

2. Pa kad gledamo evo svetu Bernardicu ovako skromnu i potpuno, rekli bismo, gluhu i nijemu za sve počasti ovoga svijeta, kako to, da ta otrovna biljka, taština, tako bujno uspijeva u ljudskom društvu. Nije teško naći tome razlog. Treba samo pogledati, što veli Psalmista u onom najvećem Psalmu, što ga je spjevao u pohvalu zakonu Božjemu. A što veli? Veli ovo: "K propisima Tvojim, koje volim, dižem ruke svoje, i razmišljam o naredbama Tvojim" (Ps 118,48). On razmišlja o naredbama Božjim, o zakonu Božjemu. A današnji čovjek? On razmišlja o kinu, o radiju, o atomskim bombama, o interkontinentalnim raketama, o nogometnim utakmicama i sličnim stvarima. A što koristi čovjeku, ako cijeli svijet zadobije, a na duši svojoj pretrpi štetu? Ne mislimo koriti interes za razne izume. To je dobro. Ali bi ludo bilo zanemariti kraj toga ono, što je glavno.

Sveta je Bernardica razmišljala o zakonu Gospodnjem. I zato je se nije ni najmanje prihvatila kuga taštine i oholosti, na koju Bog toliko mrzi, da nije poštedio ni anđela u oholosti njihovoj.

A onda, ako se samo malo zamislimo, ima li čovjek ikada razloga podati se taštini, oholosti? "Što imaš, a da nisi primio?" (I.Kor.4,7).

Jesi li možda jak kao Samson? Recimo, da jesi. Ali od koga je primio Samson svoju divovsku snagu? Od Boga. I jer je nije znao čuvati, nego se igrao s darovima Božjim, zato

ju je i izgubio i postao sprdnja djeci i ženama filistejskim, okrećući ručni mlin, vršeći posao robova.

Jesi li možda mudar, pun znanja? Recimo, da jesi. A od koga je najmudriji čovjek na svijetu, Salomon, primio svoju mudrost i znanje, ako ne od Boga? I jer se nije znao poslužiti tim darom Božjim, kao što se pristojalo, zato je pod stare dane postao sprdnja svojih žena i priležnica i klanjao se kao bogovima njihovim idolima, on, kojemu se Bog živi dvaput javio osobno.

Jesi li možda lijep?. Lijepa? Recimo, da jesi. A od koga je ta ljepota, ako ne od Boga, kao što je i onoj sv. Juditi, Esteri, Sari. Ali se nisu dičile tom ljepotom, nego su ju izrabila za slavu imena Gospodnjega i spas naroda svoga. Tako čine sve prave ljepotice kršćanke, katolikinje. Za vrijeme francuske revolucije bile su uhvaćene u Angers-u tri mlade djevojke i radi njihova kršćanskoga uvjerenja osuđene na smrt. Kad su došle pod giljotinu, njihova ljepota tako je ganula masu, da je uz glasne povike zatražila, da ih se pusti, jer su prelijepe, a da bi ih se smjelo pogubiti. A one? Jesu li se dale zavesti tom ljepotom, tim darom Božjim? Ne, nego su sve tri u jedan glas povikale: "Za Boga ništa nije prelijepo!" I s tom ponosnom riječju sve tri su pošle u smrt, da uživaju u vječnoj ljepoti, a to je Bog.

Jesi li možda bogat? A od koga je to bogatstvo, ako ne od Boga, kao što je i bogatstvo Abrahamovo ili egipatskog Josipa. Ali onda se i služi s tim bogatstvom kao Abraham ili Josip, na dobro svojih bližnjih, na slavu imena Božjega, a ne da te radi loše uporabe toga dara Božjega stigne kazna, kao i onoga bezbožnoga gavana u Evanđelju ili ludog Nabala u prvoj knjizi Kraljeva, koji nije priuštio ni mrvice kruha svom velikom dobrotvoru Davidu, i zato ga je Gospod udario bolešću, od koje je za par dana preminuo nimalo časnom smrću.

Vidite li, kako čovjek nikada nema razloga, da si bilo što utvara, ni radi jakosti, ni radi znanja, ni radi ljepote, ni radi bogatstva, ni radi kakove vještine, uspjeha, ama baš ničega. "Što imaš, a da nisi primio, a ako si primio, što se dičiš, kao da nisi primio?"

Ta misao prožimala je do u dno duše sv. Bernardicu, i zato nije podlegla ni najmanjoj taštini radi divnih Gospinih ukazanja. Bio je to dar neba, ali ne njezina zasluga. Čemu se dakle dičiti s tuđim darovima, i to na svoju propast, jer Bog ništa tako ne mrzi kao oholost kod svojih stvorova.

Ljetopisci Lurda pripovjedaju, kako je za vrijeme Bernardičinih doživljaja Gospinih ukazanja, bila u Lurdu jedna žena od pedeset godina dobe, po imenu Blasia Soupain. Ona je dugo vremena teško bolovala na očima, trpeći nesnosne bolove. Vjeđe na očima su joj se izvrnule, na tim vjeđama izraslo mnoštvo mesnatih izrastaka, trepavice uslijed bolesti sasvim ispale. Liječnici su upotrijebili štogod su mogli, da sirotici pomognu, ali sve uzalud. Prošla je i mnoge

znamenite kupelji u Francuskoj, ali opet sve bez ikakva uspjeha. Bolest se samo pogoršavala iz dana u dan i pobuđivala samilost kod onih, koji su ju poznavali ili vidjeli. I gle, jednog dana dođe do špilje. Čula je već govoriti o znamenitom izvoru vode, što je protekao na Gospinu riječ. Tek što je oprala oči tom vodom, osjetila je silnu polakšicu. Oprala ih još jednom, strašne je bolesti posve nestalo, nestalo je onih izraslina, vjeđe joj se posve ispravile, narasle nove trepavice, vid je postao posve jasan.

Braćo, nama su više manje svima izvrnute vjeđe naših duševnih očiju, jer se nikako ne možemo otresti taštine, oholosti, i tako smo u pogibelji, da se zauvijek izgubimo. Molimo se nebeskoj našoj Majci, koja je tako divno poučila svoju ljubimicu Bernardicu, da ju nikakve počasti nisu bile u stanju pokolebati od puta Gospodnjeg, molimo našu nebesku Majku, neka i nama poravna izvrnute oči, neka ih izliječi od svih izraslina zloga duha, neka nam vrati pravi duševni vod, da si nikada ništa ne utvaramo na tome svijetu, nego da svu slavu dajemo uvijek samo Bogu, kojemu jedino i pripada. Molimo našu nebesku Majku, neka nam isprosi milost, da i mi uvijek iskreno govorimo sa Psalmistom: "Ne nama, Gospode, ne nama, nego imenu svojemu daj slavu!"

XXVIII. "JA SAM BEZGRJEŠNO ZAČEĆE!" (Bogorodica Bernardici prigodom 16. ukazanja)

Dragi vjernici!

Premda je svima bilo jasno, da ono nebesko biće, što se ukazivalo u Lurdu prije sto godina, nije nitko drugi nego Blažena Djevica Marija, opet su svi nestrpljivo čekali, da ipak kaže sama svoje ime i tako svečano potvrdi ono, što su svi slutili da jest. I to se dogodilo prigodom šesnajstog ukazanja, na sam dan Navještenja Marijina godine 1858. Željno je tu izjavu Gospinu isčekivala i sv. Bernardica, tim više, što je župnik uporno tražio od nje, da želi znati ime nebeske pojave, prije nego bilo što poduzme sa crkvene strane.

Bernardica nije mogla spavati cijelu noć, kažu ljetopisci. U zoru toga dana pošla je uz dozvolu svojih roditelja prema špilji ukazanja. Kad je stigla tamo, već je golemo mnoštvo ljudi bilo ondje, uvjereni, da će se toga dana nešto posebna dogoditi. Kako li se Bernardica silno začudila, kad je, ušavši u špilju, opazila, da se sva sjaji nebeskom svjetlošću. Gospa je već bila tu i čekala, sa blagim materinskim osmjehom na usnama. Dok je molila u svom zanosu, osjeti Bernardica u sebi neku pravu potrebu, da pita nebesku prikazu za Njezino ime. I konačno, ne mogavši više u sebi suzdržati te čežnje, progovori: "Gospođo, iskažite mi milost i recite mi Vaše ime!" Na ove je riječi Gospođa uz ljubezan smiješak priklonila malo glavu, ali nije ništa rekla. Uza sav muk, Bernardica se opet usudila da po-

novi svoje pitanje. Na ustima nebeske pojave lebdio je opet blagi smiješak, ali nije progovorila. Nato je Bernardica sklopila ruke i vrućе ponovila po treći put svoju molbu. Odmah iza toga, sklopila je nebeska pojava svoje ruke i podigla ih iznad prsiju, pogledala na nebo, zatim polako rasklopila ruke i nagnuvši se nešto malo prema Bernardici progovori drhtavim glasom: "Ja sam Bezgrješno Začeće". Tek što je te riječi izrekla, Blažene je Djevice nestalo.

Dušu Bernardičinu prelio je val nebeske radosti. Te riječi, što ih je malo prije čula, bile su za nju nove i nepoznate, ali je dobro slutila njihovu važnost. Narod ju je dakako sa silnom znatiželjom okružio, da čuje, što se dogodilo. I kad im je opetovala riječi nebeske Gospe, neizmjerna radost obuzela je sav onaj vjerni puk i vijest se za čas prenijela ne samo po Lurdu nego i po čitavoj okolici. Cijeli dan na blagdan Navještenja Marijina dolazili su ljudi u špilju, željni, da dadu oduška svojoj zahvalnosti i poljube onaj kamen, što ga se svojom blagoslovljenom nogom dotakla nebeska Kraljica, Marija.

Odahnuli su konačno i roditelji male Bernardice, kad su čuli za ime nebeske pojave, jer su morali mnogo pretrpjeti kroz sve ovo vrijeme. Odahnuo je konačno i mjesni župnik, i ako je još ostao na oprezu, sve dok biskup ne kaže svoje.

1. Vidite li ponajprije braćo, divnu providnost Božju? Četiri godine prije toga ukazanja, na dan 12.prosinca godine 1854. proglasio je kao članak vjere blage uspomene Papa Pijo IX. ovo: "Na čast svetog i nedjeljivog Trojstva, na slavu i ukras djevičanske Majke Božje, na uzvišenje katoličke vjere i na unapređenje kršćanske religije, proglašujemo i odlučujemo Mi snagom punomoći primljene od Gospodina našega Isusa Krista i svetih apostola Petra i Pavla kao i našoj vlastitoj, da je nauka, koja stalno drži, da je Blažena Djevica Marija u prvom času svoga Začeća na temelju jedinstvene, Njoj od svemogućeg Boga udijeljene milosti i odlikovanja, obzirom na zasluge Otkupitelja ljudskoga roda Isusa Krista, od svake ljage istočnoga grijeha ostala sačuvana, (da je ta nauka) od Boga objavljena, i zato ju svi vjernici čvrsto i postojano imaju vjerovati." (Dz 1641)

Kad je Papa Pijo IX. proglasio kao članak vjere istinu o Bezgrješnom Začeću Majke Božje, silna se oluja digla u protivnom kršćanskom taboru širom svijeta. Među ostalima je n.pr. profesor protestantske teologije, Eduard Preuss, napisao čitavu knjigu pod naslovom "Unseres Gottes Wort" (Riječ Boga našega), da obori nauku o Bezgrješnom Začeću Majke Božje. Istini za volju moramo reći, da je baš taj profesor postao kasnije najvatreniji branitelj ove povlastice Majke Božje, nakon što je našao put u Katoličku Crkvu. Ali, kako rekosmo, silna se podigla bura protiv ove nauke Katoličke Crkve, iza kako ju je Papa Pijo IX. proglasio člankom vjere.

A eto, što vidimo tek četiri godine nakon proglašenja člankom vjere ove velike povlastice Majke Božje? Vidimo,

kako nebo stavlja svečani pečat na odluku Sv.Oca i kaže: "Tako je!" Kada je to bilo? U času, kad se Majka Božja na pitanje skromne pastirice Bernardice, nakon njezinih nekoliko puta ponovljenih pitanja, udostojala dati odgovor: "Ja sam Bezgrješno Začeće!"

Koliko je navala bilo na Sv.Pismo sa strane svih mogućih protivnika! A sada, što vidite? Vidite sjajnu potvrdu na istinitost izvještaja Sv.Pisma iz raja zemaljskoga, kad je prvi čovjek pao na lijepa zmiji paklenoj i prekršio zapovjed Božju. Bog izriče presudu nad sotonom: "Neprijateljstvo ću staviti između tebe i žene, između roda tvojega i roda njezina. Ona će ti satrti glavu, a ti ćeš ga raniti na peti." (Gen. 3,15). Govor je izravno prema hebrejskom tekstu o Kristu, ali se sigurno odnosi i na Majku Njegovu. Da li bi pak satrla glavu zmiji, da li bila potpuna pobjednica nad sotonom, da je i jedan čas bila u njegovoj vlasti, njegova ropkinja?

"Ja sam Bezgrješno Začeće!" Kako su lijepa potvrda ove riječi Majke Božje onom pozdravu anđeolovom, kad je po nalogu Božjem sišao s neba u Njezinu skromnu kućicu u Nazaretu i pozdravio Ju onim divnim riječima: "Zdravo, milosti puna!" (Lk.1,28). Zar bi bila milosti puna, zar bi se mogla tako nazvati, kad ne bi od prvoga časa svoga začeća bila izuzeta od vlasti sotonine? Nešto bi Joj sigurno manjkalo niti bi se mogla nazvati milosti puna.

"Ja sam Bezgrješno Začeće!" Kakova je sjajna potvrda ova riječ Majke Božje onim velikim ocima iz prvih vremena kršćanstva, kad se Marija uspoređuje s Evom i s većom milošću obdarenom naziva, nego li je to bila naša pramajka. Kakova potvrda njihovim riječima, da je Marija najčišća, potpuno neokaljana, da grijeh nije nikada gospodovao Njome, da je svetija od svih svetaca, da je čišća od anđela, jedina nevina, jedina neokaljana, jedina sva blagoslovljena.

"Ja sam Bezgrješno Začeće!" Kakova divna potvrda su ove riječi Majke Božje n.pr. velikom branitelju Njezina Bezgrješnog Začeća Duns Scotu, napose na njegov argumenat za Bezgrješno Začeće: "Potuit, decuit, ergo fecit!" Bog je to mogao učiniti, pristojalo se da to učini, i učinio je".

"Ja sam Bezgrješno Začeće! Kakova divna potvrda su te riječi Majke Božje svetom Općem Crkvenom Saboru u Trentu! Kad je naime taj Sabor izdavao dekret o istočnom grijehu, svečano je izjavio, da "nije njegova nakana obuhvatiti ovim dekretom, gdje se radi o istočnom grijehu, Blaženu i Neokaljanu Djevicu Mariju, Bogorodicu. (Dz. 734, 1100).

I kad je ta istina proglašena za članak vjere godine 1854., kao što smo rekli, i kad se digla vika na tu odluku Sv.Oca, eto četiri godine iza toga dolazi potvrda s neba: "Tako je!" Istina je, što je Papa kao vrhovni glavar Crkve rekao, a ne što viču neprijatelji istine.

Koliko dakle moramo biti zahvalni Majci Božjoj za ovu riječ i danas sto godina nakon Njezina ukazanja u Lur-

du! To nam je naime nova potvrda, da sve ono, što uči i naučava sv.Crkva Katolička, nisu ljudske izmišljotine nego je to nauka Božja, koju Crkva čuva i brani kao predstavnica Božja. I što budu žešći napadaji i izrugivanja na istine sv.vjere, tim čvršće uz njih moramo prianjati, jer će sigurno doći dan, kad će istina, koju Crkva naučava zasjati nebeskim sjajem, a posramljeni ostali svi neprijatelji istine.

2. A onda, braćo, koliko mora porasti u našim dušama pouzdanje u zagovor Neokaljane Majke Božje, Presv.Djevice Marije. Iza pada u raju zemaljskom čovjek uvijek drhće pred Bogom, svijestan si svoje krivnje, svoje nečistoće pred neizmjerno svetim i divnim Bogom. Odatle i ono živo nastojanje umilostiviti Boga žrtvama, koliko je samo moguće, ne bi li radije primio molitve čovjekove. Povijest dokazuje, da su si stari Rimljani nastojali pomoći u toj nevolji tako, da su imali posebne djevičanske duše, koje su čuvale njihovu svetu vatru, prozvane Vestalinke. Dakako, i ako su možda živjele djevičanskim životom, dakako da su usprkos toga i one nosile na sebi pečat istočnoga grijeha, koji čovjeka isključuje od gledanja Boga i čini ga nedostojnim, da se pokaže pred neizmjerno svetim Bogom. Ljudski je dakle rod silno trpio nakon pada Adamova i silno čeznuo za Otkupiteljem. A taj je došao preko Neokaljane Majke Božje. Svijest dakle, da među milijardama sinova i kćeri ljudskih, koji su živjeli ili žive ili će živjeti na ovoj zemlji, ipak imade bar jedno neokaljano biće, na kojem oko Božje oduvijek počiva s miljem, ta svijest napunja golemim pouzdanjem jadno srce čovjekovo, jer zna, da molitva takove duše, kao što je Majka Božja, mora imati posebnu moć kod Boga, i što takovo biće zamoli u Boga, da se jedva može i zamisliti, da bi Bog to mogao odbiti, kad uslišava rado i molitve grješnika, koji se žele vratiti k Njemu.

Pred dvije godine, to jest 1956. obratio se u Londonu i stupio u Katoličku Crkvu Lord Craigmyle, pastor episkopalne Crkve u Škotskoj. Bile su mu trideset i dvije godine. Nekoliko mjeseci prije bio je oženio Anteu Rich, kćerku poznatog anglikanskog teologa Edwarda Charles Rich-a, koji je u svojoj šestdesetoj godini također bio prešao na katolicizam. Međutim je Lord Croigmyle izričito izjavio, da njegovo obraćenje nije možda plod neke sentimentalnosti prema svojoj ženi, koja je s ocem bila prešla u Katoličku Crkvu. To je, veli on, bila potreba njegova duha, jer u svim tim Crkvama izvan Katoličke nije vidio rješenja svojim sumnjama, koje su ga mučile. Ali onda isti konvertita dodaje jednu drugu stvar, koja ga je odlučno pomogla u traženju istine. Ljudi bez vjere rekli bi, da je to slučaj. Jednog dana, dok je išao nekuda, nađe on na zemlji neku medaljicu. Sagne se, digne je, očisti i dobro pogleda. Na medalji bila je slika Bezgrješne Majke Božje (tako zvana čudotvorna medaljica, koja se kuje i širi u milijunima primjeraka po cijelom svijetu od vremena sv.Katarine Laboure). Počne čitati natpis oko medaljice. Taj je glasio: "O Marijo, bez grijeha začeta, moli za nas, koji se k Tebi utičemo!" Lord Craigmyle je ponovio tu molitvicu. Marija, Bezgrješna Dje-

vica nije ostala gluha na vapaje njegove duše. Pomlila se za njega, koji je iskreno tražio istinu. Dovela ga k Isusu, koji je rekao nekoć: "Ja sam Put, Istina i Život!" A kad je došao k Isusu, nemoguće je, da ne bi našao put u ovčinjak Isusov, a to je sv.Crkva Katolička.

Braćo, molimo i mi rado: "O Marijo, bez grijeha začeta, moli za nas, koji se k Tebi utičemo!" Ništa draže Majci Božjoj, nego se zauzeti za one, koji traže Njezinu pomoć. Zato se i javila u Lurdu s riječima: "Ja sam Bezgrješno Začeće".

XXIX. "POMAŽEŠ NARODU PONIZNOM, OBARAŠ POGLED OHOLU." (Ps. 17, 28)

Dragi vjernici!

Iz povijesti lurdskih ukazanja možemo crpsti daljnju korisnu pouku za život. Svakome je naime promatraču jasno, da sv.Bernardica, koja je u času lurdskih ukazanja bila još skoro dijete, nije mogla ni sanjati, da bi kada doživila tu sreću i čast, da se baš njoj, neznatnoj pastirici, ukaže nebeska Gospa. Nije dakle moglo na njoj biti nikakove krivnje, što se narod u sve većim masama približavao svaki dan lurdskoj špilji. Ipak protivnici Boga i vjere i svega vrhunaravnoga nisu propustili ništa, da onemoguće ovo djelo Božje i Bernardica je morala mnogo trpjeti, prije nego je u punom sjaju pobijedila istinitost lurdskih ukazanja i u prah obrene sve klevete i svi pokupaji protivnika. Ali, ako je sv. Bernardica morala mnogo trpjeti, isto tako je očito, da ju je Bog iz svih tih kušnja izveo kao pobjednicu, a posramio njezine protivnike. Slučaj sv.Bernardice je upravo klasičan primjer i potvrda riječima Psalmiste: "Pomažeš (Gospode) narodu poniznom, a obaraš pogled oholu." To je očisto svima, koji promatraju, što se desilo prije, za vrijeme i neposredno iza sedamnajstog ukazanja Majke Božje Bernardici prije sto godina u Lurdu, a na dan 7.travnja.

1. Nešto prije sedamnjastog ukazanja zaboravio se tamošnji prefekt departmana (otprilike naša bivša županija), inače uvjeren katolik, tako daleko, da je nastojao proglasiti Bernardicu ludom, te ju kao luđakinju otpremiti u ludnicu i sve pripovjesti o tobožnjim ukazanjima, tako je mislio taj prefekt, bit će zauvijek svršene. U tu svrhu pozvao je tri liječnika, dobra inače i vrsna, ali nikakvi kršćani, da ju pregledaju. Liječnici su dakle u komisiji pozvali preda se Bernardicu. Stavljali su joj lukava pitanja, ali sve uzalud. Opipali su joj temeljito svu glavu, ne bi li gdje našli kakovu ranu ili ozljedu, iz čega bi mogli zaključiti, da joj nešto manjka u glavi. Ali i tu je sve bilo uzalud. Čast dakle njihova staleža branila im je, da prolglase ludom djevojčicu potpuno zdravu i normalnu. Nisu dakle mogli pomoći prefektu ničim, osim da u svom izvještaju kažu, da bi Bernardica "mogla imati kakve obmane."

No kao što kaže Psalmista, Gospod pomaže narodu poniznom, pa je pomogao i poniznoj Bernardici. Pokazao je, da ju znade zaštititi i fizički i moralno, i to tako, da svi vide, da je prst Božji po srijedi. Na dan naime 7. travnja iste godine, osjeti Bernardica iznenada, da ju tajni glas zove opet k Masabjelskoj špilji. Sva sretna požuri se tamo. Čim je došla, klekne na svoje običajno mjesto, i za čas je već sjala nebeskim svijetlom. Gospa je po običaju došla. Silan svijet bio je već okupljen tamo. Među njima bio je i poznati vrsni lurdski liječnik dr. Dozous, koji nam je opisao jedan nezaboravni prizor iz toga ukazanja, koji pokazuje moć Božju i Bogorodice, i kako Bog može i znade zaštititi sve, koji u Njega vjeruju i štuju Bezgrješnu Djevicu. "Bernardica je, piše liječnik dr. Dozous, koji je bio cijelo vrijeme ukazanja kraj nje, Bernardica je klečala moleći anđeoskim žarom svoju krunicu, koju je držala u lijevoj ruci, dok je u desnoj imala upaljenu debelu blagoslovljenu svijeću. U trenutku, kad je počela da se, kao obično, klečeći uspinje, ona se odjednom zaustavi, a njezina desna ruka tako približi lijevoj, da je plamen one debele svijeće došao točno pod raširene prste lijeve ruke tako, da je mogao među njima plamsati. Dosta jak propuh, koji se pojavio, tjerao je plamen amo tamo među prstima, a da koža, koje se doticao, nije pri tome, koliko se moglo vidjeti, pretrpjela baš nikakve ozljede. Začuđen tom neobičnom pojavom nastojao sam, da ne bi tko to stanje spriječio, izvadio sam sat iz džepa i ustanovio sam, da je taj prizor trajao čitav četvrt sata. Činjenica, držati ruku kroz čitav četvrt sata na zapaljenoj svijeći, a da ruka ne predstavlja ni traga kakvoj opeklini ni početku pougljenja, ta činjenica protivna je zakonima naravi. Kad je Bernardica svršila molitvu i preobraženja nestalo, stade se spremati na odlazak. Ja sam ju na čas zaustavio, piše dalje ovaj liječnik, i zamolio, da mi pokaže svoju lijevu ruku, koju sam najpomnije pretražio, ali nisam našao ni traga kakovoj opeklini. Zatim sam zamolio, da mi nanovo zapale onu svijeću i sam sam je stavio pod lijevu Bernardičinu ruku nekoliko puta redom. No ona je brzo svaki put maknula ruku uz povik: "Pa Vi me palite!" Povjesničari Lurda prozvali su ovaj prizor čudo sa svijećom. Bog je htio, da svjedok toga bude jedan vrstan liječnik, koji je tako svojim svjedočanstvom oborio u prah onu smicalicu komisije, da bi Bernardica "mogla imati kakve obmane." Bila je to potpuno normalno ljudsko stvorenje, bez traga kakve himbe ili pretvaranja.

Pa kao što je ovdje Bog svojom moći zaštitio fizički Bernardicu od svake tjelesne štete i tako utvrdio vjeru onoga puka, koji je svemu bio svjedok, tako je i moralno zaštitio Bernardicu protiv napadaja vlasti. Prefekt naime departmana, ne mogavši proglasiti Bernardicu ludom, jer mu je manjkala liječnička podloga, naredio je načelniku Lurda, da Bernardicu silom otpremi iz Lurda u Tarbes, a komesaru policije, da očisti špilju Masabjel od svih naboženih predmeta, što su ih hodočasnici tamo nanijeli počev od prvog ukazanja.

Načelnik se međutim jako smeo na taj nalog. Bojeći se, da će se zamjeriti i Bogu i narodu, pođe do župnika, da ga obavijesti o naredbi prefektovoj i zatraži od njega savjet i pomoć. S njime je bio i carski prokurator. No sad je i župnik istupio svom energijom u obranu Bernardice, pa se okrene k načelniku i reče mu: "Gospodine načelniče, kao župnik Lurda, dužan sam, da uzmem u zaštitu svakoga, a osobito nemoćne. Mjera, koju kani poduzeti gospodin prefekt departmana, nezakonita je i odurna. Kažite gospodinu prefektu, da će me njegovi žandari naći na vratima ove uboge obitelji (Soubirous) da će morati proći prije preko moga tijela, nego li se dotaknuti Bernardice."

Odlučno držanje župnikovo djelovalo je tako na načelnika, da je isti dan pisao prefektu, da su okolnosti u narodu takove, da vlada opasnost, da bi se narod mogao pobuniti, kad bi se kušalo Bernardicu silom odstraniti. On se dakle kao načelnik ne usuđuje izvršiti takav nalog i radije daje ostavku na položaju lurdskog načelnika. Tako su eto Bog i Mati Božja zaštitili malu Bernardicu, da ne pretrpi ni fizičke ni moralne štete.

2. "Pomažeš narodu poniznom, obaraš pogled oholu", kaže Bogom nadahnuti pisac Psalama. Vidite li braćo, kako nas ništa ne bi smjelo poplašiti u našoj vjernosti Bogu i Majci Božjoj? I kako je to važno držati pred očima u ove naše žalosne dane, kad na svakom koraku nailazite na prijetnje, na poruge! Ako je Bog s nama i Bogorodica, tko će protiv nas? Znate li što znači, kad Bog kaže: "Ja sam s Tobom?" Patrijarha Izak bio je u ne maloj stisci, kad je radi glada došao u zemlju filistejsku. Ali kad mu je Bog rekao: "Ne boj se, jer ja sam s tobom" (Gen. 26, 24), odmah dolazi k njemu kralj filistejski sa svojim vojskovođom, ne da progone Izaka, nego da se preporuče njegovoj blagonaklonosti, jer su vidjeli, kažu sami, da je Gospod s njime.

Jakova su morile mnoge brige pri povratku iz Mezopotamije kući, jer se bojao osvete brata Ezava, kojega je bio prevario za blagoslov prvorodstva. Ali, nakon što mu je Bog rekao: "Ja ću biti s tobom" (Gen. 31, 3) Jakovu se nije dogodila ni najmanja neprilika u susretu s bratom, nego je sve proteklo u najljepšem redu.

Mojsije je imao i te kako razloga, da se plaši doći k faraonu radi ubijstva jednog Egipćanina. Ali, nakon što mu je Bog rekao "Ja ću biti s tobom" (Ex. 3, 12). Mojsije odlazi na put i stupa bez straha pred faraona i protiv njegove volje odvodi narod izraelski iz ropstva egipatskoga.

Zadaća Jozuina nije bila laka, kad je morao uvesti narod izraelski u zemlju obećanu. Predviđao je mnoge i teške bojeve s neprijateljem, jačim od naroda njegova. Ali, nakon što mu je Bog rekao prije prelaza Jordana: "Ja ću biti s tobom, kao što sam bio i sa Mojsijem, ne ću ti uskratiti svoju pomoć i ne ću te ostaviti" (Joz. 1, 5), Jozua bez straha prelazi Jordan i u toku nekoliko godina svladao je trideset i jednoga kralja sa silnim njihovim utvrdama.

Gedeon je imao tešku zadaću pred sobom, kad je dobio

nalog, da se zarati sa Madijancima. Ali, nakon što mu je Bog rekao:"Jer sam Ja s tobom, pobit ćeš Madijance kao jednoga čovjeka"(Suc.6,16), Gedeon polazi u boj samo sa tri stotine ljudi,ali uništava isto tako vojsku od 12o.ooo ljudi, da joj nije ostalo ni traga.

Jeremija se gotovo skamenio od straha, kad je dobio nalog za proročku službu,jer je znao bijedno stanje Izraela,i na kakovu će opoziciju naići njegova proročka služba. Ali, nakon što mu je Bog rekao:"Ne boj se njih! Jer sam Ja s tobom,da te očuvam", Jeremija preuzima tešku službu i vjerno ju vrši do smrti kraj svih protivljenja i kralja i knezova i svećenika i puka.

Sv.Pavao apostol bio je i u te kako teškoj situaciji u Korintu kraj razbješnjelih Židova i pogana huškanih od Židova. Ali,nakon što mu je Gospodin rekao:"Ne boj se,nego govori,i da ne ušutiš" (Dj.18,9), Pavao srčano propovjeda i plod toga bila je krasna kršćanska općina u Korintu, na koju je kasnije upravio dvije znamenite poslanice, koje i danas čine čast apostolu, a svemu kršćanstvu su i danas vanredna pouka.

O, kad bismo si bili potpuno svijesni,što znači imati Boga uza se i Bogorodicu i na njih se osloniti, brzo bi sav svijet izgledao drukčije.A jer je pun svijet kukavaca, zato se i zloća može nesmetano širiti po svem svijetu i pružati drsko i oholo glavu u vis.

A taj kukavičluk znade Bog kadkada brzo i osjetljivo kazniti,pogotovo,kad se radi o časti Majke Božje. Već smo spomenuli,kako je prefekt departmana dao nalog, da se sve iz špilje mora odnijeti,što je pobožan svijet onamo donio kao svoj zavjet, i ograda oko špilje,gdje se pojavila Bogorodica, porušiti. Načelnik nije htio toga izvršiti, ali je to izvršio komesar policije. Trebao je za stvari čitava jedna kola. Nitko mu ih nije htio dati, čak niti službeni poštar svojih poštanskih kola, niti bilo koji fijaker. Konačno mu je uspjelo za trideset franaka iznajmiti jednog konja i kola. Narod je dotičnog čovjeka prozvao Judom, koji je za svoj čin dobio trideset srebrnika. Iz špilje je sve natovario na kola, kao što su zavjetne svijeće, kipovi, komadi zlatnog i srebrnog novca. To je odvučeno na općinu, da si tamo uzme natrag svaki što je njegovo. Još je trebalo skinuti ogradu oko špilje. Ali nije bilo sjekire. Nijedan radnik nije htio dati svoje sjekire. Sam je policijski komesar tražio naokolo sjekiru, dok se konačno nije namjerio na nekog drvara,koji mu je iz straha dao svoju sjekiru. Sam komesar je onda lično s tom sjekirom porušio ogradu oko špilje. Sreća je njegova bila, da je netko iz mase poviknuo razjarenom narodu:"Ostanimo mirni,ne upotrebljavajmo silu, prepustimo sve volji Božjoj." Inače bi komesar bio odletio u Gavu, koja je sa svojim bučnim valovima bila blizu. Na općini su počeli onda dijeliti one zavjetne predmete pobožnoga svijeta. Sve radničke žene potrčale su na općinu, uzele tamo stvari i onda složno sve odnijele natrag u špilju. Pod večer, kad je nastala noć, krasno su osvijetlile špilju, da

pruže zadovoljštinu Majci Božjoj za uvredu, koju su joj nanijeli predstavnici vlasti.

Drugi dan silno je narod potresla vijest o onom, što se dogodilo preko noći. Čovjek, koji je posudio policiji svog konja i kola za trideset franaka, što iz lakomosti a što iz straha, pao je sa sjenika i prelomio si dva rebra. Onaj pak drvar, što je iz straha pred policijom posudio sjekiru svoju, da se njome razbije ograda oko špilje ukazanja Majke Božje, dospio je nesrećom pod jedan balvan i taj mu je zdrobio obadvije noge. Sav je narod smatrao to kao odgovor Božji na sramotu nanesenu Bogorodici, te je još više počeo dolaziti na molitvu k špilji ukazanja. Ne zaboravimo dakle riječi Psalmiste: "Pomažeš narodu poniznom, obaraš pogled oholu." A ako iz straha pred ljudima budemo uskraćivali dužnu čast Bogu i Majci Božjoj, nemojmo se čuditi, ako Bog taj kukavičluk plati kadkada prema zasluzi vrlo brzo, napose, kad se radi o časti Bogorodice.

XXX. "TKO SLUŠA MENE, TAJ SE NE ĆE OSRAMOTITI." (Sir.24,22)

Dragi vjernici!

Približujemo se evo pomalo završetku ukazanja Majke Božje sv.Bernardici u Lurdu prije sto godina. Zadnje ukazanje bilo je na dan Karmelske Majke Božje dne 16. srpnja 1858.godine. Bernardica je molila poslije podne toga dana u crkvi, da se još jednom zahvali Isusu za dobročinstvo sv. Pričesti, koju je primila toga dana. Najednom začuje u srcu dobro poznati glas, koji ju je pozivao k Masabjelskoj špilji, špilji, Gospinih ukazanja. Sva radosna ustade i zamoli svoju tetku Baziliju, da ju prati onamo. Međutim je vlast već zabranila bića ići u špilju, pa je morala poći desnom obalom Gave na obalnu sjenokošu nasuprot špilje ukazanja. Čim su ju ljudi opazili da ide, počeli su odmah i drugi polaziti za njom. Kad je prispjela na livadu naprama špilji, Bernardica klekne, izvadi svoju krunicu, s njom i drugi ljudi i počnu moliti. Iza par časaka zasja lice Bernardičino nebeskim sjajem i ona prepuna radosti poviče: "Jest, jest, Ona je, eno je tamo! Ona nas pozdravlja i milo nam se smiješi iznad ograde." Nikada se Bogorodica nije ukazala tako lijepa sv.Bernardici kao kod ovog posljednjeg ukazanja. Viđenje je potrajalo četvrt sata. Iza toga se Majka Božja puna ljubavi osmjehnula svojoj maloj prijateljici i nestala je, da se više ne ukaže nego u vječnosti. Što nam govori ovo zadnje ukazanje naše nebeske Majke? Meni se čini, da nam ponavlja riječi Mudroga Siraha u Sv.Pismu, koji govori o nestvorenoj Mudrosti Božjoj. I ono što govori nestvorena Mudrost Božja, te riječi stavlja sv.Crkva u usta Bogorodici. Među ostalim kaže i ovo: "Tko Mene sluša, taj se ne će osramotiti".

1. Vidjeli ste, kako je skromno počelo s ovim ukazanjima Majke Božje. Oholom i putenom čovjeku nije išlo u gla-

vu, da bi nebeska Gospa (u koju neki nisu uopće vjerovali) silazila na ovu jadnu zemlju u jednoj kamenoj špilji na zabitnom mjestu. Nije im išlo u glavu, da bi za svoja ukazanja upotrijebila jednu neuku djevojčicu, pastiricu. Nije im išlo u glavu, da bi svoje poruke svima ljudima bez razlike upravljala baš preko nje, za koju je, jer je bila iz vrlo siromašne obitelji, jedva tko znao i u Lurdu, rodnom joj mjestu, a kamoli po ostalom svijetu.

Nije dakle čudo, da su se oholi ljudi digli i sve pokušali, da ometu cijelu stvar, izvrgavajući ju ruglu, a što se ne bi postiglo ruganjem, da se postigne silom državnih vlasti. Već ste čuli nekoje pothvate vlasti protiv Bernardice i ovih ukazanja. A sada da čujete još neke, da vidite ludost ljudskih nastojanja protiv Božjih planova i da se oduševite za štovanje nebeske Majke Marije, koja nikada ne ostavlja na cjedilu svojih štovatelja, nego ih i te kako uzima u zaštitu i dovodi do konačne pobjede.

Čuli ste, kako je carski namjesnik nastojao proglasiti Bernardicu ludom, ali mu nažalost liječnici nisu mogli izdati za to nikakove svjedodžbe, jer je Bernardica bila najzdravijeg razuma. Zato je carski namjesnik nastojao, da vodu iz onog čudesnog izvora proglasi ljekovitom mineralnom vodom po naravi, pa prema tomu otpada potreba svakog čuda s tom vodom i sve će opet biti izvrgnuto ruglu i stvar se smiriti. U tu svrhu našao je nekog ljekarnika, da pretraži vodu i izda svjedočanstvo. Taj se laskavac dao zavesti, pa je u tu svrhu sastavio izvještaj, koji završava riječima: "Mislimo, da ne ćemo krivo kazati, ako ustvrdimo, da obzirom na sastojine vode ne će liječnička znanost "možda" dugo trebati, da upozna ljekovitu moć vode i da je postavi u red voda, koje će sačinjavati bogatstvo naše pokrajine" (kojom je upravljao taj carski namjesnik). Međutim je taj možda brzo propao. Kad su naime stvar dali ispitati sveučilišnom profesoru kemije u Tuluzi, po imenu Filholu, taj je vodu pretražio i dao o njoj ovaj izvještaj: "Ova voda ne sadrži nikakve djelotvorne stvari, koja bi imala ljekovito svojstvo. Ta se voda može piti bez ikakva zla učinka." Dakle obična voda, a ako je liječila, a to se nije moglo poricati, znak je da je liječila po zagovoru Bogorodice, dakle po jednoj višoj sili, a ne po sili minerala, koje si je priželjkivao carski namjesnik.

No taj je, ne čekajući odgovor profesora fakulteta, izdao naredbu od četiri člana, prema kojoj je bilo zabranjeno crpsti vodu iz onog čudesnog vrela, prolaziti po tamošnjem zemljištu, špilju se imalo ograditi jakim plotom i tamo postaviti stražu, a svaki prestupak te naredbe progoniti po zakonu. Straže su se mijenjale svakog sata dan i noć. Na oko smrtni udarac ukazanjima i maloj sv. Bernardici. Ali vi ste čuli na početku, što kaže Bogorodica: "Tko sluša Mene, taj se ne će osramotiti."

Digla se naskoro tolika bura sa strane pučanstva radi ovog izvrtanja istine, da je stvar konačno došla pred cara Napoleona III. koji je u blizini Lurda u pokrajini Biarritz provodio svoje ferije. Jedna molba na njega glasila je: "U

ime pravice i slobode savjesti, neka dopusti vaše veličanstvo, da se vjernici mole kod špilje, kadgod hoće. U ime čovječnosti dopustite, da se bolesnici tamo liječe, kad u to postavljaju svoje ufanje. U ime slobode razuma dopustite, da duhovi traže razjašnjenja, da tako nauka i istraživanje pronađu ili prevaru ili istinu." Molba je upalila i car pošalje brzojav svome namjesniku, da smjesta povuče sve zabrane o lurdskoj špilji, te da se ona imade ostaviti pristupačna svima. Vidio je naime, da je ugled vlasti strahovito stradao kraj takvih ludih naredaba. Namjesnik se nastojao izvući iz toga poniženja pomoću svojih veza na carskom dvoru, ali mu stiže drugi carski brzojav, po kojem je imao smjesta sprovesti, što car od njega traži. I sad je došlo zasluženo ponižnje. Taj isti carski namjesnik morao je izdati protivnu naredbu, kojom se sve prijašnje poništavaju, a koje su bile uperene protiv Gospinih ukazanja i polaska špilje sa strane vjernog puka. Onaj isti policijski komesar, po čijem je nalogu izvedena jaka ograda oko špilje i postavljene straže, da nitko ne može u špilju, taj isti komesar morao je lično obaviti skidanje ograde pred četiri mjeseca podignute. Namjesnik je bio premješten u Grenoble, a policijski komesar u Avignon. Majka Božja nije im ipak uskratila svoje pomoći, jer su svojim ludim činima mnogo koristili utvrđenju istine o Lurdu. Umrli su jedan i drugi kao pravi kršćani, s križem u ruci, u prisutnosti svećenika, primivši svete sakramente.

A danas? Nakon sto godina Lurd je poznat po cijelom svijetu. Milijuni i milijuni ljudi došli su u ovih sto godina onamo, da se poklone Majci Božjoj i sjete skromne pastirice Bernardice. Znanost je imala i ima prilike i sada svaki dan, da proučava tolika ozdravljenja i prizna, htjela ne htjela, da su ta ozdravljenja neprotumačiva po prirodnim zakonima. Tamo radi posebni liječnički ured, otvoren liječnicima svega svijeta, bez obzira na vjeru, bez obzira na narodnost, bez obzira na njihovo lično uvjerenje. Svaki ima pravo da dođe, da promatra, da ispituje, da se na svoje oči uvjeri, gdje je istina. "Tko sluša Mene, taj se ne će osramotiti!", veli Bogorodica. I to se ispunilo na Bernardici na divan način.

2. Braćo, ne doživljavamo li i mi nešto slično kao i sv.Bernardica radi svoje ljubavi prema nebeskoj Majci Mariji, radi djetinjeg štovanja, što Joj ga je iskazivala?

Ne rugaju li se i nama danas mnogi, kad nas vide odavati poklone Majci Božjoj, da smo natražnjaci, odani lažnom misticizmu? Nisu li i naša prošteništa nebeske Gospe izvrgnuta ruglu? Nije li Njezina krunica i u naše dane ismjehivana kao znak skrajnje zaostalosti? Zar ne čitate često puta, kako se Njezino uzvišeno i sveto ime piše malim slovima, da se Bogorodicu više izvrgne ruglu i omalovaži vjera u dušama puka? Nisu li već više puta Njezini sveti likovi bili izvrgnuti napadajima i profanaciji, da se dokaže, kako to nema nikakva posla s nekim vrhunaravnim bićem i životom? Kao da mi katolici štujemo ovaj ili onaj kameni kip, a ne onu živu, divnu i neokaljanu Djevicu, Majku Božju, koju

dotični lik predstavlja? Ne pišu li se i u našim danima blasfemni članci protiv Presv.Bogorodice, da se njima ubije svaki trag vjere u vrhunaravni život, u dostojanstvo, dobrotu i moć Bogorodice?

A što ćemo mi na to sve? Popustiti u našoj pobožnosti prema Majci Božjoj ili ju čak sasvim napustiti? O to bi bila neprispodobiva nesreća za svakoga jer, kako veli apostol sv.Pavao, "Bog se ne da ismjehivati." A ne da ismjehivati niti Presv.Bogorodica, Majka Isusa Krista. Ne dao Bog, da se mi ikada drznemo profanirati Njezin kip ili sliku, da Bog ne bi zauvijek profanirao nas i izbacio nas iz broja djece svoje i dao nam mjesto sa licemjerima, kojima je dio tamo, gdje crv njihov nikada ne umire i oganj se nikada ne gasi! Ne dao Bog, da ikada iz našega pera izađe koja riječ u bilo kakvoj knjizi protiv Nje, naše nebeske Majke, da nas ne bi Bog izbrisao zauvijek iz knjige života!

Što budu žešći napadaji na našu nebesku Majku, to ćemo mi čvršće prianjati uz Nju! Što budu veći izljevi mržnje prema Njoj, to nježnija neka bude prema Njoj naša djetinja ljubav! Što nas budu više kušali odvratiti od Njezina štovanja i službe, to ćemo Ju odanije slušati, uvjereni, da će se i na nama ispuniti jednom Njezina riječ: "Tko sluša Mene, taj se ne će osramotiti."

A kad smo već kod sv.Bernardice, da i završimo danas s njom, kao divnim primjerom točnog ispunjenja ovih Gospinih riječi. Vidjeli ste, kako Gospa nije dala, da bude trajno osramoćena ni na ovom svijetu. Ne, bilo je to samo za kratki čas, jer je do konca života bila ona već na ovoj zemlji predmet najdubljeg poštovanja svih čestitih ljudi, upravo radi Njezine veze s Bogorodicom, radi njezinog djetinjeg štovanja nebeske Majke. Ali što je najvažnije nije osramoćena u vječnosti. Bogorodica joj je isprosila milost, da je na ovoj zemlji stupila među redovnice, gdje je vjerno služila Bogu kroz dvanajst godina. Umrla je 16.travnja 1879. godine mirno i spokojno, moleći Zdravo Marijo. Zadnja joj je riječ pri izdahnuću bila "Sveta Marijo, Majko Božja..." Umrla je relativno mlada, sa trideset i pet godina, ali je, kako veli Duh Sveti za pravednika, "živući kratko vrijeme ispunila mnoge godine." (Mudr. 4,13) Njezin sprovod bio je više veličanstveno slavlje pobjednika nego li žalosna povorka. Slavlje, iskazano priprostoj pastirici, kojom se nebo poslužilo za najveće djelo milosrđa minulog devetnajstog stoljeća prema grješnom rodu ljudskome. Godine 1909. dakle trideset godina iza smrti bilo je njezino tijelo iskopano i pretraženo i pronađeno tako netaknuto, kao da je umrla prije par sati. Stavili su tada tijelo u drugi lijes, jer su se već počela zbivati mnoga čudesa po njezinom zagovoru. Kanonski proces, što ga je provela Crkva, potvrdio je istinitost navedenih čudesa, te je Bernardica proglašena blaženom 13.lipnja 1925., to jest svete jubilarne godine, za vladanja Pape Pija XI. Malo kasnije proglašena je svetom. Da još više odskoči njezina proslava, kod proglašenja svetom u crkvi Sv.Petra u Rimu, prisustvovao je i njetin još onda živi brat, koji je dakako plakao od ganuća,

kad je vidio, kako je golemu čast doživjela njegova sestra već na ovom svijetu i kako je bogato naplaćena za sve poruge, što ih je morala snositi radi Gospinih ukazanja od strane neprijatelja istine, a dosta i od inače dobrih ljudi. Sve je poruge radi Gospe rado podnijela. Teške bolesti svake vrsti rado je i junački snosila i od 16. travnja 1879. uživa i uživati će kroz vijeke vijekova radosti neba u neopisivoj slavi. "Tko Mene sluša, taj se ne će posramiti!" Ako budemo slušali našu nebesku Majku i mi, kao što Ju je Bernardica, i na nama će se ispuniti ova riječ.

XXXI. "TAKO DAKLE, SINOVI, POSLUŠAJTE ME! SPASENJE ONIMA, KOJI IDU PUTOVIMA MOJIM!" (Prič. 8,32)

Dragi vjernici!

Danas završavamo svibanjske pobožnosti, posvećene ove godine uspomeni stogodišnjice ukazanja Majke Božje u Lurdu sv. Bernardici Soubirous. Iz svega, što smo vam govorili kroz ovih trideset dana, mislim, da vam ništa boljega ne možemo reći na koncu, nego li su riječi nestvorene Mudrosti Božje, a koje Crkva stavlja u usta Bogorodici: "Tako dakle, sinovi, poslušajte me! Spasenje onima, koji idu putovima mojim!"

1. A što vam je govorila naša nebeska Majka kroz ovih trideset minulih dana, da bi ju morali poslušati? Nije vam punila glavu fantazijama, kao što običavaju pisvi raznih stihova po novinama, a kojima se, ne hrane, nego dave milijuni duša širom svijeta. Nije vam punila glave basnama i pričama, kojima se zabavljaju djeca. Nije vas vodila u kino dvorane, koje podjaruju fantaziju, i prije dovode do zločina negoli do krijeposna života pojedince, koji ne znaju razlikovati dobra od zla, kad gledaju, što se odigrava u filmu. Nije vam čitala bulvarskih romana, koji, kako se kupuju za jeftine novce, tako im je i jedina vrijednost, da svrše u peći, da i ne govorimo o ogromnoj šteti, koju nanose mladenačkim dušama.

Nego što vam je govorila? Govorila vam je riječi života. Jer znate li, što govori Gospod Bog? "Ja, Gospod, Bog tvoj, jesam Onaj, koji te je učio da činiš, što ti koristi, koji te je vodio putem, kojim treba da ideš." (Iz.48,17). Što bi vam dakle drugo Majka Božja mogla govoriti nego ono, što je korisno za vaše duše, kad je Ona bila i ostaje dovijeka najvjernija službenica Gospodnja.

Učila vas je dakle kroz ovih trideset dana ponajprije, da budete zahvalni uvijek Bogu za sve, pa i za golemo dobročinstvo ukazanja Njezina u Lurdu prije sto godina. Golemo je to dobročinstvo, kao što ste vidjeli. Učila vas je, da se uvijek ponizujete pod silnu ruku Božju, ako želite, da vas oko Božje s miljem prati i uzvisi u dan pohođenja svojega.

Učila vas je, da Bog naš nije neka mrtva stvar, koja ne zna, što se događa na ovom svijetu, nego biće živo, sve-

moguće, sveznajuće, koje će vas sve jednom suditi, pa prema tome gledajte, da ne nasjednete smicalicama bezvjeraca, koji hoće da svemu svijetu nametne svoje vjerovanje.

Učila vas je promatrati čudesna djela Božja, da se utvrdite u vjeri u svemoć Njegovu i tako postanete na neki način i sami svemoćni, kao što i slabi bršljan postaje jak, kad se prilijepi uz stoljetni hrast.

Pokazala vam je veliku i divnu mudrost Gospodnju, koja se očituje u cijeloj prirodi, mudrost, koja se služi neznatnim stvarima, da proizvede najdivnije učinke. Učila vas je, da se uvijek približujete Bogu bježanjem od grijeha, pa će se i Bog približiti k vama.

Učila vas je, da je Ona milosti puna i želi, da od te svoje punine izlije i na nas obilje milosti svojim zagovorom kod Boga, samo, ako Ju budemo marljivo zazivali molitvom Zdravo Marijo, molitvom svete krunice.

Učila vas je, da je naša jedina zadaća na tom svijetu proslava Boga čitavim svojim životom, bilo na ovaj ili na onaj način, već prema staležu i zanimanju, u kojem živimo.

Učila vas je, da je naša prava domovina, ne ovdje na zemlji, nego na nebesima. Učila vas je, da je pravi život samo u Bogu, a ne u zemaljskim dobrima. Učila vas je, da budete na oprezu proti zasjedama đavolskim, koji danas, izgleda, ima veću vlast nad svijetom nego ikada.

Učila vas je, da se u tu svrhu neprestano molite. Ne samo za sebe nego i za druge, napose grješnike, jer tako osiguravate i spas vlastite duše. Učila vas je, da se ne gubite u tricama ovoga svijeta i ludoj znatiželji, nego da mislite na ono, što vam je Bog naredio. Opomenula vas je na jednu izvanredno potrebnu stvar, a to je pokora, da ne bi svi zajedno propali kao i oni Galilejci, čiju je krv pomiješao Pilat sa krvlju žrtava, što su ih prinosili.

Učila vas je, da se ne bojite onih, koji izvrgavaju ruglu istine sv.vjere, jer će sva njihova izrugivanja pasti konačno na njihove glave. Pokazala vam je u onom čudesnom izvoru vode, što je potekla na Njezinu zapovijed, otajstvene izvore vode milosti Božjih, iz kojih se morate napajati i kojima morate prati svoje duše, ako hoćete da živite uvijeke.

Opomenula vas je, da ne zaboravite, da ste prah i pepeo, i da je samo u skrušenosti srca vaše spasenje. Učila vas je poštivati auktoritet sv.Crkve, stvar i te kako važnu u današnjim vremenima. Pokazala vam je, da Bog govori svojim načinom svakome čovjeku i uči ga istine spasa, samo ako pazimo, da se ne oglušimo glasu Njegovu. Učila vas je, da ne stavljate nadu u druge, nego se sami za života revno brinete za spas svoje duše, jer je bespredmetno, kad vam stavljaju krunicu u ruke na mrtvačkom odru, ako je niste molili u životu.

Učila vas je cijeniti vrijednost javnih crkvenih pro-

cesija, koje su javna ispovijed naše vjere katoličke, i to ispovjed vjere velike vrijednosti, ako se obavlja u pravom duhu, kao što želi Crkva. Učila vas je, da sve časti, koje primate u životu, odnosite na Boga, kojemu jedino pripadaju, a ne da se podajete ludoj taštini, od koje nikakve koristi, a puno štete. Pokazala vam je svoje golemo dostojnastvo i moć kao Bezgrješno Začeće, čiji zagovor ima veliku moć kod Boga, kao što dokazuju već više od sto godina one medaljice Majke Božje bez grijeha začete. Pokazala vam je, da svojih štovatelja ne ostavlja nikada na cjedilu, i tkogod Ju sluša, ne će se nikada osramotiti.

2. Nije vas dakle Bogorodica kroz ovih trideset dana hranila priča,a i basnama, nego vas je učila ono, što je dobro i korisno za duše vaše. A kako se ta korist ispoljuje na koncu? U spasu naše besmrtne duše. To želi Bogorodica i naša nebeska Majka svim srcem naglasiti, kad nas poziva: "Tako dakle, sinovi, poslušajte Me! Spasenje onima, koji idu putovima Mojim!" Vječni spas, vječna sreća, vječni život, evo rezultata štovanja Majke Božje i slušanja Njezinih materinskih pouka!

A recite mi, ima li i jedno jedino ljudsko biće na zemlji, koje ne bi željelo biti sretno? Nema ga! Tu je istinu sažeo u par riječi veliki učitelj Crkve sv.Augustin, kad je nakon dugog lutanja daleko od Boga, našao natrag put k Bogu i izustio one znamenite riječi: "Za Sebe si nas stvorio o Bože, i nemirno je srce naše, dok se ne smiri u Tebi!" Jest, sretan želi biti i onaj, koji uzima otrov u usta, jer se nada izmaći nevoljama ovoga svijeta, koje ga muče, dakako uzalud, jer ga čekaju još veće, ako svijesno počini samoubistvo. Sretna želi biti i žena, koja ostavlja zakonitog muža i prilijepi se uz drugoga protivno zakonu Božjemu, dakako uzalud, jer će upasti u još veću nesreću, ako ustraje u takoj velikoj opačini. Sretan želi biti i čovjek, koji radi unosnog položaja ostavlja vjeru katoličku, dakako uzalud, jer će mu se prividna sreća pretvoriti u najveću nesreću, ako ustraje u zlu. Jednom riječi, nema čovjeka, koji ne bi želio biti sretan. Ali sreće, prema riječima sv.Augustina nema nego u Bogu. A kolika je ta sreća? Ako nas pitate, odgovorit ćemo vam riječima apostola sv.Pavla: "Niti je oko vidjelo, niti je uho čulo, niti je u srce ljudsko ušlo, što je Bog pripravio onima, koji Njega ljube." (I. Kor. 2,9). Za tom dakle srećom težite, a ne za pustim zemaljskim dobrima!

Kažu, da su jednom dječaku pokazali dvije slike. Jedna je predstavljala Aleksandra Velikoga, kako je ispružio ruku prema kruglji zemaljskoj, da ju osvoji, jer mu je porasla čežnja za osvajanjima, nakon tolikih uspjeha. Druga je slika predstavljala sv.Franju Asiškoga, kako je nogom odgurnuo od sebe kruglju zemaljsku, a oči upro u zvijezde na svodu nebeskom. Na upit, koja mu se slika bolje dopada, odgovori dječak: "Ova druga, jer ovaj je čovjek (sv.Franjo) veći. Zar ne vidite, da mu je zemlja pre-

malo, on hoće nebo?" Da, i mi moramo tražiti nebo, jer: "Za Sebe si nas stvorio o Bože, i nemirno je srce naše dok se ne smiri u Tebi!"

Dakako, na tom putu prema nebu stoje čovjeku nasuprot mnoge i velike zapreke i njemu često prijeti pogibelj, da se lađica njegova života razbije o grebe u moru ovoga zemaljskog života. To naša nebeska Mati jako dobro znade, i zato dolazi u pomoć svojoj bijednoj djeci i govori: "Tako dakle, sinovi, poslušajte Me! Spasenje onima, koji idu putovima Mojim!" Pod Njezinim vodstvom smo sigurni, da će lađa našega života prispjeti sretno k obalama vječnosti.

Pred dvije godine, t.j. godine 1956. donijela je mala katolička godišnja enciklopedija "Cristo nel mondo" jednu zanimivu sliku i kratak njezin opis. O čemu se radi? Na slici se vide nekoliko ronioca, kako se spuštaju u dubinu mora, sa ronilačkom opremom na leđima. U njihovoj sredini iznad njih vidi se u vodi kao neki kip, koji se za njima spušta u dubinu mora. Na drugoj strani donosi se kratak opis slike. Na dan petnajstog kolovoza, dakle na blagdan Uznesenja Majke Božje na nebo, doživio je otok Minorca (španjolski otok u grupi Baleara u Sredozemnom moru) jednu dirljivu vjersku manifestaciju. Na tom otoku naročito štuju Majku Božju pod nazivom Madonna di Monte Torro. Jednoga dana dali su stanovnici načiniti kopiju te Madone u mramoru. Mons. Marroig, biskup na Minorci, svečano je blagoslovio taj kip, kojeg su dopremili u Ciudadela, luku na otoku. Taj kip su onda u najsvečanijoj procesiji izveli na more. U procesiji je išlo šesdeset lađa. Kad su prispjeli na dubinu od 22 metra, spustili su se s jedne lađe u more ronioci, potpuno opremljeni za ronjenje. Za njima su spustili polako onaj kip Majke Božje, Madonna di Monte Torro. Ronioci su uhvatili kip svojim rukama i zajedno se s njime spustili u dubinu mora. U dubini od dvadeset i dva metra pričvrstili su taj blagoslovljeni kip na morskom dnu. Praznovjerje? Ne, nego živa vjera onoga puka, koji čvrsto vjeruje u moć i dobrotu Majke Božje. Htjeli su time reći: "Božja Majko, mi znamo, da si Ti na nebu. Ali znamo, da si proglašena i jesi i Kraljica svemira. Tvoja moć siže dakle i u najdublje dubine mora. Molimo Te, učini svojom majčinskom zaštitom, da svi, koji isplove iz ove luke, sretno stignu k cilju, kamo su nakanili otploviti. A one opet, koji se vraćaju ili dolaze u našu luku, zaštiti svojom majčinskom zaštitom, da ne pretrpe brodolom, prije nego stignu u luku, gdje su sigurni."

Braćo, svi mi plovimo burnim morem ovoga života prema luci nebeske domovine. Mnoge i velike pogibelji, rekli smo, vrebaju na nas. Prijeti nam sotona, prijeti nam svijet, prijeti nam vlastita pokvarena narav. Da se lađica našega života ne razbije, i možda baš pred ulazom u luku života vječnoga, tko će nam više pomoći, ako ne Mati Božja? Jest, Ona je u nebu! Ali ne zaboravite, da je Kraljica svemira. Zato Njezina materinska kraljevska moć siže

i u najdublje dubine ovoga bijednoga zemaljskog života, da nas izbavi od propasti i lađicu našega života dovede sretno do obala vječnosti. I zato vam dovikuje iz Lurda prigodom stogodišnjice ukazanja: "Tako dakle, sinovi, poslušajte Me! Spasenje onima, koji idu putovima Mojim!" Te puteve pokazivala vam je u ovih trideset minulih dana. Slušajte Ju, slijedite Ju kao pravi sinovi i kćeri, i spasenje vječno biti će rezultat, zaključak toga puta. AMEN!

- - - - - - - - - - - - - - - - - -

Izdao: Nadbiskupski duhovni stol - Zagreb, Kaptol 31

Uredio: BORIĆ Nikola - kanonik, Zagreb, Kaptol 3

Umnoženo u 600 primjeraka ciklostilom Nadb.duhovnog stola u Zagrebu, Kaptol 31 za isključivu upotrebu svećenicima.

ZAGREB 1958.

- - - - - - - - - - - - - - - - - -

S A D R Ž A J

Str.

1. BUDITE ZAHVALNI! 1
2. "PONIZITE SE DAKLE POD SILNU RUKU BOŽJU, DA VAS POVISI U VRIJEME POHODA!"..... 4
3. "ON IPAK NIJE BOG MRTVIH,NEGO ŽIVIH. NJEMU SVI ŽIVE". 8
4. "VELIKA SU I DIVNA DJELA TVOJA,GOSPODINE BOŽE SVEMOGUĆI!" 12
5. "JER VJEČITO TRAJE MILOSRĐE NJEGOVO!"..... 16
6. "VELIKA JE MUDROST GOSPODNJA" 19
7. "PRIBLIŽITE SE K BOGU,I ON ĆE SE PRIBLIŽITI K VAMA" 23
8. "ZDRAVO MILOSTI PUNA!" 27
9. "SLAVA OCU I SINU I DUHU SVETOME!" 31
1o. "NAŠA JE DOMOVINA NA NEBESIMA." 35
11. "POŠTOVANJEM JEDAN DRUGOGA PRETJEČITE!" 38
12. "JER JE U TEBE IZVOR ŽIVOTA!" 43
13. "OBUCITE SE U SVE ORUŽJE BOŽJE,DA BISTE SE MOGLI ODRŽATI PROTI ZASJEDAMA ĐAVOLSKIM"..... 46
14. "MOLITE SE BEZ PRESTANKA!" 5o
15. "MOLI SE ZA GRIJEŠNIKE!" 54
16. "RAZMIŠLJAJ O TOME,ŠTO TI JE NALOŽENO;JER SE SAKRIVENO NIŠTA NE TIČE TEBE!"..... 58
17. "POKORA, POKORA, POKORA!" - I. 61
18. "POKORA, POKORA, POKORA!" - II. 65
19. "POKORA, POKORA, POKORA!" - III. 7o
2o. "A ONI HULE NA ONO, ŠTO NE RAZUMIJU!"..... 74
21. "IDI NA VRELO, DA PIJEŠ I DA SE OPEREŠ." 78
22. "TI ĆEŠ POLJUBITI ZEMLJU ZA GRIJEŠNIKE!"..... 82
23. "IDI I KAŽI SVEĆENICIMA,NEKA SAGRADE OVDJE JEDNU CRKVICU!" 86
24. "GLEDAJTE,DA NE ODBIJETE ONOGA,KOJI GOVORI .. 9o
25. "TI SE VARAŠ, TA KRUNICA NIJE TVOJA!"..... 94
26. "JA HOĆU,DA SE DOLAZI OVAMO U PROCESIJI..... 98
27. "NE NAMA,GOSPODE,NE NAMA,NEGO IMENU SVOJEMU DAJ SLAVU!"..... 1o2
28. "JA SÁM BEZGRJEŠNO ZAČEĆE!" 1o6
29. "POMAŽEŠ NARODU PONIZNOM, OBARAŠ POGLED OHOLU!"11o
3o. "TKO SLUŠA MENE, TAJ SE NE ĆE OSRAMOTITI."... 114
31. "TAKO DAKLE, SINOVI POSLUŠAJTE ME! SPASENJE ONIMA, KOJI IDU PUTOVIMA MOJIM!" 118

...oooOooo...